

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС

АЛБОР

ДЖОКЕР В ТЕСТЕТО

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ДЖОКЕР В ТЕСТЕТО

Превод: Станислава Миланова

chitanka.info

Омъжена за възрастен милионер инвалид, Хелга Ролф е измъчвана от болезнено чувство за самота и постоянни сексуални желания. Тя все пак се надява, че един ден ще бъде не само богата, но и свободна. Съпругът ѝ Херман Ролф обаче има други планове...

Когато Хелга узнава, че той е променил завещанието си, съумява да изиграе умно първия си коз, но въпреки това се оказва в капан от изнудване и заплахи за убийство.

Ще успее ли да разиграе картите си така, че джокерът да бъде неин?

ГЛАВА ПЪРВА

Големият пътнически самолет от Цюрих кацна на международното летище в Маями в 10.35 ч., точно според разписанието.

На Хелга Ролф обикновено ѝ харесваше да пътува като VIP^[1], коткана и глезена, защото беше съпруга на един от най-богатите мъже в света, обградена с вниманието на млади стюардеси и посещавана от капитана на полета, но този път пътуването бе уморително, а отношението като към VIP я дразнеше, тъй като умът ѝ бе зает с един проблем, и то такъв, че би посрещнала с радост самотата, би приветствала възможността да не си бърбри с капитана, който си даваше сметка за сексапила си и се надвесваше над нея, докосвайки буйните си мустаци и опитвайки се да я очарова.

Почувства облекчение, когато слезе и един кадилак я откара по пистата до самолета за Насо^[2]. Знаеше, че багажът ще я последва, а за нея ще се погрижи младата стюардеса, която ще я отведе до мястото ѝ за последния етап от пътуването към съпруга ѝ инвалид Херман Ролф.

Благодарение на магическата власт на името Ролф тя първа се качи на борда и мястото до нея остана свободно. Минути преди другите пътници да започнат да се настаняват, стюардът вече бе до нея и ѝ предлагаше шампанско, което тя не отказа. Помоли и за един коняк. Усещаше нужда от силно питие след изтощително дългия полет през океана.

Когато самолетът излетя, тя отпусна глава назад и умът ѝ заработи трескаво. По време на полета от Цюрих до Маями бе прегледала сметките и се бе уверила, че липсват два милиона. Арчър го бе признал. Всъщност бяха 2 150 000, но все едно. Чудеше се как ще реагира Херман, когато му кажеше, че са го мамели. Разбира се, щеше да вдигне под тревога нюйоркските си адвокати, които щяха да се нахвърлят върху Арчър като глутница вълци. Беше неизбежно, но как щеше да реагира Херман на факта, че и тя е замесена? Това я безпокоеше. Дали щеше да я сметне за будала, или да приеме, че е

невинна, а може би щеше да реши, че е глупачка — дори по-лошо — човек, на когото не може повече да вярва?

Позволи на стюарда да напълни отново чашата ѝ. Шампанското и конякът, добре смесени, и действията отпускащо. Тя си помисли за онези кошмарни дни и нощи в швейцарската вила в Кастагнола с Арчър, нейния затворник, и онзи глупав, но доброжелателен хомосексуалист, когото тя се бе надявала да направи свой любовник. Като си спомни за него, отново усети желанието за секс, което непрекъснато я измъчваше. От другата страна на пътеката седеше млад красив мъж с хубаво телосложение и четеше „Таймс“. Хвърли му бърз поглед, после се загледа встрани. Мъж, каза си, който би бил интересен в леглото. Затвори очи. Тези мисли, предупреди се тя, трябваше да бъдат прогонени. Връщаше се при съпруга си инвалид, сексуално безполезен, но опасно подозрителен.

— Мисис Ролф...

До нея беше застанала младата стюардеса със син грим на клепачите и дълги трепкащи ресници.

Хелга вдигна поглед и се намръщи.

Тези млади момичета, каза си с горчивина, нямаха никакви проблеми. Когато ги обземеше сексуалното желание, те му се подчиняваха. Нямаха какво да крият, за разлика от нея. Нито пък трябваше да се страхуват. Отиваха в някой мотел или хотел, или където и да било. На тях сексът не им създаваше никакви затруднения.

— Да?

— Кацаме след десет минути, мисис Ролф. Моля, затегнете предпазния колан.

Като VIP тя слезе първа от самолета и завари Хинкъл да я чака на пистата до боядисания в два нюанса на сребристото ролс.

Хинкъл, който приличаше на добре хранен благочестив английски архиепископ и обслужваше Ролф като медицинска сестра, камериер и готвач, отначало я беше уплашил. Той беше и винаги щеше да си остане максималист. Пълничък, плешив, с бели кичурчета коса, които омекотяваха румения цвят на лицето му, Хинкъл, макар да изглеждаше по-стар от петдесетте си години, беше учудващо атлетичен и силен. Когато тя се бе омъжила за Херман, Хинкъл като че ли бе готов да не я одобри, но след около шест месеца, през които я бе наблюдавал внимателно, той явно бе приел, че тя също е

максималистка, умна е, с бърза мисъл и си разбира от работата. И макар да бе продължил да се държи резервирано, както подобава на безупречния служител, сега тя имаше чувството, че той не само я одобрява, но дори ѝ се възхищава.

— Вярвам, че сте пътували добре, мадам — каза той с плътния си свещенически глас.

— Нормално. — Тя тръгна към ролса с бърза грациозна походка. Хинкъл я следваше малко по-назад. — Как е мистър Ролф?

— Сама ще видите, мадам. — Сега Хинкъл бе минал пред нея, за да отвори страничната врата. Тя спря и погледна назад. Мъжът, който бе чел „Таймс“, вървеше към входа за пристигащите. Отново си даде сметка за досадното, но непреодолимо сексуално желание. Потъна в кожената седалка, а Хинкъл се плъзна зад волана.

Сребристият облак бавно потегли от летището. Представителите на властта я приветстваха. Начинът, по който я приемаха, би зарадвал и жената на президента, помисли си тя. Властта и тайнствената сила на Ролф понякога можеха да бъдат потискащи, но в други случаи бяха магически ключ, който отключваше вратите на света.

— Той добре ли е? — попита тя.

— Не, мадам. Пътуването, изглежда, се оказа изтощително за него. Работи прекалено много. Д-р Ливай долетя тази сутрин. В момента е при него.

Тя застина.

— Зле ли е?

— Нека кажем, че не е добре — отвърна Хинкъл. Той никога не правеше категорични изказвания. „Не е добре“ можеше дори да означава, че Херман умираше.

Познавайки Хинкъл, Хелга смени темата.

— А хотелът?

— Ще го видите, мадам. Най-жалкото е, че няма подходящи вили за наемане. Мистър Ролф реши импулсивно да дойде тук. Беше разочарован, че не можа да отиде в Швейцария. Ако ме беше предупредил седмица по-рано, щях да уредя нещо. — Плътният глас на Хинкъл се понижи с един тон: това беше начинът, по който показваше раздразнението си. Тя знаеше колко много мразеше той хотелския живот, където не можеше да готви, да шета и да надзирава.

— Наистина ли няма нищо подходящо?

— Очевидно не, мадам.

— Мистър Ролф дълго ли възнамерява да остане в хотела?

Хинкъл подкара по широкия път, който минаваше покрай прекрасния плаж с неговите палми, с къпещите се и със смарагдовозеленото море.

— Това, мадам, мисля, ще зависи от д-р Ливай.

Те пристигнаха в разкошния „Дайъмънд Бийч хотел“ с огромните му тенискортове, игрищата за голф, широкия басейн и частния плаж.

Двама лакеи чакаха. Хелга влезе в богато украсеното фоайе, където бе посрещната от мениджъра, който ѝ се поклони, докато ѝ подаваше ръка. Беше ѝ горещо, чувстваше се изморена, а беше облечена и с неподходящи дрехи, тъй като идваше направо от заснежения и заледен Цюрих. Отведоха я до най-горния етаж и след любезно запитване дали желае питие, след предложение да ѝ бъде сервиран обядът на терасата и след още поклони, накрая я оставиха сама.

Свали дрехите си и влезе в банята. Хладката ароматизирана вана вече беше приготвена. Спря пред високото от пода до тавана огледало.

Изглеждаше добре въпреки четиридесет и трите си години, каза си тя. Беше слаба, с плосък корем, с тежки гърди и закръглени хълбоци. Лицето ѝ? Тя го разгледа, привеждайки се напред намръщено. Изморено, разбира се. Кой не би се изморил от този дяволски полет? Изморено, но интересно. Високи скули, големи виолетови очи, късо носле с красива форма, пълни устни и прекрасен цвят на лицето. Да... блясъкът ѝ си оставаше въпреки годините.

Когато свърши с ваната, облече си памучен костюм с панталон. Личната ѝ камериерка Мария ѝ бе изпратила всички необходими за Насо дрехи. Чувствайки се по-добре, се обади на румсьорвиса.

— Двойна водка с мартини и сандвичи с пушена съомга — поръча тя.

Излезе на терасата и погледна надолу към далечния плаж. Мъже, жени, момчета и момичета, какви ли не по телосложение и височина, се печеха под силното слънце. Морето облизваше пясъка. Момичетата пискаха. Момчетата се гонеха. Хелга отново усети присвиване от сексуална незадоволеност. Върна се в хладната дневна и като вдигна телефонната слушалка, попита дали д-р Ливай е в хотела. Някакъв

анонимен сервилен глас отвърна, че е в хотела, и, моля, почакайте за момент, мисис Ролф.

След кратко забавяне д-р Ливай се обади. Той имаше мек, успокояващ глас и винаги, когато разговаряше с нея, се отнасяше почтително, сякаш се обръщаше към кралска особа.

— Толкова съм щастлив да чуя, че сте пристигнали благополучно, мисис Ролф — каза той. — Сигурно сте изтощена. Мога ли да помогна? Вероятно нещо успокоително?

Тя знаеше, че той е най-скъпият и най-добрият лекар в Перъдайс Сити, както и че е невероятно богат, и почтителността, с която се отнасяше към името Ролф, я дразнеше.

— Бихте ли дошли тук, докторе?

— Разбира се.

Той пристигна малко след като келнерът бе донесъл сандвичите с пушена съомга и шейкър с водката с мартини.

— Едно питие, докторе? — попита тя.

— Не, благодаря. Но седнете, мисис Ролф. Имали сте...

— Да. — Докато сядаше, тя го погледна: дребен, подобен на птичка мъж с орлов нос, очила без рамки и високо чело. — Кажете ми за моя съпруг.

Д-р Ливай седна. Също като нея той беше професионалист. И като нея говореше направо.

— Мистър Ролф е на шестдесет и осем — подхвана тихо той. — Настоява да работи под огромно напрежение. На неговата възраст и в неговото състояние е време да си даде почивка: да се отпусне й да даде възможност на онова, което е останало от тялото му, да се възстанови, но мистър Ролф продължава да се пресилва. През последните три седмици се занимаваше с една сделка, която би сломила и най-здравия човек, а какво остава за остаряващ инвалид. Сега пък долетя от Ню Йорк тук. — Д-р Ливай спря и вдигна рамене. — Истината, мисис Ролф, е, че вашият съпруг е в много лошо състояние, но отказва да го признае. Моят съвет е да се върне към удобствата в дома си, да прекрати всякаква работа и да не прави нищо, освен да мързелува на слънце поне три месеца.

Хелга се пресегна да си вземе още един сандвич.

— Никой никога не е бил в състояние да го накара да спре да работи.

Д-р Ливай кимна.

— Да. Именно затова си тръгвам днес следобед. Пациентите, които ме очакват, са по-малко важни, но те повече го заслужават. Ще се вслушат в съветите ми, докато съпругът ви няма да го направи. Говоря ви строго поверително. Ако съпругът ви продължи да работи, както досега, ще умре.

— Но щом е щастлив... има ли някакво значение? — попита Хелга.

Д-р Ливай я изглежда втренчено, после кимна.

— И това е вярно. Да, когато човек стигне неговата възраст, когато страда от непрекъснати болки и е инвалид, тогава предполагам, че... — той разпери ръце.

— Като негова съпруга съм загрижена. Ще бъдете ли откровен с мен? Колко му остава? — Веднага щом изрече това, тя осъзна, че дава израз на тайните си мисли, и съжали, че го е направила, но д-р Ливай, изглежда, я разбра.

— Може да умре утре. Може да е догодина. Бих казал, че вероятно му остават шест месеца живот, освен ако не спре да работи като луд и не се отдаде на пълна почивка.

— Но той в момента почива, докторе.

— Не. Непрекъснато е на телефона. Постоянно получава разни телеграфни съобщения, телекси и така нататък. Дори и отгук той ръководи империята си.

— Това е нещо, което нито вие, нито аз можем да променим.

— Точно така. Предупредих го. Отхвърли съвета ми, така че днес следобед заминавам за Перъдайс Сити.

След като той си тръгна, тя замислено довърши сандвичите. Изпи още една водка с мартини. Когато Херман умре, мислеше си тя, аз ще наследя шестдесет милиона долара и ще бъда свободна да правя, каквото си искам. Мога да имам всеки мъж, когото си пожелаая... Когато той умре!

Леко пияна и чувствайки се уверена в себе си, тя се обади на Хинкъл.

— Мистър Ролф знае ли, че съм пристигнала?

— Да, мадам. Той ви очаква. Третата врата вляво, когато излезете от апартамента си.

Тя отиде до огледалото и се погледна. Херман беше много критичен към външността на жените. Удовлетворена, взе кожената папка, в която бяха дяволските сметки, стегна се и напусна стаята.

Завари съпруга си в инвалидната му количка под палещите лъчи на слънцето. Широка тераса, гледката, която се откриваше от нея, слънчобраните, саксиите с весели цветя и барът бяха все символи на неговата власт и на богатството му.

Докато прекосяваше терасата, погледна към него: обезпокоително слабо тяло, оплешивяваща глава, тънък и мършав нос, уста без устни. Черните му слънчеви очила я накараха да си помисли, че прилича на маскиран череп.

— А, Хелга... — Обичайният му студен поздрав.

— Е... — тя седна доста близо до него, но под сянката на един чадър. Намираще слънцето на Насо след швейцарското за прекалено силно.

Заговориха за тривиални неща: тя се поинтересува за здравето му, а той доста вяло — за полета ѝ. Каза, че не се чувствал много добре, но че глупавият Ливай винаги правел от мухата слон. И двамата не повярваха на това.

След тези празни приказки той изведнъж попита:

— Имаш ли нещо да ми кажеш?

— Да. — Тя се стегна. — Джак Арчър се оказа мошеник и фалшификатор.

Гледаше право в него, като очакваше той да избухне, но дори изражението му не се промени. Как ѝ се искаше да не беше така! Поне да се бе показал стреснат, да бе сменил цвета на лицето си, тогава тя би почувствала, че той е човешко същество, но напомнящото за череп лице остана невъзмутимо.

— Знам. — Гласът му беше дрезгав. — Два милиона.

По гърба ѝ премина студена тръпка.

— Как така знаеш?

— Да знам. Че това ми е работата! Нима си си въобразявала, че не проверявам всичко, което е свързано с парите ми? — Той повдигна тънката си китка. — Арчър е интелигентен крадец. Гъвков. „Трензелпайн“. „Нешънъл файненшъл“. „Шеврон“. „Калкомп“. „Хобърт“ и „Дженеръл Мотърс“. И като крадец прояви интелигентност.

Когато се беше опитал да я изнудва, Арчър я уверяваше, че Ролф няма да узнае какви акции и облигации е откраднал. Беше й казал, че ценните книжа на Ролф са толкова много, че няма да забележи липсата на сертификатите, и тя му бе повярвала. Сразена, стоеше притихнала и гледаше към кожената папка, която сега не съдържаше тайни.

— Значи Арчър е мошеник и фалшификатор — продължи Ролф. — Случва се. Не го прецених добре. Да разбирам ли, че е подправил подписа ти?

Чувствайки се напълно победена, Хелга отвърна „Да“.

— Трябваше да се сетя за тази възможност. Трябваше да направя така, че да е необходим и трети подпис. Това ще ни бъде обеща на ухото.

Тя го погледна изумено.

— Но нали ще го дадеш под съд?

Главата му се завъртя. Черните очила гледаха към нея.

— За щастие мога да си позволя да не го съдя. Два милиона? За мнозина това е голяма сума, но, слава Богу, за мен не е. Разбира се, вече съм уредил Арчър никога да не може да получи отговорен пост. Ще открие, че така животът е много по-тежък и по-потискащ, отколкото ако само трябваше да си излежи присъдата в затвора. Отсега нататък никой няма да се доближи до Арчър. Ще се влее в редиците на измамниците, престъпниците и изпадналите хора.

Хелга седеше неподвижна, сърцето й биеше неспокойно, беше сигурна, че зад този акт на привидно милосърдие се крие още нещо... Щом като нямаше да го съди.

Накрая тя се обади:

— Бях сигурна, че ще го съдиш.

Той кимна.

— Щях да го съдя, ако не съществуваше едно нещо. — Главата му се завъртя и очилата загледаха встрани от нея. — Бях информиран, че преди да се оженим, ти си му била любовница. Беше ми казано, че ако дам Арчър под съд, този гнусен факт ще стане публично достояние. Той може да те опетни в съда. Готов съм да се откажа от удоволствието да го тикна в затвора, за да предпазя и теб, и себе си от скандал.

Мислите й се понесоха към онзи момент, когато той й беше предложил да се женят.

Беше я попитал: „Сексът много ли означава за тебе?“ После бе продължил: „Аз съм инвалид. Искам да знам дали си готова да се откажеш от нормалния полов живот, за да станеш моя жена. Когато се оженим, не бива никога да има друг мъж... никакъв скандал. Това е нещо, което няма да търпя. Ако ме мамиш, Хелга, ще се разведе с теб и няма да ти оставя нищо. Запомни го. Ако ми останеш вярна, ще ти осигуря добър живот. Съществуват много неща, за които съм открил, че могат да заместят секса. Ако си готова да приемеш това условие, ще се оженим веднага, щом успея да уредя подробностите.“

Тя се бе съгласила с изискванията му, вярвайки, че сексът може да бъде заместен от предимствата и блясъка да бъдеш съпруга на един от най-богатите мъже в света, но не бе станало така. За нея, трябваше да приеме този факт, сексът беше животът ѝ.

— Съжалявам — беше всичко, което можа да каже.

Той вдигна рамене.

— Няма защо. Миналото си е минало. — Ролф помръдна неспокойно. — Освобождавам те от бремето да се грижиш за парите ми, Хелга. Сега очаквам от теб единствено да бъдеш моя домакиня. Продължавай да се забавляваш с парите ми и ми остани вярна. Уинборн ще се заеме с швейцарската сметка. — Той натисна звънеца с тънкия си пръст.

Шокирана и внезапно обхваната от ярост, Хелга каза:

— Значи вече не ми вярваш?

— Не става дума за доверие — отвърна Ролф с твърд и студен глас. — Разбира се, че не теб трябва да виня. По-скоро трябва да обвинявам себе си, че избрах Арчър. Ти се справи много добре. Бях доволен, но е по-добре при тези обстоятелства да те освободя от по-нататъшни отговорности.

В отговор на звъненето Хинкъл се появи на терасата. Като ги видя, той спря дискретно на разстояние, от което не можеше да ги чува.

Хелга възрази сърдито:

— Значи аз трябва да бъда подценявана... наказана заради твоята собствена глупава преценка!

Черните очила се завъртяха към нея. Подобното на череп лице остана непроницаемо.

— Наслаждавай се на плажа, Хелга. — Гласът на Ролф разкри пълното му безразличие. — И се дръж прилично. Запомни го. Рядко правя грешки, но когато това стане, никога не ги повтарям.

Той направи знак на Хинкъл с тънкия си пръст да се приближи.

Оставяйки папката на стола, Хелга, почервенияла и вбесена, напусна терасата и се върна в апартамента си.

Единствено дете на блестящ международен адвокат, Хелга бе получила европейско образование. Бе учила право и бе работила като секретарка. Баща ѝ се бе преместил в една фирма в Лозана, в Швейцария, специализирана в данъчните проблеми. Когато стана на двадесет и четири и завърши образованието си, баща ѝ я взе във фирмата като своя лична помощничка. Тя имаше нюх към финансите и бързо стана незаменима. Инфарктът, от който почина баща ѝ шест години по-късно, не промени с нищо положението ѝ във фирмата. Джак Арчър, един от по-младите съдружници, веднага я взе за своя лична секретарка. Той бе хубав, действен и невероятно секси. Тя винаги е била свръхсексуална. Мъжете бяха необходимост в живота ѝ и имаше толкова много любовници, че им бе изгубила броя. Стана любовница на Арчър горе-долу час след като се бе съгласила да работи при него. Някак си, като че ли никой не знаеше точно как, Арчър се бе заел със сметката на Херман Ролф и по този начин бе станал старши съдружник. Хелга му помагаше да се справя с обемистия материал. Ролф бе впечатлен от финансовия ѝ нюх, от външността и от личността ѝ и ѝ предложи брак. Подтиквана от Арчър, тя се съгласи. Всичко вървеше добре, докато Арчър не се полакоми да спечели бързи милиони, като инвестира в австралийска никелова мина, в която се оказа, че няма никел. За да спаси себе си, той подправи подписа на Хелга и взе два милиона долара от парите на Ролф.

Докато седеше на терасата и гледаше втренчено плажа, Хелга отново чу уговарящите думи на Арчър: „Виж какво, Хелга, Ролф няма защо да знае за това. Известно ти е, че той никога не проверява нищо. Прекалено зает е. Подпиши тези документи и той ще ги приеме. Моля те да ми помогнеш да се измъкна от тази каша. В края на краищата той има около шестдесет милиона... два няма да му се отразят кой знае колко, нали?“

Макар и да беше сигурна, че на Херман няма да му се отразят двата милиона, беше отказала да стане съучастничка на Арчър. Колко

права се бе оказала! Ето — Херман знаеше, че Арчър е злоупотребил с доверието му, преди тя да успее да му го съобщи! Пое си дълбоко и продължително въздух. Слава Богу, че не се бе поддала на опита на Арчър да я изнудва!

Само че...

По-добре е при тези обстоятелства да те освободя от по-нататъшни отговорности.

Сакатото копеле! След всичко, което бе направила за него! След всичките пари, които му бе спечелила чрез умни и внимателни инвестиции! Да я изхвърли по такъв начин!

Сега очаквам от теб единствено да бъдеш моя домакиня. Продължавай да се забавляваш с парите ми и ми остани вярна.

Вече нямаше да има оправдание, че лети до Лозана, Париж, Бон, за да го представлява. Никога вече нямаше да се отнасят към нея като към VIP на летищата и в луксозните хотели. Домакиня! Усмехнато лице, подходящите думи към дебели възстари мъже, очакващи услуги от съпруга ѝ и увъртащи се около нея с надеждата, че може да им помогне. Повече никаква свобода! Никакви сервитьори, които да идват в стаята ѝ да я обслужват и после да си тръгват с пари в опитните си ръце. Никакви млади мъже с хубави тела, готови да ѝ се подчиняват. Единствено по време на пътуванията тя си търсеше любовници: никога в Маями, Перъдайс Сити, Ню Йорк — района на Херман. Сега беше осъдена да се мотае из хотели, подобни на сегашния или сред лукса на перъдайската вила, или в скъпия апартамент в Ню Йорк със съпруга си инвалид, който винаги щеше да е наблизо и да я наблюдава иззад черните си очила.

После си спомни какво бе казал д-р Ливай.

Той може да умре утре. Може да е догодина. Бих казал, че вероятно му остават шест месеца живот, ако не спре да работи като луд и не се отдаде на пълна почивка.

Херман нямаше да направи това никога. Значи... шест месеца! Беше готова да чака шест месеца. И тогава...! Шестдесет милиона долара! Магическият ключ на Ролф щеше да стане нейна собственост!

Тя си облече бански от две части. Като все още не се чувстваше напълно уверена в себе си, отново се огледа в огледалото. Тенът, придобит от зимата в Швейцария, ѝ отиваше, но беше малко блед.

Фигурата ѝ беше предизвикателна. Тя го знаеше. Облече си плажен халат и взе асансьора към фойето.

Шефът на рецепцията веднага тръгна към нея.

— Нещо да ви е необходимо, мадам?

— Да, ако обичате... кола до плажа.

— Разбира се.

Не бе чакала повече от три минути и колата спря пред входа на хотела. Усмивнатият служител предложи да ѝ покаже как се управлява, но тя бе запозната с управлението на всякакви машини на колела.

Усмивнат регулировчик, който явно бе предварително уведомен, спря движението и я поздрави, докато тя отминаваше по главния път и се насочваше към плажа. Махна му усмивната. Хубав мъж, помисли си. Господи! Колко би ми харесал в леглото!

Караше бързо и скоро остави тълпите зад себе си и се насочи към дюните, към пустия плаж и морето. Когато се увери, че е сама, остави колата и след като свали халата си, се затича към водата. Плуваше отчаяно, освобождавайки се от всичко, което я тормозеше: Херман, Арчър, бъдещето ѝ на затворничка. Беше прекрасна плувкиня и излезе от водата с пречистени тяло и ум.

Докато се връщаше обратно, изведнъж стъпките ѝ станаха по-неуверени. До колата стоеше мъж по бански и я разглеждаше: едър, с мускулести рамене, със силно загоряло тяло, с черна въздълга коса и зелени слънчеви очила.

Погледна я и се усмихна, като разкри едри бели зъби, достатъчно хубави, за да участва в реклама по телевизията. Въпреки очилата, които скриваха очите му, лицето му изглеждаше дружелюбно и приятно, без да е красиво.

— Здравейте — каза той. — Възхищавам се на това нещо. Ваше ли е?

— На хотела е — отвърна Хелга и се посегна за халата си. Той я изпревари и с точно подходящите движения — нищо заучено, нищо сервилно — ѝ помогна да го облече. — Благодаря ви.

— Аз съм Хари Джексън — представи ѝ се. — На почивка съм тук. Видях ви да плувате. Олимпийски стил. — И се усмихна.

Тя го погледна остро, но той не я занасяше. Беше казал онова, което мислеше.

— Е... — тя вдигна рамене поласкана. — Плувам по малко. Харесва ли ви почивката, мистър Джексън?

— Много. За първи път идвам насам. Хубаво е, нали?

— Така изглежда. Току-що пристигнах.

— Искам да поплувам под водата с акваланг. Вие плувате ли под вода?

— Да. — Какво ли не правеше, зачуди се тя.

— Знаете ли най-подходящото място... не, предполагам, че това е глупав въпрос... вие току-що сте пристигнали.

Тя го бе огледала добре: красивите му мускули, честната му усмивка, сексапила му, и мъчителното сексуално желание закипя в нея. Ако я бе сграбчил и изнасилил, това щеше да е върховният момент в живота ѝ. Тя огледа пустия плаж. Бяха напълно сами.

Настъпи пауза, после тя попита:

— Как дойдохте тук?

— О, ами пеша. Обичам да ходя. — Той се усмихна. — Уморява ме всичкият този шум тук. Хората очевидно знаят как да се забавляват, но вдигат страхотна врява.

— Да. — Тя се насочи към колата и влезе вътре. — Искате ли да ви закарам обратно?

— Благодаря ви. Днес достатъчно походих. — Той се качи до нея.

Докато палеше мотора, тя го погледна по-отблизо. Вероятно беше на тридесет и три, не повече: с десет години по-млад, помисли си. Искаше ѝ се да свали слънчевите си очила. За нея очите на мъжа бяха важни.

— С какво си изкарвате прехраната, мистър Джексън? — попита тя. Искаше да знае в коя класова категория да го сложи.

— Търговец съм — отвърна Джексън. — Пътувам насам-натам. Обичам живота. Свободен съм... сам със себе си. Това е важно за мен.

— Какво продавате?

— Кухненско обзавеждане.

— Работата е добра, нали? Всеки има нужда от кухненско обзавеждане. — Тя размишляваше: дребна риба, не е опасен, никаква връзка с някой от ужасните познати на Херман... Може би щеше да е безопасно.

— Да. Харесва ми. Както казвате, хората винаги имат нужда от нещо за кухните си.

— Къде сте отседнали, мистър Джексън?

— Наех си едно бунгало. Сам се грижа за себе си. Така ми харесва. Хотелите ме влудяват.

— Да. А на жена ви харесва ли й такъв живот?

Той се изсмя: весел, енергичен смях.

— Нямам жена, обичам свободата. Дори приятелка нямам тук, но ще си намеря. Привърженик съм на връзките за по една нощ... без усложнения. — И той отново се изсмя.

Тя едва не спря колата и не му се предложи, но успя да се овладее.

— Аз съм Хелга — представи се. — Тази вечер съм свободна. Искате ли да се позабавляваме?

Щеше ли да се измъкне? Щеше ли да й каже с поглед, не с думи, че е прекалено стара за него. Пръстите й върху волана побеляха.

— Чудесно! — Звучеше ентусиазирано. — Да го направим. Откъде и в колко да те взема?

— Имаш ли кола?

— Разбира се.

— Тогава защо не пред „Оушън Бийч клуб“ в девет? Бе забелязала този клуб на около стотина ярда надолу от хотела й. В девет часа Херман щеше да си е в леглото.

— На това му се казва среща. Ще чакам с нетърпение. — Замисли се за миг. — Има един ресторант за морска храна. Обичаш ли морска храна?

— Не ще и дума.

— Чудесно. Добър е... и не е нужно да си подходящо облечен. Там може всякак. Окей?

— Добре.

Няколко минути останаха смълчани, после той каза:

— Хелга... доста необичайно име. — Неочаквано свали слънчевите си очила и й се усмихна. Големите му дружелюбни очи й вдъхнаха увереност. Всичко в него беше, както трябва. Нямаше да има проблеми. — И ти си необичайна.

Тя се засмя от удоволствие.

— Ще говорим ли за това довечера?

— Ето го бунгалото — Той посочи. Бяха на около половин миля от хотела й.

Тя намали, погледна към редицата полускрити зад палмите бунгала на стотина ярда от морето и спря колата.

— Е, тогава до довечера в девет — рече.

— Да. — Той докосна ръката й леко, но обсебващо, за миг. Допирът я накара да потръпне. Знае какво иска, помисли си тя. — До скоро и благодаря, че ме докара.

Заше метена от вълнение, тя подкара обратно към хотела.

Часът беше 19.15. Алекс, симпатичният фризьор на хотела, се бе погрижил за косата й, а асистентът му й бе направил масаж на лицето. Един сервитьор й бе донесъл шейкър с водка с мартини. Бе подремнала и сега се чувстваше освежена и мислеше за срещата си в девет пред „Оушън Бийч к्लъб“.

Беше си облякла обикновена бяла рокля: бялото й отиваше. Подчертаваше тена й и, оглеждайки се в огледалото, тя остана довольна. Щеше да пийне още едно питие, после щеше да отиде да каже лека нощ на Херман и да му съобщи, че смята да се разходи, защото има нужда да поразмърда краката си след пътуването. Това едва ли щеше да го интересува, но тя щеше да му каже.

Докато сипваше питието, телефонът иззвъня. Вдигна намръщено слушалката.

— Попречих ли ви, мадам? Позна плътния глас на Хинкъл. Учудена, тя отвърна:

— О, не, Хинкъл. Какво има?

— Бихте ли могли да ми отделите няколко минути, мадам?

— Разбира се.

— Благодаря, мадам. — И той затвори.

Хелга седна озадачена и, като отпиваше от питието си, зачака. Не можеше да си представи за какво искаше да я види Хинкъл, освен ако не беше свързано с Херман.

Познаваше Хинкъл от около три години. Никога не се бе обръщал към нея така преди, а и тя рядко го бе молила да направи нещо за нея. Имаше си своя лична камериерка и се отнасяше към Хинкъл като към собственост на Херман.

На вратата тихо се почука и Хинкъл влезе. Беше облечен с бяло сако, черна папийонка и черен панталон. Независимо от униформата на прислужник, той пак приличаше на благочестив епископ.

Затвори вратата, влезе по-навътре в стаята и спря.

Тя го погледна въпросително:

— Какво има, Хинкъл?

— Бих искал, мадам, ако ми разрешите, да говоря с вас откровено.

— За мистър Ролф ли става дума?

— Да, мадам.

— Би ли седнал?

— Благодаря, мадам. Предпочитам да остана прав. — Направи пауза и после продължи: — Работя при мистър Ролф от близо петнадесет години. Той не е джентълмен, при когото се работи лесно, но мисля, че добре му служих.

— Знам, че е така, Хинкъл — отвърна тихо Хелга. Дали смяташе да ѝ каже, че му е омръзнало да работи при Херман и че напуска? Тази мисъл я жегна. — Никой не би могъл да направи повече от тебе.

— Вярвам, че е така, мадам. Намирам положението си в момента за печално. Естествено, след всичките тези години имам чувство за лоялност към мистър Ролф. Както знаете, грижа се за документите му, когато той пътува. Мистър Ролф започна да гледа на мен като на част от фона, като на безгласно същество, което му е винаги под ръка, ако разбирате какво искам да ви кажа. Докато подреждах някои документи, попаднах на чернова на писмо до мистър Уинборн. Слагайки я на място, където мистър Ролф да може да я намери, когато му потрябва, я прочетох. Сега се намирам пред дилема. Освен това се случи и още нещо и реших, че трябва да говоря с вас.

Хелга замръзна.

— Не знам какво имаш предвид — отвърна тя остро.

— Ако ме изтърпите, мадам, ще ви обясня, тъй като ми разрешихте да ви говоря откровено.

— Е?

— Трябва да си призная, че за мое съжаление не ви одобрих, когато се омъжихте за мистър Ролф. Но тъй като ви опознах, мадам, осъзнах цената ви и онова, което направихте за мистър Ролф: бремето, с което се натоварихте, за да облекчите домашния му живот,

непрекъснатите пътувания, които предприемате заради него. Ако мога така да се изразя, мадам, впечатлен съм от вашата работоспособност, от неизменната ви доброжелателност, от финансовите ви умения и от жертвите ви.

Хелга се облегна назад и зяпна.

— Е, Хинкъл, това е доста голяма похвала. Благодаря ти.

— Не говоря просто така за тези неща, мадам — отвърна Хинкъл, гледайки право в нея. — Мистър Ролф никак не е добре. Знам го с по-голяма сигурност от д-р Ливай, тъй като съм в непрекъснат контакт с мистър Ролф. Забелязах у него обезпокояващо умствено заболяване, което д-р Ливай засега не е успял да открие.

— Искаш да кажеш, че умът на съпруга ми отслабва?

Това беше последното нещо, което Хелга очакваше да чуе.

— Не е точно така, мадам. Мистър Ролф е подложен на големи страдания. Вероятно поради успокоителните, които д-р Ливай му предписва, в момента той като че ли развива странна мания за преследване.

Хелга остана леко стресната.

— Какво те кара да мислиш така?

— Трудно ми е да ви кажа, мадам. — Хинкъл изглеждаше опечален. — Известно време мистър Ролф ми говореше за вас с обич, уважение и възхищение. Напоследък отношението му обаче явно се промени.

Хелга попита учудено:

— Така ли?

— Да, мадам. Освен това той като че ли изведнъж започна да проявява интерес към дъщеря си, мис Шийла. Може би знаете, че те с мистър Ролф са скарани. Тя напусна дома и през последните три години не поддържа връзки с него.

— Чух нещо по този въпрос — отвърна напрегнато Хелга.

— Тази чернова до мистър Уинборн, мадам, съдържа указания за ново завещание. Какво прави мистър Ролф с парите си, не е моя работа. Предвид на постоянното внимание, което проявявате към него обаче, и предвид на последвалата случка, реших, че трябва да ви предупредя.

— Каква случка? — Хелга си даваше сметка, че гласът ѝ бе станал дрезгав.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, мадам, но вчера дочух как мистър Ролф даваше нареждания на някаква частна детективска агенция да ви наблюдава. Като знам, че заслужавате доверието на мистър Ролф, смятам това за толкова срамно, че единственото нещо, което мога да предположа, е, че мистър Ролф си е загубил ума.

Частна детективска агенция! Хелга замръзна. Втренчи се в ръцете си. Докато се бореше да овладее шока.

— Мистър Ролф сега е в леглото — продължи Хинкъл, снижавайки глас. — Дадох му приспивателно. Писмото до мистър Уинборн, което според мен би трябвало да видите, е в долното дясно чекмедже на бюрото му. Все още не е изпратено.

Тя вдигна поглед.

— Благодаря ти, Хинкъл.

Той тръгна към вратата.

— Има нещо такова като справедливост, мадам. — И той напусна стаята.

След петнадесет години в безжалостния съвременен бизнес свят Хелга бе придобила способността да преживява стресовите, бедствените положения и дори катастрофите, а бяха й се случили няколко такива. Сега се пребори с този шок бързо. Обзе я хладнокръвна ярост, когато подвижният й ум започна да действа. Защо Херман беше станал подозрителен? Дори за миг не бе повярвала на теорията на Хинкъл, че Херман е умствено болен. Дали бе чул някаква клюка? Дали бе получил анонимно писмо? Бе проявявала толкова предпазливост при сексуалните си авантюри. Помисли си за Хинкъл. Като че ли заслужавате доверието на мистър Ролф. Милият, добронамерен Хинкъл! Довърши питието си и запали цигара. Да бъде следена от някакъв мръсен детектив! Но това не беше най-неотложният проблем. Херман бе написал писмо, променяйки завещанието си. Писмото бе до Стенли Уинборн, шефът на правния отдел: висок, противен дървенияк, когото тя ненавиждаше и за когото знаеше, че никак не одобрява брака й, а и едва не се бе поболял от ревност, когато Ролф бе оставил Арчър да се занимава с делата му в Швейцария.

Тя трябваше да знае пред какво е изправена. Трябваше да види това писмо. Предупреден ли си, по-малко си уязвим. Спомни си любимите думи на баща си. Без да се колебае повече, загаси цигарата и

тръгна към апартамента на Херман. Влезе в дневната и тихо пое към спалнята. Вратата беше откритата. Надникна вътре. Херман лежеше неподвижен. Приглушената светлина хвърляше отблясъци върху старото кораво лице. Очите, обикновено скрити зад големи черни очила, бяха затворени. Усети как по тялото ѝ премина тръпка. Ако не беше лекото повдигане и отпускане на чаршафа, с който беше покрит, можеше да си помисли, че е мъртъв.

Тихо го повика: „Херман“.

Той не помръдна.

Обърна се и се насочи безшумно към голямото бюро, което бе поставено до еркерния прозорец. Отвори най-долното дясно чекмедже и намери червена кожена папка. Сложи я на бюрото и включи лампата.

Сърцето ѝ биеше на пресекулки, когато отвори папката. Писмото беше там:

Почеркът беше ситен, хубав и лесно се четеше. Очите ѝ препуснаха по редовете.

Скъпи мой Уинборн,
Относно завещанието ми.

Имам причини да вярвам, че Хелга вече не е подходяща, нито пък заслужава да наследи богатството ми и да се занимава с делата ми в Швейцария. Въпреки съвета ти — сега съжалявам, че го пренебрегнах, — направих едно завещание (то се пази при теб и трябва да бъде унищожено при получаването на това писмо), с което ѝ оставях изцяло около шестдесет милиона долара. Когато направих това завещание, Хелга толкова ме беше впечатлила с честността и финансовите си способности, та напълно ѝ се доверих, че ще продължи да ръководи парите ми така, както аз бих го правил. Сега обаче научих, че е позволила на Арчър да ме измами с два милиона долара, и нещо дори още по-лошо — имам доказателства, разбира се, неубедителни, че не се е държала, както подобава, докато е била в Европа. Когато се ожених за нея, я предупредих, че няма да търпя никакви скандали. Тези сведения така ме разтревожиха, че уредих да бъде наблюдавана от една

компетентна детективска агенция. Ако получа „железни“ доказателства, веднага ще се разведа с нея.

Като мой пълномощник искам заедно с Фредерик Ломан да се заемеш с парите ми в Швейцария. Прилагам промените в завещанието си. Тъй като съм сигурен, че Хелга не е оправдала вярата ми в нея и че е имала връзки с най-различни мъже, за което засега нямам неоспорими доказателства, реших след смъртта ми да получава само по сто хиляди долара годишно, освободени от данъци, и то при следните условия: не трябва да предизвиква скандали, не бива да се омъжва повторно и трябва от време на време да бъде внезапно проверявана от някоя компетентна детективска агенция дали се държи прилично. Не бива да има достъп до капитала: само трябва да получава доходите. Може да използва всичките ми къщи, вили и апартаменти, а ти ще проверяваш сметките. Тя ще загуби тези привилегии и дохода, ако наруши горните условия.

Често си мисля за дъщеря си Шийла. Тя ми причини големи тревоги, но има почтеността да приеме друго име (което не зная), така че радикалните ѝ политически убеждения и ужасният ѝ начин на живот никога да не опетнят името Ролф. Като отплата за това искам да ѝ оставя един милион долара.

Моля те, оформи всички тези неща юридически и ми изпрати завещанието възможно най-бързо.

Поздрави:

Херман Ролф.

Хелга остана известно време втрещена в писмото. Първата ѝ реакция беше горчиво отчаяние: да не се омъжва повторно! Никакви авантюри! Стариат дявол я обричаше на монашески живот! Как щеше да се подсмихне Уинборн, когато прочете това писмо. Доказателство? Кой бе проговорил? Беше сигурна, че Уинборн щеше да я следи след смъртта на Херман. Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това да я види без пукната пара! След като бе имала свободен достъп до парите на Херман и бе харчила, без да се замисля

през последните години, такъв доход беше подаяние! А тази негова дъщеричка да получи милион!

Някакъв шум я накара бързо да се обърне.

Ролф стоеше на прага на спалнята, като се подкрепяше на два здрави бастуна. С бялата копринена пижама, с подобната си на череп глава и святкащите си очи той приличаше на ужасяващ призрак на отъмщението.

— Как смееш да надничаш в личните ми документи! — викна дрезгаво.

Докато скачаше на крака, в Хелга избухнаха гняв, срам, страх и омраза.

— А ти как смееш да нареждаш да ме следят! Да опетня името ти! На кого изобщо му пука за твоето име? Ти дори не си човек, ти, безсърдечен компютър такъв! Ето, това си ти... компютър за пари! Нямах капка човещина или разбиране!

Ролф направи неуверено движение напред с блеснал поглед.

— Курва!

— Предпочитам да съм курва, отколкото са като посмешище! — извика му тя.

Тогава се случи следното: кръвта нахлу в лицето му, устата му се изкриви, бастуните се изплъзнаха от ръцете му и паднаха на пода. Той се хвана за гърдите. Агонията, която разтърси мършавото му тяло, я накара да затвори очи. После той се олюля напред, сякаш внезапно бе останал без кости, и се свлече в краката ѝ.

---

[1] Very important person — високопоставена личност. ↑

[2] Административен център на Бахамските острови, намира се на о. Ню Провидънс. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Ще умре ли?

Хелга погледна часовника си от злато и платина, украсен с диаманти, който Херман ѝ бе подарил: един от многото му сватбени подаръци. Часът беше 23.18.

Чуваше през отворения прозорец шепот. Арковидните светлини, предназначени за телевизионните камери, образуваха сенки по тавана. Новината беше изтекла. Журналистите бяха пристигнали като чакали, но мениджърът на хотела бе прекратил достъпа до горния етаж и всички обаждания по телефона се отклоняваха.

Ще умре ли?

Този въпрос непрестанно се блъскаше в главата на Хелга.

Хинкъл беше невероятно деен. Бе дошъл за броени секунди и бе схванал всичко за миг, виждайки проснатия на пода Ролф и нея, опряна с гръб на стената в дъното. Веднага бе отишъл до Ролф, бе коленичил и дебелите му пръсти бяха потърсили пулса.

— Мъртъв ли е? — бе попитала Хелга.

Бързо поклащане на главата, после Хинкъл бе вдигнал слабото тяло, сякаш беше безтегловно, и бе изчезнал в спалнята: Тя се бе окопитила и по телефона бе помолила портиера веднага да изпрати лекар в апартамента на мистър Ролф. Острото поемане на въздух ѝ бе дало да разбере колко е учуден. Без да му оставя време да задава въпроси, бе затворила веднага.

Хинкъл се бе появила откъм спалнята със спокоен, но сериозен вид, а тя му бе съобщила, че е повикала лекар.

— Мога ли да ви предложа да се върнете в апартамента си, мадам? — бе казал той. — Ще се обадите ли на д-р Ливай?

— Удар ли е?

— Страхувам се, че да, мадам. Мистър Уинборн и мистър Ломан трябва да бъдат уведомени.

Беше се върнала в апартамента си и беше говорила с д-р Ливай. Отново в Перъдайс Сити, той току-що бе приключил с вечерята си и

имаше гости, но бе отговорил, че ще наеме самолет и ще бъде при нея до два часа. Уинборн се бе оказал на театър и тя бе оставила съобщение да ѝ се обади. С треперещ от шока глас Ломан я бе уверил, че ще вземе самолет и ще пристигне по някое време на следващата сутрин. Бе попитал неспокойно дали пресата знае. Тя бе отвърнала с „не“ — поне доколкото ѝ е известно. „Това ще взриви борсата“ — бе изстенал той. Тя бе се затворила нетърпеливо.

Беше се върнала в апартамента на Ролф. Горе на стълбите стоеше висок чернокож мъж с униформена шапка и пистолет на хълбока и още един — до асансьора. И двамата я поздравиха.

Мениджърът на хотела беше в дневната. Каза ѝ, че докторът, който е бил повикан, е при мистър Ролф. Беше измърморил нещо в знак на съчувствие и очевидно бе притеснен. Хелга не му обърна внимание.

Когато Ролф я бе изненадал, тя бе затворила червената папка, която все още се намираше върху бюрото като някакъв предупредителен знак. Сложи я обратно в чекмеджето.

От спалнята бе излязъл едър млад чернокож мъж, който обилно се потеше. Беше се представил като д-р Белами. Забеляза, че е изпълнен със страхопочитание към нея, че е нервен и притеснен. Каза ѝ, че мъжът ѝ е преживял силен удар и че всичко, което трябва да се направи, ще бъде направено, после бе забързал към телефона.

Тя бе отишла до вратата на спалнята, но Хинкъл се бе появил и ѝ бе преградил пътя.

— По-добре ще е, мадам, да не стоите тук — рекъл ѝ бе мило. — Моля ви, разчитайте на мен.

Тя бе кимнала.

— Д-р Ливай пристига. — Поколеба се. — Той страда ли?

— Не, мадам.

Чувайки този разговор, мениджърът се бе приближил.

— Нека ви заведа до апартамента ви, мисис Ролф.

Докато Хелга минаваше през стаята, Хинкъл бе затворил вратата на спалнята. Тя спря. После отиде до бюрото и взе червената папка. След това, съпроводена от мениджъра, се бе върнала в апартамента си. На вратата той бе казал:

— Ще се погрижа да не ви безпокоят. Служителят на мистър Ролф ще приема всички телефонни обаждания. Сигурно не сте

вечеряли. Мога ли да ви предлага...?

— Не, нищо, благодаря.

Беше влязла в апартамента си и бе затворила вратата. Едва тогава си бе спомнила за срещата с Хари Джексън и бе усетила отчаяно разочарование. Открила бе, че има останала малко водка с мартини в шейкър. Беше я изпила, беше запалила цигара и беше седнала.

Седеше така вече два часа, като държеше в скута си червената папка, и пушеше цигара след цигара.

Щеше ли да умре?

Д-р Ливай бе пристигнал. Отби се при нея само за няколко минути. Съпругът ѝ, каза той, бил получил силен удар. Веднага щом сметнел това за безопасно, щял да го премести в болницата. Жалко, че новината е изтекла. Сега, след като пресата е пристигнала, за нея щяло да е най-добре да си остане в апартамента. Ръководството на хотела разбирало положението. Вzetите мерки за сигурност щели да останат в сила. Дали би искала успокоително? Щял да ѝ донесе новини по-късно тази нощ.

В 21.00, когато би трябвало да се срещне с Хари Джексън, телефонът я стресна. Телефонистът я попита с пресипнал глас дали иска да говори със Стенли Уинборн.

Уинборн, уведомен по време на първото действие на пиесата, веднага се бе върнал вкъщи. Тя му каза какво и бе съобщил д-р Ливай.

— Свързах се с Ломан. — Гласът на Уинборн беше студен. — Ще бъдем при вас, колкото е възможно по-скоро.

Събирането на лешоядите, помисли си тя. Мениджърът на хотела пристигна с чиния миниатюрни сандвичи и шейкър върху един поднос.

— Трябва да се подкрепите, мисис Ролф — каза ѝ той, оставяйки подноса. — Моля ви, хапнете нещо. — И си тръгна.

Тя откри, че е изгладняла, и се ядоса, че сандвичите бяха толкова малки, но след като изпи три водки с мартини и изяде всички сандвичи, се отпусна достатъчно, за да отвори червената папка и да препрочете писмото на Ролф до Уинборн.

Дали щеше да умре? — запита се, докато връщаше писмото в папката. Ако умреше, проблемите ѝ щяха да се решат. Само Хинкъл знаеше за писмото до Уинборн. Хинкъл? Замисли се за него. Дали можеше да разчита, че ще си мълчи? Мислите ѝ полетяха към Арчър, който бе последният човек, за когото би допуснала, че ще се захване с

изнудване... И все пак го бе направил. Хинкъл? Щеше да е неговата дума срещу нейната, а ако унищожеше писмото, нямаше защо да се тревожи. Уинборн, разбира се, щеше да повярва на Хинкъл, ако той му кажеше за писмото, но Уинборн нямаше да може да направи нищо. Той имаше оригиналното завещание на Херман. Щеше да му се наложи да действа според него. Шестдесет милиона долара... но само ако Херман умреше! А щеше ли да умре? Тя удари стиснатите си юмруци един в друг. Ами ако не умреше? Той бе видял омразата в очите ѝ. Съзнанието за презрението и омразата ѝ към него бе предизвикало този удар. Беше сигурна в това. Така че, ако се възстановеше, щеше да я обрече да живее като монахиня. Можеше дори да направи живота ѝ толкова невъзможен, че тя да няма избор — точно както дъщеря му не бе имала друг избор, освен да го напусне.

Огледа голямата луксозна стая. Помисли си за многото други подобни стаи в подобни хотели. Помисли си и за прекрасната им вила на частния остров до Перъдайс Сити, за вилата в Кастагнола, за чудния апартамент в Ню Йорк. Помисли си за поклоните, поздравите, за усмивките на главните сервитьори, портиерите и дори на полицаите: всички готови да изпълнят и най-малката ѝ прищявка. Всичко това щеше да си отиде. Щеше да ѝ се наложи да започне живота си отначало на четиридесет и три години. Потръпна при мисълта за тази перспектива. Не че нямаше да може да печели добре. Беше спестила малко пари, имаше и около триста хиляди долара в бижута. Макар че мисълта да се върне към убийствения бизнес беше ужасна, не това я накара да потръпне, а съзнанието, че вече нямаше да бъде глезената и ухажвана мисис Херман Ролф, съпругата на един от най-богатите и могъщи, мъже в света.

Но ако умреше!

Щеше да разполага с пълна свобода и шестдесет милиона долара! Със своя нюх, с юридическото си образование и с желанието, което имаше, можеше да стане дори толкова могъща, колкото Ролф. Съществуваха много възможности за човек с капитал от шестдесет милиона долара!

Ако той умреше!

Тя погледна червената папка. Трябваше ли да унищожи писмото? Още не, каза си. Ако той се възстановеше, щеше да ѝ се наложи да

върне папката в бюрото му, но ако умреше, тогава нямаше да се колебае да го направи.

Огледа стаята за някое безопасно скривалище, после отиде до шкафа и извади от него един от куфарите си, който сега беше празен. Сложи папката вътре и го мушна под друг празен куфар. Там щеше да е на сигурно място.

Сега часът беше 23.40. Колко още щеше да ѝ се наложи да чака? Започна да крачи нагоре-надолу из голямата стая, като се държеше настрана от прозореца. Не искаше някой от дебнещите репортери да я забележи. Половин час по-късно все така продължаваше да крачи и да мисли, когато д-р Ливай почука.

— Как е той?

— Засега все още е рано да се каже. — Ливай затвори вратата. — Съжалявам, мисис Ролф, но е сериозно. Зависи от това, как ще се развият нещата през следващите два или три дни. Правим всичко по силите си. Ако има подобрение утре, ще можем да се надяваме. Ще остана тук. Д-р Белами е много компетентен. Трябва да сте търпелива, мисис Ролф. Ще ви държим в течение.

— Два или три дни?

— Възможно е до утре да знаем.

— Трябва да ми кажете! — настоя тя. — Сериозно? Какво означава това?

Д-р Ливай свали очилата си и пощипа гърбицата на носа си. Без да я погледне, той отвърна:

— Пълна парализа на дясната ръка, разбира се, мозъчни увреждания и вероятна загуба на говора.

После той отново сложи очилата си, но продължаваше да не я поглежда.

Хелга усети как по тялото ѝ премина студена тръпка. Това бе нещо, което не би пожелала на никого, дори на Херман:

— Но той вече почти бе загубил способността да движи краката си — каза тя като че на себе си.

Д-р Ливай възрази меко:

— Това е трагедия, но аз го бях предупредил.

— Смятате, че няма да може да говори вече?

— Тепърва ще се изясни. Страхувам се обаче, че няма да може. Препоръчвам ви сега да си починете, мисис Ролф. Не можете да

направите нищо. Имам тук нещо, което ще ви помогне да заспите.

— За него ще е по-добре, ако умре — рече тя и потръпна. — Без крака, без говор, без дясна ръка...

Д-р Ливай сложи една капсула на масата.

— Моля ви, вземете това, мисис Ролф, и си легнете.

Когато той излезе, тя седна, без да поглежда към капсулата. Докато седеше така, юмруците ѝ се свиха в скута и тя му пожела да умре — сега вече не заради нея, а заради самия него.

Стенли Уинборн съобщи на Хелга, че в последния момент било решено, че като вицепрезидент на „Ролф Електроник Корпорейшън“ Ломан ще бъде по-полезен, ако остане в Ню Йорк. Сега, след като новината се била разчула, акциите на корпорацията щели да се разклатят. Това било неизбежно, но означавало твърде малко: в наши дни трябвало човек само да кихне и индексите започвали да се колебаят, а Ломан щял да остане на кормилото. Уинборн използваше фрази от този род.

Той бе пристигнал в „Дайъмънд Бийч хотел“ в 11.15. Поглеждайки през процепите в щорите и като внимаваше да не я забележат, Хелга го видя да излиза от сребристия ролс и да се спира да поговори с репортерите, които чакаха вече четиринадесет часа.

Макар че го мразеше, тя трябваше да признае, че Стенли Уинборн е изискан, красив мъж, у когото имаше нещо, което напомняше за опитен държавник. Беше висок и слаб, с гъста тъмна коса с бели кичури, със студено, надменно изражение, винаги бе изрядно облечен и имаше остър като бръснач юридически ум. Отнасяше се към всички, включително и към Хелга, с хладна и сдържана вежливост.

След като бе прекарал няколко минути с репортерите, давайки време на фотографите да нагласят светкавиците си, той изчезна в хотела.

Мина почти час, преди да се появи в апартамента ѝ.

Без съмнение, помисли си тя, се бе консултирал с д-р Ливай. Уинборн винаги първо се запознаваше с фактите и нужната информация, преди да премине към действие. Докато чакаше, тя

хвърли поглед на вестниците. В повечето от тях се четяха огромни заглавия:

ХЕРМАН РОЛФ ПОЛУЧИЛ ИНСУЛТ

Помисли си за лавината от запитвания, съболезнования, телеграми, телекси и писма, които този отпечатан ред щеше да предизвика. Надяваше се, че ще бъдат отправени към нюйоркския офис, а не към хотела тук.

— Тъжна работа — започна Уинборн, влизайки в апартамента, после измърмори нещо в знак на съчувствие, което раздразни Хелга. — Изглежда, е сериозно.

— Да.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас, мисис Ролф? — Стоманеносивите очи се плъзнаха по нея. — Аз, разбира се, съм на ваше разположение.

— Нищо, благодаря.

Последва пауза, след което Уинборн каза:

— Мистър Ролф току-що сключи важен договор с японското правителство. Тъкмо щеше да ми изпраща договора, когато това ужасно нещо се е случило. Въпросът е спешен. Случайно да знаете къде е договорът?

Без да се замисли, Хелга отвърна:

— Хинкъл би трябвало да знае. — Веднага, щом го каза, осъзна опасността. Ако Уинборн заговореше с Хинкъл за документите на Херман, имаше вероятност той да спомене за дяволското писмо, но тя не биваше да се безпокои.

Уинборн повдигна едната си вежда.

— Бих предпочел да не обсъждам делата на мистър Ролф с един прислужник.

Ти, дяволски сноб такъв! — помисли си Хелга. — Но да благодарим на Бога, че си сноб!

— Мога ли да ви помоля да дойдете с мен, мисис Ролф — продължи Уинборн, — така че да можем да прегледаме документите

му? Този договор налага незабавно да се занима с него.

Беше се спасила! Ако не беше достатъчно предвидлива да вземе червената папка, Уинборн щеше да я намери.

— Да, разбира се.

Отидоха в апартамента на Ролф. Двамата униформени пазачи все още стояха в горния край на стълбището и до асансьора. Те поздравиха и Уинборн, който обичаше да му се обръща внимание, кимна с глава. Вратата отвори дебела медицинска сестра с приветливо лице, която ги пусна да влязат.

— Моля, бъдете, колкото е възможно, по-тихи — предупреди ги тя и се върна в спалнята, като затвори вратата след себе си.

Докато Хелга преглеждаше съдържанието на чекмеджетата, Уинборн стоеше до нея. Бързо откриха папката, в която беше договорът с японците. Под нея имаше друга папка, върху която бе написан номерът на швейцарската сметка.

— Това ми напомня нещо — рече тихо Уинборн. — Ломан ми спомена, че от швейцарската сметка липсват два милиона. Мистър Ролф му доверил, че загубата се дължи на безразсъдна операция.

Обтегнатите й нерви се поотпуснаха. Поне Ролф не бе казал истината. Нито Ломан, нито Уинборн знаеха за мошеничеството на Арчър.

Вдигна поглед.

— Делата в Швейцария са моя работа, мистър Уинборн. Знам какво липсва. Вече го обсъждах със съпруга си. Проблемът е мой... не е ваш.

Той леко сви устни, но нищо повече. Наклони глава.

— Тогава ще ви оставя, мисис Ролф.

— Има ли нещо друго?

— Нищо спешно. Д-р Ливай смята, че ако се появят признаци на подобрение, мистър Ролф трябва да бъде преместен в Перъдайс Сити, където ще може да получи още по-добри грижи. Решението може би ще бъде взето до два дни. Тази вечер трябва да отлетя обратно в Маями. Разбира се, ще мога да разчитам на вас да ме държите в течение, нали?

— Да.

— Тогава нали ще ме извините? Трябва да се обадя на няколко места. В апартамент № 14 съм, ако ви потрябвам. — Тръгна към

вратата и после спря. — Като изпълнител на завещанието и юридически съветник на мистър Ролф мисля, че би трябвало да знам дали ще продължавате да се ползвате от съветите на мистър Арчър. Два милиона долара са доста голяма загуба.

Тя го погледна право в очите.

— Засега няма нужда да действате като изпълнител на завещанието му, мистър Уинборн, и вярвам, че ще минат много години, преди да ви се наложи — отвърна тихо тя.

Отново присвиване на устните, след което той каза:

— Аз също се надявам да е така, мисис Ролф. Моля да ме извините. — И напусна стаята.

Хелга се отпусна назад в стола и си пое дълбоко и продължително въздух. Беше се справила добре, помисли си тя. Ако онова писмо се бе намерило, този опасен мъж щеше да извади ноктите се.

Когато се върна в апартамента си, завари Хинкъл да я чака. Изглеждаше изморен и благочестивото му изражение личеше в по-малка степен.

— Как сте, мадам? — попита той, като приближи към нея.

— Добре. А ти, Хинкъл?

— Беше напрегната нощ, но сега мистър Ролф е малко по-добре, мадам. Не бива да губим надежда.

— Д-р Ливай каза ли ти... за парализата?

— Да, мадам. Доста шокиращо. Но не бива да мислим за това. Мога ли да ви предложа обяд на терасата? Хората от пресата си отидоха. Няма да ви безпокоят, а и слънцето ще ви се отрази добре.

— Хубаво. Странно, Хинкъл, но наистина се чувствам гладна.

— От преумората е, мадам. Разбираемо е.

Скъпият, мил Хинкъл, помисли си тя. Ако Херман умреше, тя искрено се надяваше Хинкъл да остане при нея.

— Бих ви предложил пъдпъдък пате^[1], мадам, и после стек ау роівге ен chemise^[2]. Аз ще наглеждам готвача. — Лицето на Хинкъл помръкна. — Той не е особено талантлив. После шампанизиран шербет. Страхувам се, че тукашното вино не заслужава доверие, но болингърът им е приемлив.

— Звучи прекрасно, Хинкъл.

Той се обърна към масата, върху която стоеше сребърният поднос с шейкъра и чашата. Наля едно питие.

Тя наблюдаваше движенията му, гледаше изпитателно дебелото му бяло-розово лице. Не, помисли си, не е изнудвач. Не, този път мога да съм сигурна.

— Мислиш за всичко, Хинкъл — каза тя, когато той ѝ подаде чашата.

— Надявам се да е така, мадам. — След пауза той продължи: — В момента не съм в състояние да помогна на мистър Ролф. За съжаление не е по силите ми. Ще съм щастлив, ако вие се възползвате от услугите ми, мадам. Това ще ми достави голямо удоволствие.

— Благодаря ти, Хинкъл. — Бързо съобразяващият ѝ мозък съзря чудесната възможност. Трябваше да спечели Хинкъл твърдо на своя страна. — Мистър Уинборн попита за някакви документи, свързани с една сделка. Казах му, че ти си запознат с работите на мистър Ролф, но мистър Уинборн... — Тя спря, като видя, че лицето на Хинкъл леко се изчерви. Като плъзна поглед встрани, тя продължи: — Мистър Уинборн е сноб.

После погледна Хинкъл и очите им се срещнаха.

— Вярвам, че е така, мадам — отвърна той, поклони ѝ се леко и се насочи към вратата. — Значи обяд след половин час.

Когато той си тръгна, тя отиде на терасата и се загледа в плажа, тълпите и движението.

Мисля, че Хинкъл е мой — рече на себе си.

След обяда д-р Ливай дойде да я види. Каза ѝ, че мозъчният кръвоизлив не се е увеличил. Това било обнадеждаващ признак. Той свали очилата си, за да пощипе гърбицата на носа си. Но парализата на едната половина на тялото била силна. С времето обаче можело да се очаква известно подобрение.

— След два-три месеца може да има чувствително подобрение — продължи той. — Помолих професор Бърнстайн да дойде. Той е най-добрият в Европа. Състоянието на сърцето на мистър Ролф обаче не е задоволително, така че не искам да пораждам надежди. И все пак при интензивното лечение, на което е подложен, вярвам, че ще можем да го преместим до три дни. За съжаление не ми е възможно да остана

тук по-дълго и с нетърпение очаквам да го преместим в нашата болница, но д-р Белами е много компетентен и вие можете да му имате пълно доверие.

Умът на Хелга заработи бързо.

— Чувствително подобрение? Какво означава това?

— Ако сърцето му продължи да се съпротивлява на преживения шок, вярвам, че той ще си възвърне говора и парализата, атакувала дясната му половина, няма да е толкова силна.

— След два-три месеца?

— Може да е повече, но в никакъв случай — по-малко.

— Искате да кажете, че два-три месеца той няма да бъде в състояние да говори?

— Малко вероятно е. Може да мърмори нещо, разбира се, но нищо, което да може да се разбере. Споменавам го, защото мистър Уинборн няма търпение да се консултира с него. Предупредих го да не се опитва да убеждава мистър Ролф да прави каквото и да било усилие.

Два-три месеца, ако сърцето му издържи, помисли си Хелга.

— Мога ли да го видя? — попита тя, без да има желание да го направи, но знаейки, че точно това би трябвало да каже.

— Няма да е разумно, мисис Ролф. Не трябва ненужно да се разстройвате. — Д-р Ливай сложи очилата си. — Няма защо да се тревожите. Д-р Белами ще държи постоянна връзка с мен. До петък ще реша дали може да бъде преместен, или не. — Погледна я. — Вижте, мисис Ролф, не бива да седите непрекъснато в тази стая. Трябва да излезете, да се наслаждавате на плажа и на слънцето. — Той се усмихна. — Не искам и друг важен пациент да ми легне на ръцете: един ми е напълно достатъчен. Така че, опитайте да се забавлявате. Мистър Ролф няма да умре. — Той спря, съзнавайки, че се обвързва с тези думи. — Искам да кажа, че вероятно ще живее известно време и се надявам да е жив поне до края на годината. Онова, което се опитвам да ви обясня, е, че можете да излезете от хотела и да се помъчите да живеете нормално, след като знаете, че мистър Ролф е в ръцете на професионалисти.

— Много сте мил и проявявате голямо разбиране — рече Хелга.

Когато той си тръгна, тя излезе на терасата и горещите слънчеви лъчи ѝ се сториха като чувствена ласка.

Ако сърдечният пристъп не го убиеше, помисли си тя тогава след два или три месеца той щеше да каже на Уинборн за писмото.

Е, много неща можеха да се случат за два или три месеца. Тя все още имаше контрол над швейцарската сметка: акциите и облигациите възлизаха на около петнадесет милиона долара. Това беше нещо, над което трябваше да помисли. Най-добре мислеше нощем, така че тази вечер, когато си легнеше, щеше да размисли за бъдещето си. За момента ѝ се струваше, че тя държи козовете. Херман нямаше да може да говори поне два месеца, дяволското писмо беше у нея и имаше контрола над петнадесет милиона долара — всичко това бяха козове.

Тя отиде в спалнята и си облече бански. Сложи плажния халат и се обади на портиера.

— Кола до плажа, моля.

— Разбира се, мисис Ролф, след три минути.

Ако някога Херман си възвърнеше говора, с отношението към нея като към VIP щеше да е свършено. Ако сега помолеше за шестдесеттонна моторна яхта, нямаше да има проблеми, но магическият ключ се олюляваше несигурно.

Когато излезе от апартамента си, забеляза, че двамата пазачи си бяха отишли. Това я накара да почувства облекчение. Докато Херман не умреше, той и тя нямаше повече да бъдат обект на внимание от страна на журналистите.

Подкара към плажа, като отвърна на поздрава на полицаия, който бе спрял движението заради нея, после, оставяйки зад себе си тълпите, се насочи към пустите отдалечени дюни.

Докато минаваше покрай редицата бунгала, се сети за Хари Джексън. До този момент той напълно се бе изпарил от ума ѝ, но когато видя бунгалата и си спомни, че той е наел едно от тях, както ѝ бе казал, със съжаление си помисли за него.

Сутрешните вестници бяха отпечатали нейна снимка. Сега Хари Джексън вероятно знаеше, че тя е мисис Херман Ролф. Не беше безопасно да има авантюра с него. Въпреки честното му дружелюбно лице вече знаеше, че не може да поеме рискове, нито да си позволи авантюри в Насо. Спомни си, че я следяха. Хвърли поглед през рамо. Никой не я следваше. Зад нея се простираше празният плаж, но това не означаваше, че някой не я наблюдава с мощен бинокъл. Усети лек прилив на яд. Единствено в Европа можеше да се чувства в пълна

безопасност. Естествено не в Перъдайс Сити: това беше последното място, където можеше да си позволи да не се държи, както подобава.

Трябваше да си намери някакво извинение, за да отиде за малко отново в Швейцария — колкото се можеше по-скоро. Щеше да е трудно, но не и невъзможно.

Като остави колата под сянката на една палма, тя затича към морето и заплува енергично, после се обърна по гръб и се остави на вълните да я носят и да я люшкат, докато не усети, че слънцето я хваща. Тогава мина по пясъка и седна под сянката на палмата.

— Здравсти! — Усмехнат и със слънчеви очила в ръка, Хари Джексън, само с бански, приближи по пясъка и спря до нея. — Винаги ли спазвате уговорените си срещи?

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ се плъзнаха по загорялата мускулиста фигура и усети да я пронизва отчаяно желание, което се заби в тялото ѝ като нож. Радваше се, че бе сложила слънчевите си очила, защото той сигурно би забелязал откровената покана в погледа ѝ.

— Здравейте — отвърна тя. — Съжалявам за снощи.

— Пошегувах се. — Джексън се отпусна до нея, като изпъна дългите си крака и се опря на лакти. — Съжалявам за съпруга ви, мисис Ролф.

Пак ѝ се бе разминало, помисли си тя. Ако бях излязла снощи с този мъж, досега вече щяхме да сме любовници, а това би било много опасно, след като вече знае коя съм.

— Май сте чели вестниците? — каза тя, като гледаше към плажа и се чудеше дали някой ги наблюдава.

— Разбира се. Държа да бъда в крак с нещата. — Той ѝ се усмехна. — Най-красивата жена в милионерските среди — така ви описват и предполагам, че са прави.

— Има и други, много по-красиви жени... Лиз Тейлър.

— Не съм я срещал, така че не знам. — Джексън загреба шепа сух пясък и го остави да изтече между пръстите му. — Как е съпругът ви, мисис Ролф? Ако се съди по онова, което пише във вестниците, трябва да е доста зле.

Тя, разбира се, нямаше намерение да обсъжда здравословното състояние на Херман с някакъв си продавач на кухненско обзавеждане.

— Добре ли прекарвате ваканцията, мистър Джексън? — попита. Когато станеше нужда, можеше да придаде на гласа си стоманени нотки. Сега направи точно това.

— Извинете ме, но не е само любопитство. За мен е важно да знам.

Тя го погледна бързо. Той се бе загледал в морето спокоен, усмихнат: хубав представител на мъжкия пол.

— От къде на къде ще е важно за вас?

— Добър въпрос. Виждате ли, мисис Ролф, имам един проблем.

В ума ѝ инстинктивно започна да свети червената лампичка.

— Трябва ли да се интересувам от проблемите ви, мистър Джексън?

— От проблема... не от проблемите. — Той загреба още пясък и го остави да изтича между пръстите му. — Не знам. Чудя се... може би трябва.

— Не мисля. Имам достатъчно много свои собствени. — Тя рязко се изправи. — Пожелавам ви приятна ваканция. Трябва да се връщам в хотела.

Той вдигна поглед към нея. Усмивката му бе станала едва забележимо по-малко дружелюбна.

— Естествено. Просто се опитвах да реша дали да говоря за проблема си с вас или с мистър Стенли Уинборн.

Усети лек шок, от който сърцето ѝ заби като лудо, но бе достатъчно силна, за да запази лицето си невъзмутимо. Пресегна се за халата си и го облече.

— Познавате ли мистър Уинборн? — попита тя.

— Не го познавам и, между нас казано, мисис Ролф, не горя от желание. Изглежда ми доста опасен тип. Не ми прилича на човек, който би се притекъл на помощ. Мислите ли, че съм прав? — Той ѝ се усмихна.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна рязко тя. — Е, трябва да тръгвам.

— Както желаете, мисис Ролф. Не мога да ви спра. Само си мислех, че може би ще се отнесете към проблема ми с по-голямо разбиране, отколкото мистър Уинборн, но щом бързате, тогава, предполагам, ще ми се наложи да опитам късмета си при вашия адвокат... Той е такъв, нали?

Хелга се облегна на бронята на колата. Отвори чантата си, извади златна табакера, взе си цигара и я запали.

— Давайте, мистър Джексън: разкажете ми за проблема си.

Джексън ѝ се усмихна.

— Вие сте не само красива, мисис Ролф, вие сте и умна: много рядка комбинация.

Тя изчака, докато той пак загребваше пясък.

— Преди два дни, мисис Ролф, съпругът ви ми се обади по телефона и ме нае да ви следя — започна Джексън.

Този път Хелга не успя да скрие много добре изненадата си. Изпусна цигарата, но бързо се овладя. Със сигурни ръце, като си даваше сметка, че Джексън я наблюдава с възхищение, тя намери друга цигара и я запали.

— Искате да кажете, че вие сте копоят, когото моят съпруг е наел?

— Е, наричат ме детектив — отвърна Джексън и се изсмя. — Макар че и копой става: определението не е лошо.

— Останах с впечатлението, че сте търговец на кухненско обзавеждане — отвърна с презрение Хелга, — нещо доста по-добро от шпионин.

Джексън се изсмя.

— Имате право. Всъщност бях търговец на кухненско обзавеждане, но бизнесът ми не вървеше. Работата в детективската агенция ми носи доста по-добри пари.

— Това, че шпионирате хора, не ви ли притеснява? — попита Хелга, като изтръска пепелта върху пясъка.

— Не повече, отколкото вас, когато мамите съпруга си, мисис Ролф — отвърна Джексън, усмихвайки ѝ се. — Това е работа, а измамничеството не е.

Тя реши, че си губи времето. Този мъж с лъжливата си приятелска усмивка беше дебелокож като алигатор.

— Какъв е проблемът ви, мистър Джексън?

— Да... проблемът ми. Когато мистър Ролф ми се обади, бях доста развълнуван. Свързан съм с „Лоусънс“, нюйоркско детективско бюро, и те са препоръчали на мистър Ролф да ме потърси. Знаете ли, мисис Ролф, имената на важните личности ми вдъхват уважение. Не знам защо, но е така. Може би съм селяндур... Може това да е

отговорът. Както и да е, когато мистър Ролф ми пусна този ангажимент в пазвата, аз почти превъртях. Всичко, което можах да кажа, бе: „Да, мистър Ролф... разбира се, мистър Ролф... можете да разчитате на мен, мистър Ролф.“ Нали разбирате, като истински селяндур. — Той поклати глава намръщено. — Е, той толкова ме шашна с важното си поведение, с резкия си глас — като ме гледате, мисис Ролф, можете ли да повярвате, че някой би могъл да ме шашне? Точно това направи мистър Ролф... Шашна ме. — Той започна да загребва отново пясък. — Както и да е, приех ангажимента, но не стана дума за аванс или заплащане... сега разбирате ли ме, мисис Ролф? Реших, че няма защо да се безпокоя. Всичко, което трябваше да направя, беше да ви следя и след седмица да изпратя сметката за дневните си разходи заедно с доклада. Казах си, че когато човек има работа с някой от ранга на мистър Ролф, няма нужда да отваря дума за дребни пари.

Хелга остана безмълвна. Пусна угарката в пясъка, давайки си сметка, че в гърдите ѝ се надига гняв.

— Е, сега мистър Ролф е болен — продължи Джексън. — Разбирате ли проблема ми? От онова, което прочетох, става ясно, че не след дълго той ще бъде преместен в Перъдайс Сити. Трябва да си изкарвам прехраната. Наех две момчета да ви наблюдават и на тях трябва да им се плати. — Той ѝ се усмихна. — Както разбирате, аз само ръководи нещата. Не върша черната работа. Тези момчета ми струват пари. Трябваше да поискам от мистър Ролф аванс, но, както ви обясних, бях загубил ума и дума. И ето сега какво стана. Налага се да платя на тези две момчета, а мистър Ролф е болен. Разбирате ли проблема ми?

Хелга продължаваше да мълчи. Този път мълчанието ѝ, изглежда, подразни Джексън. Той се размърда неспокойно и загреба още пясък, но по-яростно от преди.

— Опитвах се да реша дали да поискам хонорара си от вас или от мистър Уинборн — рече той след дълга пауза.

Хелга изтръска пепелта си и зачака.

— Разбирате ли какво ви казвам, мисис Ролф? — Гласът му стана твърд и усмивката изчезна.

— Да приемем, мистър Джексън, че ви слушам — отвърна тихо Хелга.

— Да... красота, ум и твърдост. За мен това е добре. Мисис Ролф, ще говоря направо: десет хиляди долара и прибирам кучетата си, а вие можете да се забавлявате и когато мистър Ролф се оправи, аз ще му изпратя отрицателен доклад. Честно е, нали?

Хелга го изглежда със святкащ поглед.

— Предлагам ви да се свържете с мистър Уинборн и да си поискате парите от него. Мистър Уинборн заминава за Ню Йорк чак довечера, така че имате време. Съществува едно нещо, което трябва да знаете за мен и което очевидно сте пропуснали. Смятам изнудването за срамна работа, а изнудвачът за долен човек.

Когато тя се качи в колата, Джексън се изсмя.

— Е, заслужаваше си да опитам, нали? — рече той. — От опит глава не боли.

Без да го погледне, Хелга подкара бързо обратно към хотела.

— Има доста телеграми, които изпратих в апартамента ви, мисис Ролф — каза портиерът, докато ѝ подаваше ключовете. — Мистър Уинборн пита за вас. Надява се да ви види, преди да замине.

— Съобщете му, моля, че съм се върнала и ще го приема след половин час — отвърна Хелга.

Асансьорът чакаше и докато прекосяваше бързо фоайето, тя си даде сметка, че гласовете бяха притихнали, а хората поглеждаха скришом към нея.

Отключи вратата на апартамента, влезе, хвърли поглед на двете купчинки телеграми и телекси на масата, направи гримаса и се отправи към спалнята си. Лавината се беше понесла.

Взе душ, облече синя ленена рокля, оправи косата си, погледна се замислено в огледалото и устните ѝ се извиха в твърда лека усмивчица.

Излезе на терасата, седна под сянката на слънчобрана, кръстоса дългите си красиви крака и се насили да се отпусне.

За в бъдеще трябваше да е много по-предпазлива, когато си избира непознати мъже. Тази история с Джексън можеше да я затрие. Запаля си цигара. Трябваше да се въздържа, докато отново не отиде в Европа.

Джексън!

Наистина я беше заблудил с честната си дружелюбна усмивка. Безопасен! Толкова беше безопасен, колкото отровна змия! Бе се справила добре с него, каза си, и беше доволна от себе си. *От опит глава не боли.* Глупакът му с глупак! Нямаше нищо написано от Херман: само телефонно обаждане. От това си личеше какъв глупак е, щом си въобразяваше, че ще получи десет хиляди долара от нея с такава неподкрепена с нищо заплаха. Беше сигурна, че няма да посмее да се обърне към Уинборн. Дори бе рекъл, че Уинборн изглежда доста опасен тип. Уинборн и да му повярваше от злоба, той, разбира се, нямаше да му даде пари. Щеше да го изхвърли с едно махване на пръста. Колкото и неприятна да беше ситуацията, сега беше овладяна. Мистър Джексън можеше да насочи шпионските си усилия към някого друго. Радваше се, че той ще се махне.

Но тя наистина трябваше да контролира чувствата си. За втори път се отърваваше на косъм от изнудване. Само хубавите мускулисти мъже да не й въздействаха така, както чашката въздейства на алкохолика: това беше нещо, с което трябваше да се бори. Беше си го повтаряла толкова много пъти.

Сега поне се чувстваше сигурна, че след като Джексън знае, че няма да получи никакви пари, ще изтегли шпионите си, но не биваше да поема никакви рискове. Трябваше да се върне в Швейцария: там съществуваха безопасни възможности.

Уинборн пристигна в 17.45.

— Ситуацията — започна той, след като се настани — е донякъде сложна. Мога ли да ви попитам дали имате право да теглите от банковата сметка на съпруга си?

Тя поклати глава.

— Нито пък аз или Ломан. Това неочаквано събитие спира достъпа ни до личната сметка на мистър Ролф. Ще има значителни разходи. Как сте с парите, мисис Ролф?

— Разполагам със собствена сметка, но тя доста намаля. Имам достъп до швейцарската сметка. В нея постоянно постъпват суми от дивидентите. Мога да прехвърля пари от Швейцария на моята сметка.

Уинборн вдигна вежди.

— При съществуващите закони, мисис Ролф, мисля, че няма да е благоразумно.

Не бе помислила за това и се подразни от небрежността си.

— Да, глупаво от моя страна. — Съзря добрата възможност. — Мога да отида в Лозана и да взема пътнически чекове.

Той кимна.

— Това ще е най-доброто, което можем да направим. Корпорацията ще се погрижи за мистър Ролф. — Той я погледна. — И за вас също, разбира се.

— Предпочитам да имам собствени пари — отвърна рязко Хелга. — Когато Херман се върне благополучно вкъщи и бъде вън от опасност, ще замина за малко.

Уинборн завъртя тежкия златен пръстен на малкия си пръст и каза:

— Д-р Ливай, изглежда, е по-оптимистично настроен, но следващите няколко дни ще са напрегнати. Имате ли представа как мога да се свържа с дъщеря му Шийла?

Хелга вдигна стреснато поглед към него.

— Съвсем не. Никога не съм се срещала с нея. А вие?

— Да, разбира се: забележителна млада жена... може да се каже дори изключителна.

— О? В какъв смисъл? — Хелга неочаквано бе обзета от любопитство, като знаеше, че това момиче ще наследи един милион долара.

Уинборн продължи да се занимава с пръстена.

— Първо завърши история в Оксфорд. Разбрах, че тя е най-младата, която някога се е дипломирала там. По-късно завърши блестящо икономика. И съпругът ви, и аз очаквахме от нея големи дела, а в корпорацията я очакваше отговорен пост. — Той вдигна рамене и уморено ги сви. — За съжаление се замеси в досадни протестни движения, които като че са някаква зараза за младите хора. Съпругът ви винаги я поддържаше добре заредена с пари и тя ги използваше, за да подкрепя каузите на различни групировки, докато накрая не я арестуваха заедно с други младежи, замесени в контрабанда на оръжие. Струва ни много пари и безпокойства да я измъкнем от затвора. Съпругът ви и тя се скараха по този въпрос. Той я предупреди, че ако не се съгласи с плановете, които има за нея, ще я остави без издръжка. Това не бе начинът да бъде притисната. Тръгна си и оттогава не съм чувал нищо за нея.

— Говори много добре за нея — каза Хелга и наистина го мислеше.

— Да... има силен характер, също като баща си. Хрумна ми, че в този тежък момент Шийла, която обичаше и, надавам се, все още обича баща си, може би ще иска да го види, а и той нея. Затова ви питам дали случайно не знаете къде е.

— Не, но новината за инсулта сигурно ще стигне до нея. Няма вестник по света, който да не пише за това.

— Да. Е, ще почакаме и ще видим. — Той направи пауза и после продължи: — Има една малка загадка, която може би ще ми помогнете да реша, мисис Ролф. От сестра Феърли научих, че съпругът ви явно се опитва да ѝ предаде някакво съобщение.

Хелга замръзна.

— О?

— Сестра Феърли има значителен опит с пациенти, прекарали инсулт. Свикнала е с неразбираемите им звуци. Вярва, че съпругът ви непрекъснато повтаря странните фрази „Вина. Смот. Мчето“ и сочи към вратата на спалнята. Тези думи не ми говорят нищо. А на вас?

Хелга се поотпусна.

— Вина. Смот. Мчето? — Сви вежди. — Колко странно. Не, не ми говорят нищо.

— Е, може би сестра Феърли ще може да ни осветли по-късно. — Уинборн погледна часовника си. — Трябва да тръгвам, мисис Ролф.

Прекара още няколко минути, уверявайки я, че корпорацията е в прекрасни ръце, че трябва само да му се обади, ако има нужда от помощ, и че д-р Ливай е обещал да поддържа връзка с него. Всичко това бе казано със студен вежлив глас, докато той стоеше и гледаше надолу към нея със стоманеносивите си очи.

Когато си тръгна, Хинкъл се появи с поднос, върху който имаше шейкър и чаша.

— Предполагам, че плуването е било приятно, мадам — рече той, докато ѝ сипваше питие.

— Да, благодаря, Хинкъл. — Тя пое чашата. — Мистър Уинборн си замина.

Лицето на Хинкъл леко се намръщи, но той бързо се съвзе.

— Видях, мадам.

— Питаше ме дали знам къде може да бъде открита Шийла. Смята, че трябва да ѝ бъде съобщено. Ти случайно не знаеш ли?

— Да, знам, мадам. Мис Шийла ми пише от време на време. Ние с нея, щастлив съм да го кажа, никога не сме преустановявали контакта си. Мис Шийла е достатъчно добра, да бъде привързана към мен, както сама твърди.

Хелга му се усмихна.

— Мога да я разбера. Къде е тя?

— В Париж, мадам. Извинете, че не ви дадох адреса ѝ. Настояваше да го запазя в тайна.

— Естествено. Мислиш ли, че би искала да види баща си?

— Надявам се, мадам. Вече ѝ писах и ѝ обясних състоянието на мистър Ролф. Сега тя трябва да реши. Бих искал да вярвам, че ще дойде, но може да има финансови затруднения. Мис Шийла, изглежда, живее притеснено. — Хинкъл очевидно не одобряваше това. — Мисля, че така се казваше. Може да няма откъде да намери пари за пътуването.

— Аз мога да ѝ изпратя парите.

Хинкъл поклати глава.

— Според мен няма да е разумно. Ако позволите да ви посъветвам, мадам, ще е по-добре да изчакаме и да видим дали ще отговори на писмото ми. Ако го стори и има нужда от пари, мога ли да се обърна към вас?

— Разбира се.

Той кимна и на лицето му се изписаха задоволство и успокоение.

— Тук ли ще вечеряте, мадам?

Тя си помисли за дългите самотни часове, които я чакаха, но защо ѝ трябваше да излиза и да рискува да се изложи на изкушението на мъжете? Щеше да е много по-безопасно да вечеря сама на терасата и после да си легне с книга.

— Да. Май ще си легна рано.

— Тогава бих ви предложил нещо леко: може би омлет с трюфели и малко месо от омари. Ще приготвя всичко сам.

— Умирам за един от твоите омлети, Хинкъл.

Не би могла да му каже нищо по-мило. Когато той излезе, тя си помисли за Шийла, която не знаеше, че ще наследи един милион долара. Изведнъж Хелга се намръщи. Момичето нямаше да получи

парите, ако Херман умреше, без да е възстановил говора си, освен ако писмото му не стигнеше до Уинборн, а ако това станеше, тя (Хелга) щеше да бъде обречена да живее като монахиня. Няколко минути обмисля това, после реши, че самата тя би могла да даде на момичето парите, щом веднъж наследеше шестдесетте милиона долара... Никакъв проблем.

Умът ѝ се насочи към онова, което Уинборн бе казал. Какво можеше да означава това странно послание, което Херман се опитваше да предаде на медицинската сестра?

Вина. Смот. Мчето.

Тя го повтори няколко пъти на глас, после стана на крака.

Разбира се.

Опитваше се да каже: Уинборн. Писмото. Чекмеджето. Беше посочил не към вратата на спалнята, както си бе помислила сестрата, а към дневната!

Трябваше да даде червената папка на мениджъра, за да я пази в сейфа на хотела. Трябваше да го направи досега.

Като остави питието си, тя влезе в спалнята, отвори шкафа и извади куфара. Вдигна капака.

Остана неподвижна, гледайки втренчено празния куфар, и сърцето ѝ заби лудо.

Червената папка беше изчезнала!

---

[1] Пате — гозба, която се приготвя от накълцано птиче или друго месо, както и риба в специално тесто (фр.). ↑

[2] Паниран шницел с пипер (фр.). ↑

ГЛАВА ТРЕТА

На Хелга ѝ бяха достатъчни по-малко от пет минути трескаво търсене, за да се убеди, че папката, което съдържаше писмото на Херман до Уинборн, бе открадната.

Усещайки как кръвта ѝ изстива, със стиснати юмруци и подобно на маска лице тя се върна в дневната и седна.

Кой би могъл да я открадне?

Уинборн? Немислимо. Хинкъл? Очите ѝ се присвиха, докато мислеше. Той знаеше съдържанието на писмото. Дали бе открил, че го е взела, и бе решил да го сложи някъде, така че тя да не се изкуши да го унищожи? Обмисли тази възможност, но не можа да си представи Хинкъл да претърсва стаята ѝ, докато стигне до видимо празния куфар. Не... тя отказваше да повярва, че Хинкъл би могъл да направи такова нещо. Тогава кой?

Спомни си, че мениджърът на хотела я бе видял да взема папката от бюрото и да я отнася към апартамента си, но не можеше да повярва, че мениджърът на хотел от такава класа... не, това беше смехотворно. После си спомни, че двамата пазачи, които пазеха коридора, бяха махнати. Така че, докато плуваше, всеки би могъл да се качи до последния етаж и да влезе в апартамента ѝ.

Тя запали цигара и прогони напирещата паника, която заплашваше да я обземе. Трябваше да се примири с факта, че писмото беше изчезнало и че бе изгубила един от козовете си. Какво щеше да стане сега? Дали крадецът щеше да изпрати писмото на Уинборн? Беше достатъчно цинична, за да не го повярва. Още веднъж сцената бе готова за появата на изнудвача. Устните ѝ се извиха в твърда лека усмивка.

Тихото извъняване на телефона я накара да замръзне. Поколеба се, после вдигна слушалката.

— Мистър Уинборн се обажда, мисис Ролф — съобщи ѝ телефонистът. — Да ви свържа ли?

Уинборн?

Хелга се намръщи. Уинборн би трябвало вече да лети към Маями.

— Сигурен ли сте, че няма грешка? Мистър Уинборн замина за Маями.

— Джентълменът твърди, че е мистър Стенли Уинборн и е спешно.

— Свържете го.

Последва пауза, после чу телефониста да казва:

— Свързвам ви, мистър Уинборн.

Хелга се обади:

— Ало?

— Здравсти! Не затваряйте. Имам нещо, което ви трябва. — Тя позна жизнерадостния глас на Хари Джексън.

Ето го, помисли си и стоманата в нея стана още по-твърда. Трябваше да се сети за него — безобидната отровна змия.

— Не си губите времето, нали, мистър Джексън? — рече тя със спокоен глас, докато в същото време от очите ѝ хвърчаха искри.

Той се изсмя, както обикновено.

— Можете да сте сигурна, мисис Ролф.

Тя чу почукване, след което вратата се отвори и Хинкъл влезе, бутайки пред себе си масичка на колелца.

— Не мога да говоря в момента — додаде рязко тя. — Обадете ми се отново след час. — И затвори.

— Омлетът трябва да бъде изяден веднага, мадам — каза Хинкъл, докато ѝ нагласяваше един стол. — Изстине ли, ще се развали.

Тя се стегна, стана и тръгна към стола, който той бе сложил до масата. Когато седна, той разстла салфетката върху скута ѝ.

— Аз също, ако така ме глезиш — рече тя. Нейният глас ли беше това?

— Удоволствието е мое, мадам — отвърна Хинкъл. Той вдигна сребърния похлупак и с грижовност сервира омлета. Сипа вино и се отдръпна със склучени пред себе си топчести ръце.

Това, че Хелга успя да изяде омлета и междувременно да си бърбри с Хинкъл, говореше красноречиво колко добре можеше да се владее.

Когато най-накрая преглътна и последната хапка, тя похвали готварските му способности, отказа кафето и с благодарност му

пожела лека нощ.

След като той си тръгна, тя излезе на терасата. Беше гореща нощ с прекрасна луна. Хората все още се къпеха в морето. Развълнуваните им щастливи гласове достигаха до нея и подчертаваха самотата ѝ.

Имам нещо за вас.

Можеше да бъде само писмото на Херман до Уинборн. Как го бе взел? Щеше да я изнудва, това беше сигурно. Какво трябваше да направи? Ако той изпратеше писмото на Уинборн, животът ѝ — такъв, какъвто беше сега, щеше да си отиде. Швейцарската сметка щеше да ѝ бъде отнета. Пътуването до Лозана, за което сега копнееше, нямаше да се състои. Щеше да ѝ се наложи да помоли Уинборн да я финансира, докато Херман се възстанови достатъчно, за да поеме издръжката ѝ. Не се паникьосвай, каза си тя. Писмото все още не бе стигнало до Уинборн. Първо трябваше да чуе условията на Джексън. Нима един бивш търговец на кухненско обзавеждане щеше да диктува начина на живот, който тя ще води? Стана и започна да се разхожда по голямата тераса, като размишляваше. Отсега нататък трябваше да се контролира и дейният ѝ ум започна да търси изход. Вземайки решението си, тя влезе в дневната и се обади на портиера.

— Да, мисис Ролф? — каза той с угодничество в гласа.

— Искам репортерски касетофон с микрофон — нареди тя. — Микрофонът трябва да е много чувствителен. Искам го до един час.

Последва кратка пауза, после машината се задейства.

— Ще го уредим веднага, мисис Ролф.

— Благодаря. — И тя затвори.

Отиде до гардероба и избра бяла ленена чанта. Отряза с ножица подплатата. Ако микрофонът беше достатъчно чувствителен, щеше да може да записва, докато касетофонът е скрит в чантата.

За момента нямаше какво повече да направи. Ако Джексън изпратеше писмото на Уинборн, тя щеше да е в състояние да го осъди за изнудване. Трябваше да внимава как ще уреди размяната, която той щеше да ѝ предложи, и да ръководи разговора така, че да влезе в капана. Наясно беше за ползата от подобни записи. Полицията щеше да може да го идентифицира като изнудвача.

Бавно отминаха четиридесет минути, после помощник-мениджърът — висок, — слаб рус мъж, почука на вратата.

— Разбрах, мисис Ролф, че сте искали касетофон. Имате избор — и той сложи четири миниатюрни касетофона на масата.

— Кой е най-чувствителният? — попита тя.

— Мисля, че този. — Той посочи единия касетофон, който бе малко по-голям от останалите.

— Благодаря... оставете ги. — Тя му се усмихна. — Ще ги изпробвам.

— Знаете ли как да работите с тях, мисис Ролф?

— Запозната съм с касетофоните.

Когато той си тръгна, тя изпробва касетофоните, като слагаше всеки под ред в чантата си и говореше. Когато пробваше последния, телефонът иззвъня.

— Мистър Уинборн се обажда, мисис Ролф.

Тя погледна часовника си: точно един час.

— Ще говоря с него.

Джексън се обади.

— Слушай, миличка, не обичам да ме карат да чакам. — Гласът му беше груб. — Това ясно ли е?

— Имах впечатлението, мистър Джексън — каза ледено Хелга, — че търговците, независимо от това, колко некадърни са, поне са се научили да бъдат любезни. Вие, изглежда, сте загубили обноските си — ако изобщо някога сте ги имали. Бихте ли спрели да ме наричате „миличка“? Това ясно ли е?

Настъпи пауза, после Джексън се изсмя.

— Красива, умна и упорита. Окей, мисис Ролф, забравете го. Имате ли желание да поплувате тази вечер? На същото място?

Умът ѝ заработи бързо. Щеше да е прекалено опасно да се срещне с него на онзи усамотен плаж. Не, ще се изправи срещу него на място, което тя самата щеше да избере.

— Елате в апартамента ми, мистър Джексън. Можем да разговаряме на терасата.

Той отново се изсмя.

— Идеята не е много хубава. Трябва да мисля за репутацията ви, както и за моята собствена. Какво ще кажете за ресторанта за омари? Можем да прием кафе.

— След половин час — отвърна Хелга и затвори. Прослуша записите. Касетофонът, който помощник-мениджърът ѝ беше

препоръчал, бе направил забележително чист запис. Тя го сложи в чантата си, прибави цигарите, запалката, портмонето, пудрата и кърпичката си и после, като облече лека пелерина, тръгна надолу към фоайето.

Искаше да пристигне първа в ресторанта. Таксито кадилак спря пред „Дъ Пърл ин дъ Ойстър“, едно от най-популярните нощни заведения в Насо. Метр д'отелът веднага я позна.

— О, мисис Ролф, голямо удоволствие е за нас — каза той и черното му лице светна.

— Имам среща с някой си мистър Джексън — рече Хелга. — Ще пием само кафе. Бихте ли ми предложили тиха маса, ако обичате?

— Разбира се, мисис Ролф, ако нямате нищо против да бъдете на горния етаж. Там имаме сепарета. — Лицето на метр д'отела преbledня и това показва на Хелга колко се е изненадал.

Той я поведе нагоре по стълбите към едно сепаре, което гледаше към главното помещение долу.

— Това задоволява ли ви?

Тя спря да разгледа тълпата отдолу и си даде сметка за шума от гласовете, за тракането на чиниите и приборите. Този шум можеше да развали записа.

— Бих предпочела нещо по-тихо — отвърна.

— Тогава мога ли да ви предложа балкона зад казиното. В момента няма никой, мисис Ролф. Може би ще предпочетете да бъдете там?

— Нека го видя.

Той я поведе по един коридор към широк балкон, който гледаше към плажа и морето. Като се изключеха четиримата или петима чернокожи сервитьори, мястото беше пусто.

— Това е добре и благодаря. — Тя мушна десетдоларова банкнота в ръката му. — Бихте ли довели мистър Джексън при мен, когато пристигне? Кафе и бренди.

Джексън пристигна десет минути по-късно. Тя бе сложила чантата си на масата и като го видя да се задава по коридора, бързо включи касетофона. Щеше да записва тридесет минути, а това, помисли си, щеше да ѝ е достатъчно, за да го вкара в собствения му капан.

Джексън беше облечен с току-що изгладен бял костюм, риза на бели и сини квадратчета и червена вратовръзка. Изглеждаше красив и представителен. По всяко друго време би накарал кръвта на Хелга да закипи.

— Здравсти — каза той и махна на метр д'отела да се отдалечи. — Много ли ме чакахте? — Широка дружелюбна усмивка се появи, докато сядаше.

Тя погледна към метр д'отела зад него.

— Ще прием кафето сега.

— Разбира се, мисис Ролф.

Когато той се отдалечи, тя впери поглед право в Джексън. Той изглеждаше напълно спокоен, големите му ръце лежаха на масата, имаше много самоуверен вид. Очите ѝ се плъзнаха по него. Как можа да се излъже в този мъж, помисли си. Кой би могъл да предположи, че зад това мускулесто тяло, зад тази хубава външност би могъл да се крие ум на изнудвач?

— Как е мистър Ролф? — попита Джексън. — Някакво подобрение?

— Как е копойската агенция, мистър Джексън? — попита вежливо Хелга. — Перспективите по-добри ли са?

Той я изгледа остро, после се изсмя.

— Бих казал...

Един келнер донесе кафе и две брендите в тумбести чаши.

Те го изчакаха да се отдалечи, после Хелга каза:

— Възможно е да сте се сетили, че тази среща ми е неприятна. Бихте ли ми обяснили, ако обичате, защо я искахте?

— Останах с впечатлението, мисис Ролф, че вие я искате — отвърна Джексън, усмихвайки ѝ се. — Не бяхте длъжна да идвате.

Едно на нула за него, помисли си Хелга. Не биваше да си губи времето.

— Споменахте, че имате нещо, което ми трябва... Какво е то? — Тя сложи захар в кафето си.

— Добър въпрос. — Той отпи от кафето, кръстоса дългите си крака и продължи да ѝ се усмихва. Страшно ѝ се искаше да го удари по хубавото лице. — Когато ми отказахте онзи следобед, мисис Ролф, бях готов да приключа въпроса. Позицията ви беше желязна. Нямах нищо писмено от мистър Ролф. Нямах намерение да се занимавам с

Уинборн. Стоя настрана от костеливите орехи. Така че бях готов да целуна хонорара си за сбогом. — Той взе чашата си с бренди и го помириша. — За да ви е съвсем ясна картината, мисис Ролф, нека ви обясня как работя. Нямам постоянни сътрудници. Имам свои хора. За един детектив е необходимо да има агенти във всеки луксозен хотел. Това са моите невидими очи... персоналът. Хората, които могат да влизат и да излизат от стаите, да се движат по коридорите, да чистят баните и все пак да си останат невидими за гостите на хотела. Наложих се да похарча петстотин долара, а за мен това са пари, мисис Ролф, за да купя услугите на онзи тип, който чисти стаята ви, банята и оправя леглото ви. Този тип е метис от западните острови и не иска нищо друго от живота, освен мотор „Харли Дейвидсън Илектра Глайд“. Тези мотори са скъпи. Той все пестял и пестял, но беше още далече от целта. Тъкмо тази седмица тук пристигна един експонат: само един, нали разбирате, мисис Ролф. Той знаеше, че ако не го грабне, може би ще му се наложи да чака още шест месеца. Е, вие знаете как е... в днешно време хората не умеят да чакат, така че аз му дадох парите и той си купи мотора. В замяна ми направи услуга. Нали знаете, вие правите някому добро и той ви се отплаща... танто за танто... учудвали ви... че говоря така... танто за танто? Получих някакво образование, което не надхвърля това танто за танто, но все пак е нещо. — Той отпи от брендите и задържа чашата в ръка, за да я погледне. — Доста добро, но ето как се подреждат картите за вас, мисис Ролф. Вие казвате „бренди“ и получавате най-доброто. Аз казвам „бренди“ и получавам помия.

На Хелга ѝ се пушеше, но не можеше да докосне чантата си, докато касетофонът работеше. Овладея желанието си и погледна към пустия плаж, към осветеното от луната море и продължи да слуша.

— Така че този тип, който чисти стаята ви, се поогледа. Системата е такава, мисис Ролф, че веднага щом гостът излезе от стаята си, прислужникът влиза и я слага в ред. Този тип е интелигентен и гори от желание да радва хората. Та аз му казах: „Огледай се. Ако има нещо, което ти се стори важно, искам го“. Той ме погледна с интелигентните си черни очи и попита кое е важно. Аз му отвърнах: „Искам да притисна това маце. Любовни писма биха свършили добра работа.“ — Джексън се изсмя. — Знаете ли, мисис Ролф, просто стрелях наслуки. Изобщо не се надявах, че ще ми донесе

нещо, но ето че стана. Когато ми даде това писмо от съпруга ви до Уинборн, подскочих до тавана. — Той спря, за да пийне още бренди. — Разбирате ли ме, мисис Ролф?

Значи така го бе направил, помисли си Хелга. Продължавай да говориш, змия такава, прерязваш собственото си гърло.

— Слушам ви — рече тя.

— Хващам се на бас, че е така. — Джексън се изсмя. — И ето че писмото е у мен. Доста силна карта, нали? Ако онзи тип Уинборн го получи, струва ми се, че положението ви хич няма да е розово.

Като мислеше за въртящата се лента, Хелга тласна разговора напред.

— Може би сте прав — отвърна. — Това, разбира се, е изнудване. Колко, мистър Джексън?

— Но не ми ли казахте, че никога не плащате на изнудвачи? — попита Джексън с подигравателна усмивка.

— Има случаи, в които дори и най-добрите генерали губят битката — отвърна Хелга. — Колко?

— Учудвате ме. — Джексън я погледна изпитателно. — Мислех, че ще се опитате да се измъкнете.

— Не ме интересува какво сте мислили — рече Хелга със стоманен глас. — Колко?

Подигравателната усмивка леко понамаля.

— Честно казано, мисис Ролф, ако въпросът беше само между мен и вас, бих ви дал писмото безплатно. Бих очаквал от вас да ми платите хонорара от десет хиляди долара... похарчените от мен пари. Това би било справедливо, нали?

Хелга не отговори. Тя отпи от брендите си, като копнееше за цигара. Лицето ѝ бе безизразно.

— Но онзи тип има амбиции — продължи Джексън. — Можете ли да си представите каква направи? Извади две фотокопия на писмото, даде ми едното, а ето едно и за вас. — Той измъкна от портфейла си сгънат лист и го бутна през масата към Хелга, която го взе, погледна го и видя, че беше копие на писмото на Херман. — Честно казано, мисис Ролф, не очаквах един метис да има достатъчно акъл, за да направи такова нещо. Оказа се по-амбициозен от мен. Както споменах, лично аз щях да съм доволен да получа хонорара си, но той има други идеи.

Хелга насочи студения си поглед към него.

— Е?

— Този тип настоява, че писмото е златна мина. Когато един метис ми говори за златна мина, не обръщам голямо внимание, но след като той се впусна в подробности, си взех бележка. — Джексън поклати глава, допи брeндитo и ѝ се усмихна. — Предполагам, че има по-големи идеи дори от мен.

Прекалено хубаво е, за да е истина, помисли си Хелга. Седи си там, чеше си езика и сам си прерязва гърлото. Можеше да си представи как полицията се спуска отгоре му. Представи си как хващат прислужника от хотела. Да вървят по дяволите парите на Херман! Би жертвала шестдесет милиона долара, за да види тази хитра змия и онзи тип изправени пред съда — глупав, афектиран начин на мислене, но точно така се чувстваше в този момент.

— Така ли? — попита тихо тя. — Колко големи? Не можете ли да спрете да остроумничите, мистър Джексън, и да ми кажете колко ще ми струва да си получа писмото обратно?

Само за миг Джексън ѝ се стори неспокоен, после самоуверената му усмивка се върна.

— Да... наистина се разприказвах. Е, за себе си искам десетте хиляди долара до утре, не по-късно от пладне. Искam ги в брой. Така ще покрия разходите си и това ми стига. Оставете парите в плик при портиера на хотела. — Той я погледна. — Окей?

Хелга наклони глава.

— Сега онзи тип... това е по-сложно. Както ви обясних, мисис Ролф, нямах представа какво ще му дойде в акъла. Както и да е, той поразпитал и разбрал за каква голяма клечка сте се омъжили. Вече знае, че съпругът ви е много богат. Не иска да се раздели с писмото за по-малко от петстотин хиляди долара. Можеше ли да измисли нещо по-лудо? Опитах се да го вразумя, но той не иска и да чуе. Съжалявам, мисис Ролф, но така стоят нещата. Ако си искате писмото, това ще ви струва петстотин хиляди долара плюс моите десет хиляди.

Хелга остана с безизразно лице, но шокът беше жесток.

След известна пауза тя каза:

— Трудно ми е да повярвам, че един цветнокож прислужник може да мисли в такива мащаби.

Джексън кимна.

— Значи ставаме двама, мисис Ролф. Направо бях сразен, но така стоят нещата.

— И всичките пари ще вземе това цветнокожо момче? Не сте ли много скромни, мистър Джексън?

Той се изсмя.

— Да. Сигурно не вярвате, но аз искам само разходите си. Харесвам си работата. Не съм амбициозен. Честно казано, съжалявам, че се замесих с този тип. Между нас да си остане, но можехме да уредим въпроса за десет хиляди. Ако се бяхте съгласили, вместо да вирите нос, нямаше да ми се налага да го карам да претърсва стаята ви.

Хелга го погледна.

— Не говорите ли прекалено много, мистър Джексън? Оставете езика ви да отиде твърде далеч. Докато бяхме на плажа, онзи тип, както го наричате, е претърсвал стаята ми. Това ми подсказва, че вие двамата с него работите заедно, и съм абсолютно сигурна, че ще си поделите онова, което платя.

Уверената усмивка отново изтъня. Той отмести поглед от нея, остана замислен доста дълго, после усмивката му пак се върна.

— Вече казах, мисис Ролф, че сте умна. Окей, ще ви призная истината. Идеята беше на онзи тип. Нямаше да се сетя за това, но когато той настоя, че ще платите, се замислих по въпроса. С всичките пари, които ще получите, след като съпругът ви ритне камбаната, разбрах, че идеята му е добра. Той самият не можеше да се справи с вас. Дадох си сметка и след като помислих, му съобщих, че ще уредя сделката, но с него ще делим по половина. Така че, мисис Ролф, ако си искате писмото обратно, ни давате десет хиляди долара утре и още петстотин хиляди в чекове на приносител след десет дни.

— И получавам писмото?

— Разбира се... няма да ви измамим. Ще си получите писмото.

Хелга си пое дълбоко въздух.

Сега го бе хванала! Ако тя трябваше да загуби парите на Херман, тази змия поне щеше да свърши в затвора.

— Добре. Парите ще са при портиера до дванадесет часа утре. — Тя се изправи.

— Значи се споразумяхме? — попита Джексън, като ѝ се усмихна.

— Споразумяхме се.

Когато тя се пресегна към чантата, той хвана ръката ѝ. Едрата му длан се отпусна върху чантата, докато продължаваше да ѝ се усмихва.

— Не, мисис Ролф. Няма да е толкова лесно — рече. — Далеч сте от моята класа. Причинихте голяма суматоха в хотела, когато искахте чувствителен касетофон. Моят човек ми се обади.

Той извади касетофона от чантата ѝ, взе касетата, после пусна касетофона обратно вътре, а касетата — в джоба си.

Наведе се към нея, а красивото му лице неочаквано се разкриви така, че тя потръпна.

— Имаш си работа с професионалист, тъпа кучко такава! — рече тихо. — Не опитвай никакви трикове с мен. Десет хиляди утре или ще останеш на улицата. — Когато се изправи, той изведнъж се усмихна с дружелюбната си усмивка. — Лека нощ, миличка, спи самичка. — И я остави да гледа след него.

Когато Хелга влезе във фойето на хотела, портиерът се измъкна иззад бюрото си. Като видя, че той иска да разговаря с нея, тя спря.

— Мистър Уинборн ви търси спешно, мадам. Отседнал е за тази нощ в „Сонеста Бийч хотел“ в Маями. Помоли да му се обадите там.

— Благодаря. — Тя тръгна към асансьора. Влезе в апартамента си и отиде на терасата. Седна, като почти не забелязваше голямата луна, отражението ѝ в морето и пронизителните викове на къпещите се.

Десетте хиляди не представляваха проблем... но петстотин хиляди!

Щеше ли да се поддаде на изнудването?

Запали цигара. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Помисли си с горчивина, че винаги е била сама. Единствено дете, интелектът ѝ я бе откъснал от другите деца, баща ѝ се интересуваеше единствено от бизнеса си, майка ѝ се интересуваеше само от църквата. Винаги самота и този дяволски сексуален глад, който я бе въвличал в опасни авантюри.

Приеми го, каза си тя, сама си, няма кой да ти помогне, намиращ се в дяволско положение, така че какво ще правиш?

Замисляйки се, осъзна, че дори Херман да умреше тази нощ, тя щеше да влачи Джексън и този метис на гърба си цял живот. Те щяха

да ѝ дадат оригиналното писмо, но щяха да задържат фотокопието. Ако откажеше да продължи да им плаща, щяха да изпратят на Уинборн фотокопието и той щеше да пристъпи към действие. С юридическите познания, които имаше, и цялата си злоба щеше да предприеме съдебни действия, особено ако мениджърът на хотела потвърдеше, че тя е взела писмото. Уинборн можеше да ѝ отнеме шестдесетте милиона долара!

Седеше неподвижна, мислеше и събираше силите и самоувереността си. Това щеше да е самотна битка, рече си. Беше казала на Джексън: „И най-добрите генерали губят битки.“ Но сега реши, че точно тази тя няма да загуби.

Върна се в дневната и помоли телефониста да я свърже със „Сонеста Бийч хотел“.

— Бих искала да разговарям с мистър Стенли Уинборн.

Последва пауза. Спокойна, тя пушеше и гледаше навън към осветеното от луната море. Каза си: „Имам толкова много да губя. Мога да си позволя да рискувам. Ако загубя, ще направя така, че никой да не спечели.“

Когато Уинборн се обади, тя рече:

— Мисис Ролф е на телефона.

— Съжалявам, че ви безпокоя, мисис Ролф. — Студеният глас се чуваше ясно. Представи си стоманеносивите очи и надменния недружелюбен поглед. — Мога ли да ви помоля да направите нещо за мен?

Учудена, тя отвърна:

— Разбира се.

— Докато летях към Маями, мислих върху онова, което съпругът ви се опитва да каже. Онази странна фраза: Вина. Смот. Мчето. След като я повторих няколко пъти, ми хрумна, че се е опитвал да каже: Уинборн. Писмото. Чекмеджето.

Ти, умно копеле такова, помисли си Хелга. Като насили гласа си да звучи спокойно, тя рече:

— Никога не бих се сетила, мистър Уинборн.

— Обадох се на сестра Феърли. Тя попита мистър Ролф дали това е, което се е опитвал да каже. Ако се съди по реакцията му, така е било. Сестра Феърли е сигурна, че в едно от чекмеджетата на мистър

Ролф има писмо за мен. — Последва пауза. — Мога ли да ви помоля да проверите.

Не е кой знае колко умно, помисли си Хелга. Онова, което би трябвало да направиш, е да се върнеш тук и да провериш сам.

— Ние прегледахме всички чекмеджета заедно, мистър Уинборн — отвърна тя. — Нямаше никакво писмо.

— Но би могло да има. Ние търсехме японския договор. — В гласа на Уинборн се прокрадна остра нотка. — Бихте ли проверили по-внимателно?

— Разбира се. Ако намеря писмо за вас, ще ви се обадя отново.

— Съжалявам, че ви безпокоя с това, но сестра Феърли ми каза, че — мистър Ролф продължава да говори за писмото си.

— Ако не ви се обадя до един час, ще знаете, че не съм го намерила — рече Хелга.

— Благодаря ви, мисис Ролф. Как е той?

— Няма промяна.

Тя затвори и остана неподвижна известно време. — Уинборн не беше глупак, но непосредственото настояще беше по-важно. Бе усетила подозрение в гласа му. Ако наистина станеше подозрителен, можеше да започне да разпитва. Мениджърът на хотела невинно щеше да му каже, че е взела червената папка от бюрото на мистър Ролф.

Сви рамене. Въпреки горещия влажен въздух усети студ. Но сега не му беше времето да се безпокои за Уинборн. Първо трябваше да се справи с Джексън... Но как?

Изведнъж се почувства изтощена. Спомни си, че баща ѝ често ѝ беше казвал: „Когато имаш сериозен проблем, не вземай прибързани решения... първо се наспи.“

Стана и влезе в спалнята. „Спи сама“, беше ѝ подхвърлил Джексън с подигравателна усмивка.

Само да имаше мъж до нея, помисли си: мускулист, висок и силен мъж, който да я обладае и да я изпрати на чувствено пътуване към облекчението, който да премахне спомена за самоуверената подигравателна усмивка за Джексън, за полумъртвия ѝ съпруг и за тази заплаха за свободата ѝ.

Отиде в банята, отвори огледалното шкафче, взе кутийка сънотворни и сложи две от тях в ръката си. Пъхна хапчетата в устата

си и ги преглътна. Съблече дрехите си и взе душ, после влезе в спалнята и се отпусна на леглото.

През отворения прозорец нахлуваха гласовете на забавляващите се хора, ръмженето на минаващите коли. Слабо се чуваше и звукът на оркестъра в ресторанта. Свиреха „Следвам тайната на сърцето си“.

Тайната на сърцето?

Да, сърцето ѝ имаше тайна, но също така беше и самотно.

Тя се пребори с напиралите сълзи. Презираше самосъжалението. Раздразнена от слабостта си, се пресегна и загаси лампата.

Няколко минути лежа в полумрака под блясъка на лунната светлина, проникваща през процепите в щорите, после двете хапчета милостиво разляха в нея забрава и тя се унесе в неспокоен сън.

Когато въздействието на хапчетата почти изчезна, тя започна да сънува. Беше в офиса на баща си в Лозана. Той седеше зад голямото си бюро — висок, слаб, изправен, със сурово и красиво лице, докато тя стоеше пред него и му разказваше за Джексън.

Макар че бе изключително умен международен адвокат, баща ѝ имаше слабост към стародавни мъдрости. В този сън той ѝ говореше, но думите му не се чуваха. Всичко, което можеше да долови, бяха поговорките: „Каквото си постелеш, на това ще лежиш“, „Нито печелиш, нито губиш.“ После, накланяйки се напред, той рече отчетливо: „Нападението е по-добро от отбраната.“ Вече се събуждаше, когато чу гласа му да изрича: „Винаги опознавай врага си.“

Събуди се стреснато. Сънят бе толкова реален, че тя огледа луксозната спалня, без да знае къде е, но после си спомни. Слънцето влизаше през процепите на щорите.

Погледна часовника на нощното шкафче: 08.15.

Лежеше неподвижна и мислеше за съня си. Опознавай врага си. Наркотичният сън бе възстановил енергията ѝ. Умът ѝ беше прояснен. Лежа потънала в мисли до 09.00, след това си поръча кафе.

Беше в банята и довършваше бързия си тоалет, когато чу почукване на вратата.

— Влез.

Навлече халат и излезе в дневната, където Хинкъл вкарваше масичка на колелца.

— Добро утро, Хинкъл — поздрави го. — Какво ново?

— Мистър Ролф прекара добра нощ — отвърна Хинкъл, докато наливаше кафето. — Д-р Белами ще го прегледа тази сутрин.

Тя взе чашата кафе, която той ѝ подаде.

— Можеш ли да проучиш две неща за мен, Хинкъл? — попита.

— Разбира се, мадам.

— Искam името на детектива на хотела и името на човека, който чисти този апартамент.

Хинкъл вдигна вежди: това беше начинът, по който изразяваше учудването си, но отвърна спокойно:

— Детективът, на хотела се казва Том Хенеси, мадам. Онзи, който чисти, е млад метис и го наричат Дик.

— Каква мина от информация си ти, Хинкъл.

Той я погледна.

— Нещо не е наред ли, мадам?

— Съвсем не. Просто искам да познавам хората, които се грижат за мен. — Тя му се усмихна.

— Да, мадам. — Виждаше, че не го беше убедила, но не ѝ пукаше. — Ще бъдете ли тук за обяд?

— Не, не мисля. Ще обядвам или в грила, или някъде навън.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас, мадам?

Колко ѝ се искаше да разкаже на този солиден мил човек за Джексън. Тя поклати глава.

— Донеси ми един от хубавите си коктейли в шест тази вечер — отвърна. — Нищо повече. Излез навън и се забавлявай, Хинкъл.

— Благодаря, мадам. Ако наистина е така, тогава ще се възползвам от слънцето.

Когато той излезе, тя допи кафето, довърши тоалета си и след това отиде до апартамента на Херман. Сестра Феърли я пусна усмихната в дневната.

— Дойдох да видя дали ще мога да намеря онова писмо, което тревожи съпруга ми — рече Хелга. — Как е той?

— Събира силите си, мисис Ролф. Прекара добра нощ.

— Мога ли да го видя?

— Сигурна съм, че ще се радва да ви види.

Хелга усети как по гърба ѝ преминава студена тръпка. Овлaдя се, докато вървеше към спалнята. Сестра Феърли тактично отиде в кухничката.

Хелга застана на вратата на спалнята и погледна към лежащия в леглото Херман. Усети как сърцето ѝ се свива. Нима тази развалина беше всемогъщият Ролф с всичките му милиони, който с едно помръдване на пръста предизвикваше внимание и държеше магическия ключ, отварящ всички врати по света? Подобното на череп лице сега беше като от восък, който, доближен до пламък, се бе разтопил. Дясната страна на устата му беше отпусната и висеше отворена, откривайки зъбите, а слюнката капеше на една кърпа, сложена върху бялата копринена пижама. Безжизнената му дясна ръка беше сложена върху възглавница. Очите му, които винаги бяха студени, твърди и внушаваха страх, сега приличаха на две локви застояла вода, без живот в тях.

Те се гледаха един друг. Хелга потръпна, после я прониза съжаление към него и пристъпи напред, но рязко спря, тъй като очите му пламнаха. Лявата му ръка се помръдна и кльощавият пръст посочи обвинително към нея. Отпуснатите му устни се помръднаха и звукът излезе: „Урва!“, което тя знаеше, че означава курва.

— Съжалявам, Херман — каза тя с дрезгав глас. — Наистина, съвсем честно — съжалявам. Бог да е на помощ и на двамата ни.

Пръстът му ѝ махна да излезе. Очите му изразяваха омраза. Треперейки, тя отстъпи назад и затвори вратата. Доста, дълго стоя неподвижна, после, като се овладя, тръгна към бюрото му.

Сестра Феърли излезе от кухничката.

— За вас сигурно е голямо сътресение, мисис Ролф... Толкова е тъжно... такъв добър човек.

— Да.

Хелга се престори, че търси из документите в чекмеджетата, докато дебелата симпатична сестра я наблюдаваше.

— Тук няма писмо. Моля, кажете на мистър Ролф.

— Може би вие ще му кажете, мисис Ролф. Странно. Той е толкова настоятелен.

— Не мога отново да го видя, поне не в този момент. — Гласът на Хелга се разтрепери. — Давам ви правото да прегледате всички тези документи, сестра. Попитайте го дали иска да го направите.

Сълзите ѝ напихаха и след като се обърна, тя бързо се запъти към апартамента си. Отне ѝ няколко минути да се оправи, после със способността си да се преборва с шока, прехвърли мислите си от

съпруга си към Джексън. Оpozнай врага. Това щеше да е първата ѝ стъпка. Взе табелката „Стаята е свободна: моля, почистете“, излезе от апартамента, закачи я на дръжката на вратата и тръгна с асансьора надолу към фойето. Помоли за такси и се насочи към националната банка на Насо. Каза на шофьора на таксито да я чака. Влезе в банката и уреди на следващия ден да получи петнадесет хиляди долара. Когато излезе, видя от другата страна на пътя изложбена зала за автомобили. Над вратата имаше надпис „Дъ Харли Дейвидсън Илектра Глайд Моторсайкъл“. Отново нареди на шофьора на таксито да я чака, пресече пътя и влезе в залата. Към нея се приближи млад чернокож продавач.

— Интересувам се от вашите мотори — рече тя. — Мога ли да видя един?

— „Илектра Глайд“ ли? — Продавачът махна с ръка в знак на отчаяние. — Продадохме единствения си експонат, мадам, но ще имаме нов след няколко месеца.

— Колко неприятно. Искан да го разгледам. — Хелга се усмихна. — Може би купувачът ще ми го покаже. Имате ли името и адреса му?

— Един момент, мадам. — Продавачът се отдалечи. Върна се след няколко минути и ѝ подаде листче, на което пишеше: мистър Ричард Джоунс, 1150 Норд Бийч Роуд, Насо.

После ѝ подаде илюстрирана брошура.

— Ще намерите всички данни тук, мадам. Съветвам ви да направите поръчката си при нас бързо. Тези машини се търсят много.

Като се върна в таксито, тя поръча на шофьора да я закара до „Норд Бийч Роуд“. След десет минути пътуване извън града стигнаха до дългата бедняшка улица.

Шофьорът, който беше от западните острови, намали и я погледна през рамо.

— Определен номер ли търсите, мисис?

— Просто карай бавно — отвърна тя.

Като се взираше през прозореца, накрая забеляза № 1150: порутено бунгало с покрив от рифелувана ламарина, обрасла с бурени градина, проснати на слънцето сиви чаршафи и едра дебела жена с посивяваща коса, седнала на верандата със списание в ръце.

Хелга каза на шофьора да я върне обратно в хотела. Беше отсъствала половин час. Когато се насочи към асансьора, портиерът се

появи до нея.

— Извинете ме, мадам, но в момента почистват стаята ви. Ще е готова едва след двадесетина минути.

— Не се притеснявайте. Само искам да взема нещо. Благодаря ви. — Като му се усмихна, тя влезе в асансьора, който я качи до последния етаж.

Пред отворената врата на апартамента ѝ имаше голяма количка. Тя влезе тихо вътре. Чу някой да се движи в банята. Затвори вратата и отиде до бюрото, където лежах трите касетофона, които помощник-мениджърът ѝ бе оставил предишната вечер. Включи единия, нагласи силата на записа, после тръгна тихо към спалнята. Чаршафите от леглото ѝ бяха свалени, пред вратата на банята имаше купчина кърпи. Чу свистенето от натиснат спрей в банята.

Надникна вътре. Слаба фигура, облечена в бяла униформа, се беше навела над ваната и главата не се виждаше.

— Ти ли си Джоунс? — попита тя, като извиси гласа си така, че да надвие звука от спрея.

Фигурата потръпна, изпусна спрея, изправи се и се обърна.

Пред нея стоеше красиво деветнадесетгодишно момче с гъста черна копринена коса, големи като на елен очи и изваяни черти на лицето.

Изгледаха се втренчено.

Изнудвач? — помисли си Хелга. Трудно ѝ беше да го повярва.

— Ти ли си Джоунс? — повтори тя.

Момчето спря душа, облиза устните си и кимна.

— Добре, Джоунс, искам да говоря с теб. — Гласът ѝ беше стоманен. Обърна се и тръгна към дневната.

Последва дълга пауза, през която тя остана с гръб към прозореца, после той излезе от спалнята и ръцете му запърхаха като развълнувани пеперуди нагоре и надолу по бялото му сако.

— Застани там — нареди тя, като посочи към бюрото, отвори чантата си и извади табакерата. Той отиде до бюрото и се втренчи в нея. Маслинената му кожа блестеше от пот. Тя виждаше бързото повдигане и спускане на тясното му сако, докато дишаше.

— Собственик си на това, нали? — Хвърли брошурата на „Харли Дейвидсън“ в краката му.

Той замръзна и погледна надолу към цветните снимки.

— Притежаваш ли, или не един от тези мотоциклети? — запита тя, решена да не му даде време да мисли.

С тих и изплашен глас той отвърна:

— Да, мадам.

— Как плати за него? — Стоманата в гласа ѝ напомняше за удар с бич.

Очите му се разшириха и той направи крачка назад.

— Аз... аз пестих за него, мадам.

— Пестил си за него? — Тя се изсмя презрително. — Ти... който живееш в съборетина: в онази къщурка с тъничък покрив. Спестил си повече от четири хиляди долара! Чудя се какво ли ще каже мистър Хенеси за това!

Лицето му стана сиво.

— Спестих парите за него, мадам. Кълна се, че е така.

— Слушай внимателно, Джоунс — каза тя. — Вчера сутринта оставих един ценен диамантен пръстен в банята. Той липсва. Сега откривам, че вчера си платил мотоциклета. Обвинявам те, че си откраднал пръстена ми, продал си го и с парите си купил мотора.

Той затвори очи и се олюля. За миг тя си помисли, че ще припадне. Докато го гледаше, усети как я обзема желание. Той беше такъв красив мъжкар. Метис. Не би познала, освен по копринената му черна коса. Овладя се.

— Не си ли го направил?

— Не, мадам. Кълна се, че не съм вземал пръстена ви.

— Май много те бива да се кълнеш. Добре, нека видим как ще постъпи мистър Хенеси с теб. Да видим полицията как ще се справи с теб. Не мога да си представя някой да повярва, че си спестил четири хиляди долара.

Тя стана и отиде до телефона.

— Мадам... моля ви. Не съм вземал пръстена ви.

Тя спря до телефона с ръка на слушалката и го погледна.

— Но си взел нещо, нали?

Той потръпна под бялата си униформа, докато кимаше.

Почти стигнах до целта, помисли си тя и остави телефонната слушалка.

— Какво взе?

Той отвърна шепнешком:

— Една червена папка от куфара ви, мадам.

Тя се върна до стола и седна.

— И какво направи с нея?

— Аз... аз я дадох на един човек.

— На кой човек?

Той се поколеба, после измърмори:

— На мистър Джексън.

— На Хари Джексън ли?

— Да, мадам.

— Защо го направи?

Той отново се поколеба и после рече:

— Искях мотора. Мистър Джексън обеща, че ще ми даде парите, ако се огледам из апартамента ви за нещо важно.

— Колко пари щеше да ти даде?

— Четири хиляди долара, мадам.

— Значи не си спестил много, нали... по-малко от двеста долара.

— Аз... аз не печеля много, мадам.

— Не е ли истина, Джоунс, че Джексън те е наел да шпионираш гостите на хотела?

Той облиза устните си, погледна я умолително и отвърна:

— Това ми е за първи път. Кълна се, че е за първи път.

— Нещо важно? Каза ли ти какво да търсиш?

— Любовни писма, мадам, всичко, което би било важно. — Сега той почти плачеше. — Знам, че не биваше да го правя, мадам, но толкова много исках този мотор.

— Прочете ли съдържанието на папката?

— Трудно чета писани на ръка неща. Видях, че става дума за завещание. Стори ми се важно, така че го взех.

Тя си спомни думите на Джексън: *Той не желае да се раздели с писмото за по-малко от петстотин хиляди долара.* Би ли могло да има нещо по-лудо от това? Опитах се да го вразумя, но той не искаше и да чуе.

— Направи ли фотокопие на писмото?

Той я погледна втрещено.

— Не, мадам. Просто дадох на мистър Джексън папката.

— И той ти даде четири хиляди долара в брой?

— Да, мадам.

— Не си ли зададе въпроса защо мистър Джексън иска нещо важно за мен? Не си ли зададе въпроса защо ти дава толкова много пари?

— Искях мотора.

— Не говори като някакъв идиот! — викна му Хелга. — Сигурно си си го задал.

Той потръпна.

— Аз... аз си помислих, че иска да ви създаде неприятности, мадам. Никога не ви бях виждал. Мислех си само за мотора.

— Знаеш ли какво означава изнудване?

Той отново потръпна.

— Да, мадам. Това е лошо нещо.

— Не ти ли хрумна, че Джексън иска да ме изнудва?

— Не би го направил, мадам. Мистър Джексън е добър човек. Наистина е така. Не би направил такова нещо.

— И все пак си си помислил, че иска да ми създаде неприятности. Какви неприятности тогава, щом не си смятал, че ще е изнудване?

Той стисна до побеляване ръце.

— Не съм се замислял, мадам. Само исках мотора.

— Джексън в момента ме изнудва заради писмото, което си откраднал. Може да отиде в затвора за четиринадесет години... както и ти.

Джоунс я погледна с ужас.

— Само исках мотора. Кълна се, че не съм...

— О, престани! Ако не ти се ходи в затвора — рече Хелга, ставайки на крака, — не казвай нищо за това на никого... особено на Джексън. Ще говоря с теб отново. Междувременно си върши работата и чакай, докато не те извикам. Разбра ли?

— Мадам, кълна се...

— Разбра ли? — Резкият ѝ глас го накара да потръпне.

— Да, мадам.

Тя взе касетофона, изключи го и без да поглежда към него, излезе от апартамента.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато се озова отново във фоайето на хотела, Хелга видя д-р Белами да излиза от друг асансьор. Едрият цветнокож мъж ѝ се усмихна притеснено, отби се от пътя си и дойде при нея.

— Питам за вас, мисис Ролф. Казаха ми, че сте излезли от хотела.

Тя вдигна поглед към него: ето един едър, добре сложен мъж, помисли си, но не ставаше за нея. На него му липсваше самоувереност и можеше да си представи колко отчаяно се потеше, докато правеше любов.

— Току-що се върнах. Как е той, докторе?

— Подобряването е обнадеждаващо. Смятам да се обадя на д-р Ливай. — Белами я отведе до едно тихо ъгълче в дъното на фоайето, далеч от тълпата. — Моля ви, седнете, мисис Ролф.

Тя седна на канапето и отвори чантата си за цигара. Д-р Белами се настани до нея. Той затърси трескаво кибрит, но тя вече си беше запалила, преди да успее да го намери.

— Ще предложа на д-р Ливай да премести съпруга ви в перъдайската болница утре. Вече има сили и като му сложим успокоително, сигурен съм, че пътуването няма да му навреди. Все пак съществува малък риск и ще говоря за това с д-р Ливай. Сърцето му... — Белами вдигна ръце. — А и той е неспокоен. Сестра Феърли ми каза, че се безпокои за някакво писмо.

— Да. — Хелга заби поглед в ръцете си. — Той има толкова много документи. Не знам за кое точно писмо се безпокои.

Настъпи пауза, после Белами рече:

— Ако д-р Ливан се съгласи, можете да дадете нареждания за утре по някое време. — Той се изправи. — Ще намина пак днес следобед и тогава ще мога да ви кажа точно как стоят нещата.

Когато си тръгна, тя излезе навън под ярката слънчева светлина и се заразхожда из парка около хотела. Хората вече играеха тенис, басейнът също гъмжеше от народ. Откри усамотен стол под сянката на една палма, после, след като се увери, че наоколо няма никого, извади

касетофона и прослуша записа. Уплашеният глас на момчето се чуваше ясно. Записът беше чудесен и тя кимна доволно.

Помисли си за момчето. Не можеше да е на повече от деветнадесет години. Беше с двадесет и четири години по-възрастна от него: достатъчно, за да му бъде майка. Мъчителните желания се събудиха у нея. Досега не бе имала толкова млад любовник и все пак, седнала там, в сянката, усещайки топлината на слънцето, тя отчаяно го пожела. Можеше да го научи как да се люби, помисли си. Изповедта му върху лентата ѝ даваше пълен контрол върху него. Той беше младо животно, а младите животни можеха да бъдат дресирани. Утре щеше да се върне в голямата вила в Перъдайс Сити. Херман щеше да е в болницата. Тя седеше неподвижно и мислеше, после леко кимна. Щеше да вземе момчето в Перъдайс Сити. Нямаше как да ѝ откаже. Щом веднъж дойде там... Пое си рязко и дълбоко въздух. Освен това така щеше да го отдалечи от Джексън. Това беше важно. После си помисли за дебелата едра жена, която вероятно, му беше майка. Преди да съобщи на момчето, първо трябваше да говори с нея. Майките можеха да се окажат трудни и подозрителни. Западна индианка! Беше сигурна, че ще може да се справи с нея. Всяко нещо по реда си, каза си тя. Нападението е по-добро от отбраната. Трябваше да залъже Джексън и да спечели малко време.

Върна се в апартамента си, седна зад бюрото и след като включи един от другите касетофони, които все още лежаха там, направи копие на записа. Прослуша го и удовлетворена сложи оригиналния запис в дебел плик, запечатата го, написа името си отгоре, след което пусна касетофона в чантата си. Взе телефонния указател. Откри номера на Джексън и помоли телефониста да я свърже.

Сърдечният глас на Джексън се чу по линията.

— Дискретна детективска агенция. Говори Джексън.

Добро утро.

— Добро утро, мистър Джексън, звучите много жизнерадостно — рече тя със стоманен глас.

— Кой е? — Тонът стана по-остър.

— Не ме ли познахте, мистър Джексън? Мислех си, че сте професионалист.

— О... вие ли сте.

— Да. Нашата малка размяна малко ще се забави. Тукашната банка има нужда да получи потвърждение от моята банка. Абсурдно, нали? Ще ви се обадя пак — и тя затвори.

Това щеше да отстрани Джексън за известно време. Беше сигурна, че той няма да предприеме нищо, преди да се е уверил, че тя няма да плати. Отсрочката щеше да ѝ даде време да си поеме дъх.

Телефонът иззвъня. Тя се усмихна. Не, мистър Джексън, трябва да се научите да чакате, помисли си. Взе плика и като остави телефона да звъни, се запъти към фоайето. Помощник-мениджърът беше на рецепцията.

— Моля, сложете това в сейфа. — Тя му подаде плика. — Ще задържа всичките касетофони. От тях ще станат хубави подаръци. Запишете ми ги в сметката.

— Разбира се, мисис Ролф.

Той ѝ даде разписка, която тя пусна в чантата си, след което отиде при портиера и му каза:

— Искам малка кола, моля.

— Разбира се, мадам. Може би нов буик?

— Не... мини ще свърши работа.

Той вдигна вежди и се приведе.

— След десетина минути, мадам.

— Дали случайно не знаете къде е Хинкъл?

— На втората тераса. Да го повикаме ли?

— Не, благодаря.

Тя тръгна по широката веранда и слезе по мраморните стъпала към втората тераса. Видя Хинкъл да седи в един шезлонг и да чете книга. Беше облечен с бял костюм, папийонка и голяма панамена шапка, килната към темето му. Приличаше на епископ, който се наслаждава на заслужена ваканция.

— Какво четеш, Хинкъл? — попита тя.

Той вдигна поглед, после стана и свали шапката си.

— Есе от Джон Лок, мадам.

— Джон Лок?

— Да, мадам. Английски философ от седемнадесети век. В това есе той възразява срещу догмата за вродените идеи и успешно доказва, че опитът е ключът към знанието. Невероятно интересно е.

Хелга премигна.

— Е, Хинкъл, нямах представа, че си толкова образован.

— Старая се да развивам ума си, мадам. Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Моля те, седни. — Тя се настани в един стол до неговия. След известно колебание Хинкъл намести едрото си тяло обратно в стола, като положи шапката върху коленете си. — Д-р Белами ми каза, че мистър Ролф утре може да бъде преместен в болницата на Перъдайс Сити, ако д-р Ливай одобри това.

Лицето на Хинкъл светна.

— Това наистина е добра новина.

— Да. Твърде възможно е да се наложи да останеш с мистър Ролф в болницата. Искам да ангажирам допълнителен персонал, който да се заеме с някои от по-малко приятните ти задължения вкъщи, Хинкъл.

— Наистина ли, мадам? — Гласът му стана студен. — Уверявам ви, че мога да се справям прекрасно и без допълнителен персонал.

Тя очакваше, че ще ѝ се противопостави, и се беше приготвила да преодолее съпротивата му. Беше решена да постигне своето.

— Има едно младо момче, което работи в хотела — рече рязко тя. — Изглежда ми интелигентно и заслужаващо да му се помогне. Когато мога да помогна на младите хора, го правя. Ще го наема и бих искала да му прехвърлиш по-незначителните си задължения. Би ли го направил заради мен, ако обичаш?

Хинкъл я погледна, видя стоманата в очите ѝ, сви устни и после кимна с глава.

— Ако такава е волята ви, мадам.

— Някакви новини от мис Шийла? — Тя се изправи.

— Не, мадам, поне засега. — Той също се изправи.

— Тогава ще те оставя с мистър Лок. — Усмихна се. — Дик Джоунс... така се казва момчето. Плащай му стотачка и останалите разноски и гледай да си заслужи парите, Хинкъл. Ще му съобщя да се свърже с тебе.

— Много добре, мадам.

Тя се върна в хотела, където намери мини майнъра да я чака. Благодарил на портиера, качи се в малката кола и подкара извън града към „Норд Бийч Роуд“.

Спря пред № 4150, слезе от колата, отвори паянтовата пътна врата и тръгна по обраслата с бурени пътечка. Даваше си сметка, че насядалите отсреща по верандите и порутените тераси цветнокожи я зяпаха.

Без да им обръща внимание, тя потропа на външната врата. Почака малко, после дебелият едра жена застана пред нея. Черните ѝ и леко кръвясали очи се разшириха при вида на тази слаба, елегантно облечена бяла жена, която стоеше на верандата ѝ.

— Мисис Джоунс? — Хелга се усмихна. — Искам да поговоря с вас за Дик.

Едрата жена я изгледа. За разлика от предишния път, когато Хелга я бе видяла да седи на верандата и да чете списание, сега тя беше облечена в червена памучна рокля, чиста и спретната, и бе вързала около главата си червено-жълта забрадка.

— Аз съм мисис Херман Ролф — представи се Хелга. — Можем ли да поговорим?

— Мисис Ролф? — Очите ѝ се отвориха още по-широко, после погледът ѝ се насочи зад Хелга към надничащите от отсрещните къщи хора. — Влезте, моля.

Тя я поведе към малка, добре поддържана дневна. Беше обзаведена с протритото канапе, два равномерно протрити фотьойла, стар телевизор и маса, върху която имаше саксия с папрат. На стената бе окачена голяма снимка на висок, весел бял мъж, който се усмихваше на Хелга от позлатената рамка. Беше облечен с износени бели дрехи и в жизнерадостната му поза имаше нещо съмнително: нещо, което издаваше, че веселостта му е престорена, помисли си Хелга, може би той беше плантатор на захарна тръстика, който не бе работил достатъчно упорито. Поглеждайки снимката по-отблизо, тя разбра от кого Дик Джоунс бе наследил хубавата си външност.

Мисис Джоунс затвори вратата.

— Четох за мистър Ролф тази сутрин — каза тя притеснено. — Приемете съболезнованията ми. Ужасно е да се случи такова нещо на такъв добър човек.

— Благодаря.

Настъпи мълчание, докато двете жени, принадлежащи към напълно различни светове, се изучаваха една друга, после мисис Джоунс рече:

— Ще седнете ли, мадам? Тук не е кой знай к'во, но все пак е дом.

— Това съпругът ви ли е? — попита Хелга, докато седеше.

— Това е Хенри Джоунс... не беше добър човек, но той ми даде Дик, благодаря на Бога.

— Искам да говоря с вас за сина ви, мисис Джоунс — започна Хелга. Усети нужда от цигара, но инстинктивно почувства, че тази едра цветнокожа жена не би го одобрила, а тя силно желаше одобрението ѝ. — Той се грижи за апартамента ми в хотела. Струва ми се, че е добре възпитан, интелигентен и доброжелателен. Имам нужда от персонал за къщата ми в Перъдайс Сити... това е много близко до Маями. За него ще е добра възможност, но преди да му предложа, реших, че е редно да попитам вас. — Тя отново се усмихна. — Моят управител ще обучи сина ви, заплащането ще е добро и ще има възможността да пътува до Ню Йорк и до Европа.

— Бог да ви благослови! — Мисис Джоунс вдигна ръце. — Че защо ѝ е на такава голяма дама като вас да се занимава със сина ми?

Хелга се насили да се засмее.

— Такава съм си, мисис Джоунс. След като имам пари, съм в състояние да помагам на хората. Като гледах как работи синът ви, си помислих, че мога да му помогна, а той може да е от полза в дома ми. Знам какви са чувствата на майките към синовете им. Аз самата не бих искала да се разделя с един добър син, но бих си казала, че той трябва да си опита късмета.

Мисис Джоунс погледна Хелга право в очите и погледът ѝ изведнъж стана подозрителен.

— Имате ли деца, мадам?

Говориш прекалено много, рече си Хелга. Внимавай.

— За съжаление не, но знам какво изпитваше баща ми към мен — отвърна тя хладнокръвно.

— Дик е добро момче, мадам — заобяснява мисис Джоунс. — Амбициозен е. Нека ви кажа нещо. Искаше мотор. Беше се побъркал да има този мотор и спестяваше, и спестяваше. Плащат му седемдесет долара в хотела. Това са добри пари за хора като нас. Дава ми тридесет за издръжката си, а останалите спестява. После изведнъж се прибра вкъщи с тоя мотор. Спестил е хиляда долара. Представяте ли си, мадам! Хиляда! И знаете ли как го е направил? Никакви момичета,

никакви филми, никакви питиета, цигари: стискаше се и пестеше и накрая си купи мотора. Това е моят син, мадам, и е добър син: не бих могла да желая по-добър.

Като гледаше гордото, лъчезарно усмихнато лице, Хелга се запита как ли би реагирала тази доверчива майка, ако знаеше, че моторът на сина ѝ е струвал повече от четири хиляди долара.

— Ще му плащам сто долара и всички останали разноски — рече Хелга. — Разбира се, ще трябва да си ги заслужи, но това ще му даде възможност да пести. — Тя се усмихна. — Искам да знам дали имате някакви възражения да работи при мен, мисис Джоунс.

— Аз? — Едрата жена поклати глава. — Мадам, аз съм от Хаити. Работех в захарна плантация. Там срещнах Хенри Джоунс. Когато момчето ми стана на дванадесет години, си казах, че трябва да се махна от това място. Имах спестявания и доход тук. Беше трудно, но исках Дик да има своя шанс и той получи този шанс в хотела. Аз живея за сина си, мадам. Вземете го. Ще ми липсва, но да има възможността да отиде до Ню Йорк, до Европа, да работи за такива добри хора като семейство Ролф... това е нещо, за което дори не съм мечтала.

Хелга се изправи.

— Тогава ще го уредя. Възможно е съпругът ми и аз да се върнем в Перъдайс Сити утре. Дик ще дойде с нас.

Мисис Джоунс притисна големите си отрудени ръце към отпуснатите си гърди.

— Толкова скоро ли, мадам?

— Да, но не се безпокойте. Той ще е добре. — Хелга видя сълзи в големите черни очи. — Вие сте разбираща и прекрасна майка.

Мисис Джоунс се изправи.

— Аз имам прекрасен син, мадам. Заслужава да е добре. Благодаря ви, мадам, и дано Бог ви благослови!

След като се върна в апартамента си, Хелга се обади на домакиня на хотела.

— Искам да разговарям с момчето, което чисти апартамента ми — каза тя. — Мисля, че името му е Дик. Моля, изпратете го при мен.

— Да не би нещо да не е наред, мадам? — попита домакинят с тревога в гласа.

— Всичко е наред. Просто искам да говоря с него — отвърна студено Хелга.

— Разбира се, мадам. Ще ви го доведе веднага.

— Изпратете го. Вашето присъствие не е необходимо — и тя затвори.

Това щеше да им даде възможност да клюкарстват, помисли си кисело, но не й пукаше. Запали цигара и погледна часовника си. Часът беше 12.45. Почувства нужда от питие, но реши да почака, докато слезе в грила.

Чака три дълги минути, после на вратата тихо се почука.

Дик Джоунс влезе полека. От големите му тъмни очи се излъчваше страх. Под силната слънчева светлина, която влизаше в голямата стая, гладката му кожа лъщеше от пот.

— Искали сте да дойда, мадам? — Едва успя да изрече думите.

— Влез и затвори вратата.

Той пристъпи по-навътре в стаята, затвори вратата и се обърна с лице към нея.

— Сега ме слушай, Джоунс. Загазил си. Говорих с майка ти. — Видя го как потръпна. — Тя вярва, че си спестил парите за мотоциклета. Вярва на онова, което си й наприказвал: че струва хиляда долара. Аз знам, че той струва повече от четири хиляди. Мога да й го докажа. С какви думи, мислиш, ще те посрещне, когато разбере истината?

Той вдигна умолително ръце.

— Не бива да й казвате, мадам — рече дрезгаво. — Моля ви, не го правете.

Тя извади касетофона от чантата си и го сложи на масата.

— Чуй това — заповяда и включи записа. Останаха неподвижни, докато гласовете им звучаха ясно от лентата. Когато записът свърши, тя изключи касетофона и го погледна.

— Това е самопризнание, Джоунс, че си откраднал важен документ. — Направи пауза и после продължи. — Полицията би порботила върху случая. Ти и твоят приятел Джексън можете да отидете в затвора най-малко за по четиринадесет години. Той потръпна.

— Искях само мотоциклета, мадам.

— За да получиш мотоциклета си, ти си станал крадец. Майка ти ми каза, че си прекрасен син. Дали би нарекла един крадец прекрасен син?

Той не отговори нищо. Просто стоеше там, потеше се, а лицето му бе станало пепеляво.

Тя го остави да се поти и след дълга пауза продължи.

— Ти ще заминеш оттук, Джоунс. Ще работиш в къщата ми в Перъдайс Сити. Искам да бъдеш далеч от Джексън. Ще ти се плаща, но ще правиш точно каквото ти се нареди. Моят домоуправител мистър Хинкъл ще се заеме с тебе. Не очаквам да ми създаваш никакви неприятности. Майка ти се съгласи, че трябва да дойдеш. Събери си багажа и бъди готов да заминеш утре. Разбра ли ме?

Големите му черни очи се разшириха.

— Но, мадам, аз не искам да заминавам. Тук е домът ми. Имам хубава работа. Не искам да заминавам!

— Трябвало е да помислиш за това, преди да станеш крадец — рече безмилостно Хелга. — Ще правиш, каквото ти кажа, или ще те предам на мистър Хенеси, който няма да има милост към теб, разбираш ли?

Той закърши ръце.

— Какво ще стане с мотора ми? — попита. — Мадам...

— По дяволите скапания ти мотор! — отвърна ядосано Хелга. — Излизай! Утре заминаваш!

Като я гледаше втрещено, момчето заотстъпва уплашено назад към вратата.

— Хинкъл ще те извика. Прави точно каквото ти каже и стой настрана от Джексън. Разбра ли?

— Да, мадам.

— Тогава изчезвай!

Той се измъкна от стаята като ударен с камшик.

Тя смачка цигарата си, давайки си сметка, че ръката ѝ трепери. Нападението е по-добро от отбраната: Мразеше се за това, че бе уплашила този метис, но трябваше да го направи. Бореше се за бъдещето си.

След като погледна в телефонния указател, откри, че единствената друга детективска агенция беше „Дъ Бритиш Ейджънси“: мистър Франк Гритън.

Помоли телефониста да набере номера. Слушалката вдигна някаква жена: гласът ѝ беше бодър и делови:

— Бритиш Ейджънси. С какво мога да ви помогна?

Хелга се поколеба, после рече:

— Обажда се мисис Херман Ролф. Бих искала да се консултирам с мистър Гритън днес следобед в три часа.

— Мисис Херман Ролф?

Хелга можеше да си представи учуденото изражение на лицето на жената.

— Да.

— Разбира се, мисис Ролф. Мистър Гритън ще е щастлив да ви приеме в три часа.

Хелга затвори.

Доста дълго стоя неподвижна, размишлявайки. Поемаше голям риск, но можеше да спечели нещичко... както и да загуби всичко.

Излезе от апартамента и се спусна към фоайето. Каза на портиера, че ще обядва в грил-ресторанта и го помоли да ѝ резервира тиха маса, после излезе на терасата. Нямаше и помен от Хинкъл. Не можеше да си го представи в морето, но нищо, което Хинкъл бе в състояние да направи, не би я учудило.

Подкара минито, отиде до банката на Насо и поиска да говори с управителя. Веднага я заведоха в кабинета му. От табелката на бюрото му разбра, че се казва Дейвид Фриймън: набит жизнерадостен англичанин с червендалесто лице, който стана на крака.

— Щастлив съм да ви видя тук, мисис Ролф — поздрави я той, като ѝ предложи стол. — Какво мога да направя за вас?

Докато седяше, Хелга каза:

— Вчера се обадох, че искам да изтегля петнадесет хиляди в брой, мистър Фриймън.

— Точно така. В момента ги приготвят.

— Искam десет хиляди в хилядадоларови банкноти. Искam да запишете номерата на банкнотите. Ще подпиша разписка и искам номерата да са на разписката.

Фриймън я погледна внимателно, но като видя студеното ѝ твърдо изражение, реши да не любопитства.

— Разбира се, мисис Ролф. Веднага ще го уредя. — Вдигна телефонната слушалка, даде разпореждания и после продължи: —

Надявам се, че мистър Ролф е по-добре.

— По-добре е, благодаря. — Хелга се стегна. — Мистър Фриймън, бихте ли ми казали каква е репутацията на „Дъ Бритиш Ейджънси“, детективите? Може ли да се разчита на тях?

— Да, мисис Ролф. — На червендалестото лице на Фриймън се изписа учудване. — Можете напълно да им се доверите. Мистър Гритън, който ръководи агенцията, е бивш главен инспектор на полицията в Насо. Случайно е мой стар приятел. Напълно може да се разчита на него, честен и почтен човек е.

— Има и една друга агенция: „Дискрийт Ейджънси“ — додаде Хелга.

Фриймън се намръщи.

— Между нас казано, тази агенция трябва да се избягва.

— Благодаря ви.

Влезе едно момиче с десет хилядадоларови банкноти и разписка, която Хелга подписа, след като се увери, че номерата на банкнотите са записани на нея. Сложи парите в чантата си.

Като обърна към Фриймън студеният си и твърди очи, тя каза:

— Моля ви, пазете тази разписка добре, мистър Фриймън. Може да послужи за съдебно производство.

— Разбирам, мисис Ролф. — Изуменото изражение на Фриймън ясно ѝ показваше, че той много би искал да разбере защо, но това беше съпругата на Херман Ролф, а човек не задава въпроси, когато си има работа със съпругата на един от най-богатите мъже в света.

Доволна от свършеното сутринта, Хелга се върна в хотела. Пи сама водка с мартини на терасата, после изяде един лек обяд в грил-ресторанта. Оставаше ѝ цял час до срещата в „Бритиш Ейджънси“. Върна се в апартамента си и като се излегна на леглото, преповтори онова, което щеше да каже на мистър Гритън.

Телефонът иззвъня, прекъсвайки мислите ѝ.

— Обажда се д-р Белами, мисис Ролф. Консултирах се с д-р Ливай. Той е съгласен, че мистър Ролф може да бъде преместен. Д-р Ливай е разговарял с мистър Уинборн. Един чартърен самолет ще е готов да отлети утре в 14.00 ч.

— Това са прекрасни новини, докторе, благодаря ви за всичко, което направихте.

Тя се обади на портиера и го помоли да намери Хинкъл. След десет минути той се появи. Съобщи му какво ѝ бе казал д-р Белами.

— Моля те, Хинкъл, уреди някой да ми събере багажа утре сутринта. Ще разговаряш ли също така с онова момче, Дик Джоунс, и ще се погрижиш ли да е готов да пътува с нас?

Хинкъл кимна.

— Да, мадам.

Когато той си тръгна, тя излезе от хотела и подкара към Оушън авеню, където се намираха офисите на „Бритиш Ейджънси“.

Като провери указателното табло, тя видя, че „Дискрийт Ейджънси: мистър Хари Джексън“ е на четвъртия етаж. „Дъ Бритиш Ейджънси: мистър франк Гритън“ беше на петия.

Взе асансьора до петия етаж. Посрещна я възрастна енергична жена.

— Мистър Гритън ви очаква, мисис Ролф — каза тя и въведе Хелга в голямата слънчева вътрешна стая на офиса.

Отношение като към VIP, помисли си Хелга. Колко време още ще бъде така?

Франк Гритън изглеждаше точно такъв, какъвто беше: бивш полицаи, едър, висок, с гъста бяла коса, корави сини очи и спокойно изражение, което вдъхваше увереност.

— Моля ви, седнете, мисис Ролф. Съжалявам за мистър Ролф.

Хелга седна. Гледаше право в Гритън.

— Говорих с мистър Фриймън от банката на Насо. Каза ми, че мога да ви имам пълно доверие, мистър Гритън.

Гритън се усмихна.

— Фриймън и аз сме добри приятели от дълги години. — Той седна зад бюрото си. — Да, мисис Ролф, можете да ми имате доверие. Какво мога да направя за вас?

— Моят съпруг, мистър Гритън, боледуваше от известно време. Болестта бе засегнала ума му. Беше си втълпил, че му изневерявам — рече Хелга и погледна право в замислените изпитателни очи на полицаия. — Преди три дни той нае детектив да ме следи: един човек на име Хари Джексън.

Гритън кимна с безизразно лице.

— Ден след като нае този детектив, мистър Ролф получи инсульта. Детективът се разтревожи за хонорара си. По думите му не са

обсъждали условията, когато съпругът ми го е наел. Детективът се обърна към мен и поиска да му платя. Твърди, че е работил два дни и бил наел двама души да ме следят. Бих искала да ви попитам какъв е разумният хонорар, който да получи?

Гритън се пресегна към една очукана лула.

— Ще ми позволите ли да запуша, мисис Ролф?

Тя направи нетърпеливо движение.

— Разбира се.

Докато пълнеше лулата си, той каза:

— Има правото да си получи хонорара. Минимумът е триста долара. Но от клиент от ранга на мистър Ролф той би могъл спокойно да поиска хиляда долара. Също така би могъл да поиска по сто долара за дневни разходи. За два дни работа можете да му платите хиляда и двеста долара, но нито долар повече.

— Мистър Джексън иска десет хиляди долара.

Сините очи на Гритън станаха сурови.

— Имате ли доказателства за това, мисис Ролф?

— Нищо писмено.

— Всичко, което ми казвате, е поверително — рече Гритън. — Нищо от онова, което ми доверявате, няма да излезе от този офис. На свой ред също ще ви кажа нещо поверително. През последните шест месеца полицията на Насо се опитва да отнеме разрешителното на Джексън. Подозират, че е изнудвач, но засега нямат доказателства. Ако можете и бихте дали доказателства, че иска десет хиляди долара за двудневна работа, полицията ще го изхвърли от бизнеса.

— Как тогава, мистър Гритън, той е свързан с „Лоусънс Инкуайъри Ейджънси“ в Ню Йорк, за която разбрах, че е фирма с висока репутация.

Гритън дръпна от лулата си.

— Джексън беше от техните служители. Преди четири години пристигна тук и започна да работи сам. „Лоусънс“ го подкрепят. Преди година Джексън започна връзка с една певица в нощен бар. Тя е капризна и за да я издържа, Джексън се впусна да харчи. В момента е зле с парите и от онова, което ми казвате, изглежда, че му е безразлично как ще ги получи.

Опознай врага си! Хелга изживя момент на триумф. Картите се нареждаха, както тя искаше.

— Знаете ли нещо за тази жена, мистър Гритън?

Той махна лулата си и започна да чегърта чашката ѝ.

— Ако искате да сложите Джексън на мястото му, мисис Ролф, трябва да дойдете с мен в полицията, където ще ви предложат всестранна помощ и пълна поверителност.

— Благодаря, мистър Гритън, но предпочитам да се справя с Джексън сама — отвърна рязко Хелга. — Ще оценя всяка информация, която можете да ми дадете. Коя е тази жена?

— Името ѝ е Мария Лопез. Работи в „Блу Бърд клуб“. Омъжена е за Ед Лопез, който е собственик и капитан на пощенски кораб, плаващ оттук до Аут Айлъндс — изпuffка Гритън през лулата си. — Любопитен тип. От известно време полицията го наблюдава. Ръководи една крайбрежна банда, позната като „Главите на смъртта“. Тази банда тероризира работещите по крайбрежието, като им иска такси и така нататък. Лопез е опасен като бясно куче, мисис Ролф.

— Не се ли интересува от жена си?

Гритън се усмихна:

— Напротив, интересува се, и то много. Както казах, Лопез е любопитен тип. Когато вярва на някого, наистина му вярва. А той вярва на жена си.

— И все пак тя и Джексън...

— Алчна е, а Джексън харчи пари по нея. И двамата съзнават опасността, на която се излагат, и връзката им е много дискретна, толкова дискретна, че никой, освен полицията не знае за нея.

— Значи може да се каже, че Джексън си играе с динамит?

Усмивката на Гритън стана по-широка.

— Това, мисис Ролф, е меко казано.

Тя стана.

— Благодаря ви. Много ми бяхте полезен. Какво ви дължа?

Гритън стана от стола си.

— Мисис Ролф, четох за вас. Ако ме извините, струва ми се, че сте онова, което американските ми приятели наричат „костелив орех“. Всичко, което ви казах и което ще ви помогне да се справите с Джексън, е безплатно. Приемете пожеланията ми за успех, но помнете, че Джексън също е костелив орех. Ако имате нужда от помощ, аз съм изцяло на вашите услуги.

— Няма да имам нужда от помощ, мистър Гритън, но ви благодаря, че ми я предложихте. — После, след като му изпрати най-чаровната си усмивка, тя излезе от офиса и без да си направи труда да чака асансьора, затича надолу по стълбите.

На връщане към хотела погледна часовника си. Беше 16.20. Помисли си за дългите часове, които оставаха, преди да застане лице в лице с Джексън.

Само да не беше толкова самотна! Само да имаше някой, който да ѝ помогне да прекара часовете, оставащи до сутринта. Не биваше да поема рискове. Щеше да остане в апартамента си, да вечеря сама на терасата и да глътне две сънотворни за компания.

Усмихна се горчиво. Една от най-богатите жени в света и все пак самотна!

В 09.00 ч. на следващата сутрин Хинкъл се появи с количката за сервиране.

— Вярвам, че сте спали добре, мадам — каза той, докато наливаше кафето.

— Да, благодаря. — Двете сънотворни бяха донесли на Хелга прекрасен сън. Чувстваше се отморена и умът ѝ беше свеж. — Сигурна съм, че ще се радваш да се прибереш вкъщи, Хинкъл.

— Да, мадам. Намирам хотелския живот за неприемлив.

— Мистър Ролф добре ли прекара нощта?

— Очевидно. Под въздействието на успокоителни е, мадам.

Тя разбърка кафето си.

— Видя ли Джоунс?

Лицето на Хинкъл помръкна.

— Да, мадам. Ще е готов за тръгване следобеда.

Тя рече спокойно:

— Изглежда ми интелигентен.

— Така изглежда. — Гласът на Хинкъл изрази неодобрението му.
— Има, разбира се, много да учи.

Значи Дик — сега тя мислеше за него като за Дик не бе създавал проблеми. Усети как я обзема вълнение.

— Трябва да излизам тази сутрин и ще обядвам в грил-ресторанта.

— Целият ви багаж ще бъде събран, мадам. Аз ще се погрижа за сметката в хотела. Ще тръгнем в 13.30 ч.

— Ти си ми голяма утеха, Хинкъл. — Тя му се усмихна с обич.

— Много мило от ваша страна, мадам. Вече прибрах дрехите и документите на мистър Ролф. — Хинкъл направи пауза. — Червената папка с писмото до мистър Уинборн липсва.

Хелга усети как през тялото и преминава тръпка. Трябваше да се сети за тази възможност. Умът ѝ заработи бързо. За нея беше жизненоважно да запази доверието на Хинкъл. Това беше неочаквана и опасна ситуация. Трябваше да го запази на своя страна.

— Ти бе така добър да ми кажеш, че ме одобряваш — произнесе тихо тя, насилвайки се да го гледа право в очите. — Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна, че ми се довери. Приех доверието ти като постъпка на истински приятел, а аз имам нужда от приятел, Хинкъл.

Дебелото лице на Хинкъл омекна. Той леко се поклони и очите му се навлажниха. Тя веднага усети, че бе напипала правилния подход.

— Ти ме посъветва да прочета това писмо. Направих го. Хинкъл, извинявам ти се. Когато ми каза, че умът на мистър Ролф е размътен, не ти повярвах. Не можех да приема, че има умствено заболяване. Вчера го видях и си дадох сметка, че наистина е така. Сега разбирам, че си много по-мъдър от мен. Той ме гледаше с омраза, която ме изплаши. Знам, че хората, които страдат от мозъчни увреждания, се обръщат срещу онези, които обичат най-много. Ние с него винаги сме били толкова близки... толкова щастливи. Направих всичко, което можах, за него. — Тя закри с ръце лицето си и изпусна сподавено хлипане, надявайки се сълзите да дойдат.

— Моля ви, мадам, не се разстройвайте — рече Хинкъл с треперещ глас. — Мога ли да кажа...

Тя вдигна поглед. По бузата ѝ потече една сълза.

— Не, моля те, недей, Хинкъл. Тежко е и за двама ни. Ти беше толкова мил с мен. Прочетох писмото. Ако мистър Уинборн го получи, с бъдещето ми е свършено. — Тя вдигна ръце в знак на отчаяние. — Знам така, както и ти, че ако мистър Ролф беше нормален, той никога не би написал такова жестоко, несправедливо писмо. Взех го. — Тя затвори очи и още една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Д-р Ливай ми каза, че мистър Ролф едва ли ще живее много дълго. Ще пазя писмото.

Ако се възстанови, ще го сложа обратно сред документите му, но ако умре — а се моля на Бога това да не става, както и ужасното му умствено заболяване да премине, — тогава възнамерявам да унищожа писмото. — Тя го погледна право в очите. — Кажи ми, мислиш ли, че постъпвам неправилно?

— Мадам — рече Хинкъл с дрезгав глас, — не бих ви посъветвал да прочетете писмото, ако не се надявах, че ще го вземете. То е тъжно и шокиращо нещо. Страхувам се, че мистър Ролф е много болен и онова, което сте направили, е правилно. За мен ще е голямо удоволствие, мадам, да продължа да ви служа.

Хелга се обърна настрани, боейки се, че той може да види появилия се в очите ѝ триумф.

— Благодаря ти, Хинкъл — отвърна дрезгаво.

Тя изчака вратата да се затвори, после си пое продължително и дълбоко въздух. Картите продължаваха да се нареждат, както тя искаше. Доверчивият, мил Хинкъл! Усети да я обзема срам, че го бе излъгала, но веднага се отърси от него.

Нападението е по-добро от отбраната.

Сега Джексън!

Час по-късно тя намери място за паркиране на Оушън авеню и взе асансьора до четвъртия етаж, където беше офисът на Джексън. Почука на стъклото на вратата му, завъртя дръжката и влезе в малък офис.

Беше спокойна и твърдостта ѝ даде невероятна смелост. Не след дълго щеше да знае дали блъфирането и куражът ѝ щяха да сломят Джексън, или той наистина беше костелив орех, както го бе определил Гритън.

Срещу нея имаше очукано бюро, зад което седеше младо цветнокожо момиче със ситно къдрава коса. Беше облечено с избелели дънки и мъжка риза с крещящ цвят, чиито краища бяха завързани на кръста ѝ. Четеше филмово списание и като видя Хелга, черните ѝ очи се отвориха широко. Хелга съвсем умишлено се беше облякла със строг тъмносив костюм, който се освежаваше само от наниз бисери. Студената ѝ изтънченост и твърдият ѝ изпитателен поглед, изглежда, бяха омагьосали момичето.

— Мистър Джексън — каза Хелга с рязък глас.

— Да, мадам.

Момичето се изплъзна от стола си и отвори една врата вдясно от себе си.

— Имате клиент — съобщи в стаята.

Хелга бутна момичето настрани и влезе в неугледен кабинет, малко по-голям от предната стая. Огледа се и забеляза, че прозорците бяха мръсни, килимът — протрит, а стоманените картотечни шкафове — силно издраскани.

Джексън, който четеше справка за надбягванията, скочи на крака и изпусна справката на пода.

— Е, това се казва изненада — рече той, като се насили да се усмихне.

Хелга го изгледа от главата до петите. Това не беше безукорният изнудвач, с когото се бе срещнала в „Дъ Пърл ин дъ Ойстър“. Това беше Джексън в работните си дрехи: вехт костюм, който имаше нужда от гладене, риза с мърляви маншети и вратовръзка, на която личеше петно от храна.

Тя изчака, докато момичето затвори вратата, после се насочи към доста протритото кожено кресло до бюрото и седна.

— Много бързам, мистър Джексън — подхвана. — С мистър Ролф напускаме Насо с полет в два часа. Помоли ме да уредя сметката ви.

Само за миг в очите на Джексън се появи изненада, после той се съвзе и се изсмя.

— Това е страхотно от негова страна, мисис Ролф. Щастлив съм да чуя, че се е възстановил толкова бързо.

— Колко ви дължи? Джексън присви очи.

— Споразумяхме се по този въпрос, мисис Ролф.

— Колко ви дължи? — повтори Хелга.

— Съгласихте се да ми платите десет хиляди долара.

— Мистър Ролф ще намери тази сума за доста голяма.

С внезапно помръкнало лице Джексън възрази:

— Хич не ме засяга, мисис Ролф. — После се появи самоуверената подигравателна усмивка. — Това трябва да се уреди между вас и него, не е ли така?

Хелга вдигна рамене. Отвори чантата си и извади десетте хиляда доларови банкноти. Преброи, ги, така че той да може да ги види, после ги сложи в скута си.

— Ако получа разписка за десет хиляди долара за двудневна работа, която да дам на мистър Ролф, ще ви ги платя.

Самоуверената му усмивка избледня.

— Значи продължавате да се правите на много хитра? Предупредих ви по този въпрос, нали? Тая няма да мине. Ще ви дам разписка за хиляда долара, а останалата част от парите си остава между нас. — Той спря, приведе се напред с твърди като камък очи и попита: — Носите ли някой от интересните си касетофони в чантата?

Тя кимна.

— Да, но не записва. — Извади миниатюрния касетофон от чантата си. — Донесох го, за да можете да чуете един запис, който направих вчера. Това е разговор между мен и Дик Джоунс, вашия „тип“, както го наричате.

Джексън замръзна.

— Вие може да сте професионален копой — продължи Хелга, — но сте абсолютен аматьор като изнудвач.

— Така ли мислите? — Джексън се наклони напред и лицето му в този момент беше грозна маска. — Слушай, маце. Ти си ми в ръцете! Дай ми онези пари или сам ще си ги взема!

— Може би си достатъчно глупав, за да го направиш. — Тя сложи банкнотите на бюрото. — Значи си не само изнудвач, но и крадец.

Джексън се пресегна към парите, после спря и отдръпна ръката си. Очите му станаха неспокойни, докато я гледаше.

— Какво си намислила?

— Добър въпрос, ако мога да използвам собствената ти фраза. — Хелга беше започнала да се забавлява. — Банката има номерата на тези банкноти. Полицията, както ми казаха, само чака да направиш погрешна стъпка и е свършено с разрешителното ти. Мога да докажа, че тези пари ми принадлежат. А ти как ще докажеш, че не си ги откраднал? Е, хайде, вземи ги. — Тя направи пауза и после с тих, убийствен глас изрече: — Стига, разбира се, да ти стиска, Джексън.

Той остана втренчен доста дълго в парите, после — в нея. Кръвта нахлу в лицето му.

— Добре! — рече. — Това е краят, маце! Изпусна шанса си! Писмото заминава към Уинборн!

Тя се изсмя.

— Нервите ти ли не издържаха, мистър Джексън? Учудена съм. Ти си само един евтин мошеник. Ами петстотинте хиляди, които с твоя човек ще си разделите? Не ти ли стига смелостта да се бориш за тях?

— Слушай, кучко...

— Не, мистър Джексън, ти чуй това — и тя включи записа.

Когато гласът на Дик Джоунс се разнесе през миниатюрния говорител, Джексън изтръпна. Остана като вкаменен, докато записът не свърши, после грабна касетофона и го пусна в джоба си.

— Не се паникьосвай, мистър Джексън, имам копие — каза Хелга.

Той я прониза с поглед, а хубавата му външност беше пометена от яростната злоба.

— Нима си представяш, че някой ще повярва на думата на едно метиско копеле срещу моята?

— А ти не вярваш ли?

Изглеждаш разтревожен.

— Хубав блъф, маце, но няма да мине. Почти ме хвана. — Той се насили да се усмихне. — Почти, но не съвсем. Никой съдия няма да ме осъди заради един запис. Първото нещо, което ще иска да разбере, е какво е пишело в писмото и как си го взела от документите на съпруга си. Ти ще изглеждаш доста глупаво нали, когато се опиташ да обясниш. Не, маце, няма да успееш да ме хванеш с тоя блъф. Сега нека престанем с хитрините. Искam чисти десет хиляди долара и чекове на приносител за петстотин хиляди или...

Тя го погледна изпитателно и разбра, че мести царя си срещу нейната царица, но не се разтревожи — все още държеше коза.

— Наистина се надявах, че записът ще те уплаши и ще ми дадеш писмото, мистър Джексън — каза тихо тя. — Виждам, че не съм те преценила правилно.

Той я погледна подозрително, после лицето му светна и се изсмя.

— Беше добър опит, маце. Всички правим грешки. Сега ето какво ще направиш...

— Знам какво ще направя. — Тя се вторачи в него. — Нещо, което не искам да направя, защото, макар че си долен тип, мистър Джексън, не ти желая смъртта, както не я желая никому.

Очите му се присвиха.

— Заплашваш ли ме?

— За съжаление, мистър Джексън, принуждавах ме да те изнудвам, както ти ме изнудваше.

— Какви ги дрънкаш? Какво ще кажеш да престанеш с тия двусмислени приказки? Ето какво ще направиш...

— Ще телефонирам на Ед Лопез и ще му открия, че чукаш жена му — рече Хелга, изговаряйки всяка дума бавно и отчетливо. — Ще го посъветвам да се свърже с Франк Гритън за доказателства. Следят те, мистър Джексън. Това ще направя, ако не ми дадеш незабавно писмото!

Джексън се отдръпна назад. Лицето му пребледня, устните му се отпуснаха и очите му се изцъклиха.

— Ако имаш какво да криеш, мистър Джексън, никога не се заемай с изнудване — отсече Хелга. — Дай ми онова писмо!

Пет минути по-късно, с червената папка под мишница, тя излезе от офиса, минавайки покрай зяпналото я младо цветнокожо момиче, и слезе по стълбите към улицата.

ГЛАВА ПЕТА

Никога небето не беше изглеждало толкова синьо, нито морето така блестящо, нито тълпите, изпълващи плажа, толкова щастливи и прекрасни, мислеше си Хелга, докато караше обратно към хотела. Чувстваше се с десет години по-млада, по-весела и напълно безразсъдна.

Този най-добър от генералите не бе изгубил битката! Сега за втори път бе победила изнудвач, а и какъв удар бе нанесла на това гадно влечуго! Когато спря при едно задръстване, тя се изсмя на глас. Възрастният мъж в съседната кола се обърна да я погледне. Тя му отправи ослепителна усмивка. Той се подсмихна срамежливо и извърна поглед.

Изкривеното лице на Джексън, когато ѝ бе дал червената папка, писмото и направеното фотокопие, все още беше пред очите ѝ. Той трепереше и се потеше. Хвърлила му бе хилядадоларовата банкнота, за която поиска разписка. Ръката му трепереше толкова силно, че едва пишеше.

Гравайки разписката, тя бе казала презрително:

— Забавлявай се с курвата си, мистър Джексън. Няма да те издам, но рано или късно все някой ще го направи — и си бе тръгнала.

Това щеше да вгорчи гадния му роман, помисли си тя и отново са изсмя. Картите продължаваха да се нареждат, както го желаше! След няколко часа щеше да лети към къщи. Херман, който щеше да е в болницата, нямаше да ѝ пречи. Помисли си за Дик Джоунс, пред нея отново изплува красивата му фигура и сърцето ѝ запрепуска. Щеше да ѝ се наложи да действа внимателно, но той беше млад и пълен с жизненост. Да го прелъсти щеше да бъде вълнуващо преживяване, а как имаше нужда — „Господи!“ от вълнуващо преживяване! За първи път, откакто се помнеше, сега отчаяно копнееше да се върне вкъщи. Преди луксозната вила с куцукация наоколо Херман беше като ковчег за нея, но не и сега! След като Дик щеше да бъде там и ѝ се откриваха такива възможности и след като Херман щеше да бъде в болницата, тя

дори нямаше да помисли за заминаване в Швейцария. Уинборн бе предложил да ѝ даде пари. Веднага щом се върнеше в Перъдайс Сити, щеше да му телефонира и да му каже да изтегли от швейцарската сметка и да ги преведе на нейната.

Погледна часовника си. Все още оставаха два часа и половина, докато напусне Насо. Реши, че няма да обядва в скучния грил-ресторант. Тъй като беше в настроение да се забавлява, щеше да отиде в някой от индийските ресторанти. Не ѝ пукаше, че беше толкова строго облечена. Искаше да се забавлява и смяташе да го направи!

Подкара покрай морето и спря на паркинга на „Ривиера Таверн“. Мястото беше препълнено с оскъдно облечени момчета и момичета. От колоните се носеше музика с прекрасен ритъм.

Цветнокож в бели дрехи изникна пред нея.

— Маса, мадам? — На лицето му беше изписана разбираща усмивка, която ѝ подсказваше, че я бе познал. Не ѝ пукаше. Беше в настроение да се присъедини към танците на младежите.

— Да. И двойна водка с мартини.

— Мадам, ще се чувствате по-добре с бански — каза мъжът. — Тук се продават. В задната част има съблекалня.

Тя се разсмя.

— Прекрасно!

Десет минути по-късно седеше на една маса в алено-бял бански и с питие пред себе си. Щастливо си даваше сметка, че добре поддържаното ѝ тяло превъзхожда тези на момичетата с пубертетната им пълнота, които тресяха дупета в центъра на стаята.

Високо стройно момче с коса до раменете, с усмихнато, самоуверено изражение, облечено само с бански, се приближи, танцувайки до нея.

— Не, миличка, не... не можеш да останеш седнала на това място. Хайде! Хайде! Включи се! Разкърши се!

Тя се присъедини към тълпата заедно с него и се отдаде на музиката. Някои от момичетата я зяпаха, но повечето, изглежда, я приеха.

Танцувайки около нея, момчето рече:

— Нова си тука, нали? Наблюдавам младите гаджета... за първи път те виждам.

Младите гаджета! Щеше ѝ се да го прегърне.

Беше в такова приповдигнато настроение и толкова щастлива, че дори не ѝ се пиеше мартинито. Когато музиката спря, момчето каза:

— Трябва да подсилиш тена си, красавице. Плуваш ли?

— Горе-долу...

— Ще поплуваш ли с мен?

— Защо не?

Той сграбчи ръката ѝ и затича с нея по плажа към морето.

— Плувай след мен, миличка. Няма да влизам много навътре — каза.

Тя спря да го погледа. Фукльо, помисли си, никакъв стил, малка скорост. Като му остави доста голяма преднина, тя се гмурна бързо, изпревари го и продължи напред като ракета. Преплува около стотина ярда, завъртя се и го изчака.

Когато той се приближи, тя забеляза, че вече не беше щастлив.

— Я ми кажи коя си ти? Спортистка или какво? — Гласът му звучеше кисело.

Тя осъзна грешката си. Мъже! Винаги искаха да са най-добрите! Трябваше да се преструва на безпомощна.

— Защо не ме предупреди, че можеш да плуваш така добре? Подиграваш ли ми се?

Искрата бе изгаснала. Щеше ли някога да ѝ дойде акълът?

— Питието ми ще се стопли — отвърна тя и след като се обърна, заплува назад, като го остави да зяпа след нея.

Да вървят по дяволите мъжете! — помисли си. Използвай ги, докато ти трябва, и ги захвърляй, когато не са ти нужни.

Тя се избърса в съблекалнята, облече се, плати за едва преполовеното питие и реши в края на краищата да обядва сама в грил-ресторанта на хотела. Когато си тръгваше, чу някакво момиче да казва:

— Защо, по дяволите, ѝ е хрумнало на тази да ни се натриса тука?

Върви по дяволите и ти! — помисли си Хелга.

Качи се в минито и погледна през прашното предно стъкло. Е, поне я бяха нарекли младо гадже!

Докато стигне в хотела, беше възстановила бодрия си дух. Беше изгладняла и отиде право в грил-ресторанта. Метр д'отелът я посрещна на входа със сериозен вид.

— Извинете, мисис Ролф, търсиха ви от рецепцията.

Тя замръзна и го погледна втренчено.

— Кой?

— Предполагам, че вашият служител, Хинкъл...

Хвърли припряно поглед към часовника си. Беше 12.35.

— Ще трябва да почака — отвърна рязко. — Искам да обядвам.

Метр д'отелът се поколеба, после я поведе към една маса в ъгъла. Тя си поръча салата от раци и половин бутилка „Шабли“^[1].

Проклетата да е, ако позволи нещо да ѝ попречи да обядва, каза си тя. Вероятно някакъв глупав проблем с багажа или нещо такова.

Тъкмо довършваше салатата от раци, когато видя Хинкъл да се върти край входа. Един поглед към лицето му бе достатъчен да я накара да смачка салфетката и да стане.

Сподирена от любопитните очи на останалите обядващи, отиде при Хинкъл и двамата излязоха във фойето.

— Какво има? — попита остро.

— Мисис Ролф, мадам, съжалявам, но трябва да ви съобщя, че той е много зле.

Тя го погледна и сърцето ѝ прескочи един удар.

— Зле? Какво искаш да кажеш?

— Д-р Белами е при него. Бихте ли дошли с мене, мадам?

През тялото ѝ премина лека тръпка, но давайки си сметка, че персоналът и няколко туристи гледат, тя тръгна с Хинкъл към асансьора.

Тъй като обслужващият асансьора беше целият в слух, тя успя да продължи с въпросите едва когато поеха по коридора.

— Да не би заминаването да се отлага, Хинкъл? — Не можеше да мисли за нищо друго.

— Страхувам се, че да, мадам. Влошаването на мистър Ролф, изглежда, е сериозно. — Победата ѝ над Джексън, вълнуващата перспектива да замине за вкъщи заедно с Дик Джоунс се изпариха яко дим.

Проклетият Херман! — помисли си тя. Но веднага щом тази мисъл мина през главата ѝ, почувства срам. — Как би ти харесало да си с увиснала уста, с безполезна ръка и парализирани крака, ти, егоистична малоумна кучко — рече си.

Завари д-р Белами да я чака. Никога не бе виждала толкова разтревожен човек.

— О, мисис Ролф, имам лоши новини. Мистър Ролф не е в състояние да пътува.

— Какво се е случило?

— Съжалявам, но трябва да кажа, че и аз не знам. Д-р Ливай ще пристигне след няколко часа.

— Не знаете? — извика Хелга. — Нов удар ли е получил... Трябва да знаете!

— Беше под въздействието на успокоителни. Изглежда е изпаднал в кома.

— Изглежда? Би трябвало да знаете дали е изпаднал в кома, или не.

— Симптомите са объркващи, мисис Ролф. Сестра Феърли се разтревожила, когато дишането му отслабнало и лицето придобило синкав оттенък. Изпрати да ме повикат. Сърцето работи добре, но пулсът е доста забавен.

Хелга изтръпна.

— Умира ли?

— Бих казал, че не, мисис Ролф. Промяната е необичайна. Не мога да си я обясня. Взех предпазни мерки, като го включих на кислород. Помощникът ми е при него и ще остане с него. Всичко, което може да се направи, ще бъде направено.

— Значи не може да става и въпрос да лети за вкъщи?

— Страхувам се, че не.

— Значи трябва да чакаме д-р Ливай?

— Да, мисис Ролф.

— И вие не можете да разберете какво му е станало?

— Мисля, че ще е по-добре да изчакаме д-р Ливай. Мистър Ролф е негов пациент.

Лекари! — помисли си тя.

— Е, тогава ще трябва да чакаме — и без да се опитва да скрие раздразнението си, Хелга напусна стаята. Завари Хинкъл да я чака в коридора. — Искам да се преоблека, Хинкъл, после трябва да поговорим. Ще дойдеш ли след петнадесет минути?

— Разбира се, мадам.

Тя влезе в апартамента си, обзета от разочарование и горчива ярост. Бързо съблече роклята и облече пижама, после запали цигара и започна да крачи нагоре-надолу из голямата дневна. Можеше да мисли единствено за Дик. Все още крачеше, когато Хинкъл почука на вратата.

— Този тъп лекар не е наясно какво е станало — каза сърдито тя, когато Хинкъл влезе в стаята. — Трябва да чакаме д-р Ливай. Кога се случи това?

— Няколко минути, след като излязохте, мадам. Сестра Феърли ми се обади и ми съобщи, че е повикала д-р Белами. Той на свой ред се обади на д-р Ливай. За щастие беше достатъчно навреме, за да отменя събирането на багажа.

Тя загаси разгневено цигарата си.

— Ще полудея, ако трябва да остана още в този хотел!

— Мога да ви разбера, мадам. Вероятно д-р Ливай ще ви ориентира колко дълго ще продължи това.

— Надявам се! — Тя отново започна да крачи из стаята. — Е, добре, Хинкъл, трябва да чакаме.

— Трябва да се помисли за Джоунс, мадам — рече Хинкъл и гласът му падна с една нота.

Като че ли тя мислеше за нещо друго!

— О, да.

— Очевидно сега няма да имаме нужда от него. Предлагам да се видя с него и да го посъветвам да помоли хотела отново да го наеме.

Не, Хинкъл, помисли си тя, колкото и да си мил и добър, не ти ще вземаш решенията.

— Ако мистър Ролф бъде в състояние да пътува след няколко дни, искам все пак да дам на момчето възможност. — Тя продължи да крачи из стаята, така че да не ѝ се налага да поглежда Хинкъл, за когото бе сигурна, че не одобрява това. — Нека почакаме, докато чуем какво ще ни каже д-р Ливай. Къде е Джоунс?

— Не знам, мадам. Не съм го виждал тази сутрин. Инструктиран е да бъде във фоайето в 13.15. Вероятно сега е там и чака.

— Добре, Хинкъл, ще изпратя да те извикат веднага щом говоря с д-р Ливай.

— Много добре, мадам. — И Хинкъл се оттегли.

Хелга отиде нетърпеливо до телефона и се обади на портиера.

— Дик Джоунс във фоайето ли е?

— Да, мисис Ролф. Чака нареждания.

— Кажете му да се качи в апартамента ми, ако обичате. — Тя остави слушалката и с трепереща ръка запали нова цигара. Онова, което искаше повече от всичко на света, беше, когато Дик дойдеше, да го заведе в спалнята си, но знаеше, че това беше невъзможно. Щеше да ѝ се наложи да почака. Сви юмруци в отчаяна ярост. Да чака! Да чака! Да чака! Това като че ли беше всичко, което правеше в живота си... Все чакаше!

След като почука, Дик влезе. Застана точно до вратата, като държеше стара панамена шапка в ръце. Беше облечен в евтин омачкан сив ленен костюм, бяла риза и тъмносиня вратовръзка. Очите ѝ се плъзнаха по него. Въпреки опърпания си вид той все пак беше красив и големите му еленови очи предизвикваха у нея усещането, че потъва.

— Сигурно си чул, че мистър Ролф е твърде зле, за да пътува? — каза тя.

— Да, мадам. — Последва пауза. — Съжалявам.

— Благодаря, Дик. — Би могла да го свикне да му говори на малко име. — За съжаление това означава, че ще трябва да отложи пътуването си.

Тя го наблюдаваше внимателно и видя как само за миг тъмните му очи светнаха.

Значи си доволен, малкият, рече си. Всичко, което ти е в акъла, е глупавият мотоциклет. Е, аз ще променя това. Скоро ще мислиш само за мен.

— Чакам да чуя какво ще каже лекарят. Възможно е да тръгнем след три-четири дни. Можеш да се прибереш вкъщи. Когато ми потрябваш, ще изпратя да те повикат. — Тя отиде до масата и извади портмонето си от чантата. — Ето заплатата ти за седмицата. Сега си член на персонала ми. Разбираш ли?

Влажните му черни очи за миг погледнаха замислено стодоларовата банкнота, която тя държеше. Пълните му устни се изкривиха в нещо като усмивка, която той внезапно задържа.

— Да, мадам.

Тя му даде банкнотата.

— Не бива да имаш никакви контакти с Джексън, Дик. Разбрахме ли се по този въпрос?

Той трепна.

— Да, мадам.

— Добре. Сега си върви вкъщи и чакай. — Погледна го втренчено. — Радвай се на мотоциклета си, докато можеш.

Той я изгледа, после отмести поглед. Нещо припламна ли в очите му? — стрелна се в ума ѝ, но не беше сигурна.

Той отвори вратата, поклони ѝ се сковано и пристъпи в коридора, затваряйки тихо след себе си.

Дали онзи пламък в очите му би могъл да бъде омраза? — зачуди се тя. Беше възможно. Усмихна се. Противоборството винаги беше предизвикателство за нея. Вярваше, че то няма да продължи дълго. Тази авантюра щеше да бъде дори по-вълнуваща, отколкото си бе представляла отначало.

Подобно на червена топка слънцето бавно се скри в морето. По плажа запълзяха дълги сенки. Палмите се открояваха с чернотата си на фона на розово-жълтото небе. Щастливи хора продължаваха да се смеят, да викат, да тичат, да се плискат из водата и да пицят. Колите продължаваха да пълзят по крайморския път. За Насо това беше само още една гореща вечер, след която щеше да последва нощ с ярки светлини, музика, танци, удари на барабани и тътрене на крака.

Хелга седеше на терасата, нощните звуци едва стигаха до съзнанието ѝ, тъй като умът ѝ беше зает с проблема за бъдещето ѝ.

— Изпратили сте да ме повикат, мадам?

Хинкъл се появи до нея и сложи на масата сребърен поднос с шейкър и чаша. Наля, после остави чашата близо до нея.

— Седни, Хинкъл.

— Предпочитам да остана прав, благодаря, мадам.

Тя се обърна към него.

— За Бога, седни! — Гласът ѝ беше възбуден.

Учуден, Хинкъл придърпа един стол и приседна на ръба му.

— Съжалявам, Хинкъл. Прости ми. Не исках да ти викам. Нервите ми са обтегнати. — Насили се да се усмихне.

— Това е разбираемо, мадам. Имате ли някакви новини?

— Говорих с д-р Ливай. Колкото и да е умен, колкото и да е уравновесен, все пак стигнах до извода, че той не знае повече от д-р

Белами за онова, което се е случило на мистър Ролф — което означава абсолютно нищо!

На дебелото лице на Хинкъл се изписа изненада.

— Но вероятно, мадам...

— Истината, Хинкъл, е, че тези скъпи и така наречени експертни лекари не си признават, когато са затруднени. Мъглявите приказки на д-р Ливай не могат да ме излъжат. Той казва, че мистър Ролф е много по-зле — това е очевидно — и смята, че влошаването на състоянието му няма нищо общо с удара. Това е нещо ново. Поне е достатъчно честен да си признае, че не знае какво може да се очаква. Говори смътно за симптоми, които напомнят за нарколепсия. Лекари! Как обичат да се крият зад професионалния си жаргон! Когато го попитах какво означава нарколепсия, той ми отговори, че това е любопитно състояние — цитирам думите му, — което води до неконтролируеми пристъпи на сън. Когато го попитах как е могло да се случи такова нещо на мистър Ролф, той отговори, че не знае. Каза, че, както изглежда, мистър Ролф не е в непосредствена опасност, но че ще бъде твърде неразумно да отпътуваме за вкъщи. В момента се урежда да бъде преместен в болницата в Насо.

Хинкъл се размърда неспокойно.

— Много съжалявам, мадам. Това са много тревожни новини. Какво предлага д-р Ливай?

Хелга вдигна ръце в отчаяние.

— Повика тук д-р Бърнстайн, който ще долети от Берлин днес.

— Доколкото разбирам, не е решено кога ще можем да си тръгнем оттук?

— Моля се на Бога да стане. Е, Хинкъл, ще трябва да чакаме.

Хинкъл стана с мрачно изражение.

— Много добре, мадам. Тук ли ще вечеряте?

— Мисля, че да... на терасата. Д-р Ливай ми предложи да вечерям с него, но за тази вечер достатъчно се разправях с лекари. — Тя вдигна поглед към него. — Направи ми един от прекрасните си омлети.

Лицето му светна.

— Това ще бъде удоволствие за мен, мадам.

— Все още ли няма новини от мис Шийла?

Той поклати глава.

— Не, мадам, но на пощата в наши дни не може много да се разчита.

Час по-късно Хелга присъства на откарването на Херман в болницата. Д-р Ливай, д-р Белами и неговият помощник, двама стажант-лекари, двама санитарии и сестра Феърли се суетяха около неподвижното тяло, докато го пренасяха в асансьора.

Един от най-богатите и най-властните мъже в света, помисли си тя, в момента потънало в дълбок унес полумъртво тяло, все още получаваше отношение като към VIP.

— Оставете всичко това на мен — каза д-р Ливай почтително. — Ако настъпи някаква промяна, веднага ще ви уведомя. Не бива да се тревожите. Щом веднъж установим на какво се дължи тази невероятна промяна, сигурен съм, че ще настъпи и подобрене.

Думи! Думи! Думи!

— Благодаря ви — отвърна тя.

Колко по-добре щеше да е, помисли си, докато гледаше как асансьорът изчезва от погледа ѝ, ако беше казал, че няма надежда: по-добре за Херман и много, много по-добре за нея.

Останалата част от вечерта беше ужасно, потискащо повторение на предишните вечери. Изяде омлета, похвали го и след това седна на терасата, заслушана в глъчката на хората, които все още бяха на плажа и се забавляваха. Часовете бавно отминаваха. Опита се да чете книга, но тя не успя да я заинтригува. Помисли си за Дик. Какво ли правеше сега? Може би летеше по пътищата, възседнал мотоциклета си? Имаше ли момиче? Дали момичето се притискаше до него, седнало отзад на мотора? Ако не трябваше да чака известия за Херман и мистериозната му болест, сега момчето, Хинкъл и тя щяха да са във вилата в Перъдайс Сити.

Д-р Ливай ѝ бе казал, че няма и най-малка представа кога ще е безопасно да преместят Херман вкъщи. Така че тя бе хваната в този хотел като в капан, сама, докато дяволският лекар не вземеше дяволското си решение! Можеха да минат дни, дори месеци!

Изведнъж осъзна, че се е потопила в самосъжаление. Стегна се. Нямах да се остави да седи тук, самосъжалявайки се, готова да приеме дългото и самотно очакване или Херман да умре, или да бъде преместен вкъщи. Трябваше да направи нещо! Щеше да направи нещо!

Очите ѝ се присвиха, докато мислеше. Щеше да остане в Насо. Това беше нещо, което трябваше да приеме, защото Дик беше тук. Но това не означаваше, че трябва да седи в този скучен хотел, където я наблюдаваха и обсъждаха. Дейният ѝ ум започна да препуска. Да можеше да си намери някоя малка вила! Мръщейки се, съзря един проблем. Хинкъл! Бе спечелила доверието му. Трябваше много да внимава да задържи това доверие. Знаеше, че Хинкъл копнее да се върне във вилата в Перъдайс Сити. Знаеше колко мразеше той хотелския живот. Стоеше неподвижна с цигара между тънките си пръсти и мислеше. Вила, където да бъде с Дик! Вила, където да го няма Хинкъл! Това беше решението! Продължавай да мислиш, рече си тя, решението ще дойде, ако продължа да мисля.

Извъняването на телефона я стресна. Влезе припряно в дневната.

— Кой е?

— Мистър Уинборн, мисис Ролф. Обаждат се от Ню Йорк.

— Свържете го.

— Мисис Ролф, д-р Ливай ми се обади. — Гласът на Уинборн, студен и вежлив, се чу от другата страна на линията. — Изглежда, мистър Ролф отново е изпаднал в критично състояние. Страшно съжалявам. Загадъчна работа, нали?

— Да. Д-р Ливай ще се консултира с д-р Бърнстайн.

— Така разбрах и аз. Обаждам се да питам дали мога да направя нещо за вас?

— Няма да заминавам за Швейцария. Може би ще успеете да уредите да осребрявам чекове тук?

— Разбира се, мисис Ролф. Ще направя необходимото... да речем пет хиляди седмично?

— Това ще е повече от достатъчно.

Колко лесно беше да се харчат чужди пари, помисли си тя. Ако парите бяха негови, не би споменал за пет хиляди седмично.

— Значи не сте намерили писмото за мен, мисис Ролф?

— Щях да ви се обадя, ако го бях намерила.

— Странно, нали? Сестра Феърли каза, че мистър Ролф бил толкова настоятелен.

— Много странно.

Продължавай да говориш, помисли си Хелга, не си толкова умен, колкото си въобразяваш.

Последва продължителна пауза, пое де той додаде:

— Добре, дръжте ме, моля ви, в течение. Лека нощ, мисис Ролф — и затвори.

Хелга погледна часовника си. Беше 23.25. Чудеше се дали да вземе сънотворни. Защо не? Сънят прогонваше самотата ѝ. Тя влезе в банята. Половин час по-късно сънуваше, че Дик лежи до нея. Беше еротичен, прекрасен сън и когато се събуди и видя влизащото през щорите слънце, се почувства отпочинала и освежена.

Беше облечена, когато Хинкъл ѝ донесе кафето.

— Ще се обадя в болницата — каза тя, докато Хинкъл наливаше кафето.

— Няма промяна, мисис Ролф — съобщи ѝ помощникът на д-р Белами.

Когато затвори, тя погледна Хинкъл и поклати глава.

— Няма промяна.

— Да се надяваме, че когато пристигне другият лекар...

— Да.

Когато той си тръгна, Хелга слезе във фоайето и попита портиера кой е най-добрият агент за недвижими имоти в града. Той ѝ даде едно име и я насочи как може да го намери, след което тя се качи в минито и подкара към агенцията.

Уилям Мейсън, агентът за недвижими имоти, беше млад, приветлив англичанин, който я посрещна сърдечно. Каза, че със съжаление прочел за болестта на мистър Ролф, и изказа надеждите си за бързо възстановяване.

— Научих, че е трудно да се наеме мебелирана вила, мистър Мейсън — рече Хелга. — Моят майордом е направил запитвания, но, изглежда, всичко е наето. Не знам колко дълго ще ми се наложи да остана в Насо, но трябва да имам мебелирано местенце. Не мога да продължа да живея в хотела.

— Добре ви разбирам, мисис Ролф, но за съжаление нямам нищо подходящо за вас. Мога да ви уверя, за да ви спестя времето, че и другите агенти няма да ви предложат нищо задоволително. Големите вили са разграбени.

— Нямата ли нещо по-малко? Сега съпругът ми е в болница и не ми е необходима голяма вила.

— Ами, да, имам една много малка, но не смятам, че ще е подходяща за вас, мисис Ролф. Тя е само с една спалня. Прекрасно местенце е, но е малка.

Сърцето ѝ затупа бързо от възмущение.

— Ще живея там сама. Прислужникът ми ще идва само за през деня.

Мейсън се усмихна лъчезарно.

— Е, тогава може би ще искате да я видите. Вилата е скъпа и усамотена, но наистина е хубава.

— Мога ли да я видя сега?

Мъничката вила беше точно онова, което Хелга искаше. Напълно усамотена, с четвърт миля частен закрит плаж, имаше голяма покрита тераса, която водеше към огромна дневна и трапезария, две бани, добре оборудвана кухня, голям басейн, покрито барбекю, бар и нагоре по стълбите спалня, почти толкова голяма, колкото дневната. Навсякъде беше прекрасно обзаведено и на нея ѝ се струваше, че всичко е съвсем ново.

— Но това е великолепно! — възкликна тя. — Точно каквото искам.

— Наемът е три хиляди долара на месец. Опитях се да го намаля, но собственикът не ще и да чуе. — Мейсън ѝ се усмихна. — Между нас да си остане, мисис Ролф, това е любовното гнездо на един богат човек. Както виждате, нищо не е спестено, за да се постигне разкош. Всеки ден идва да чисти жена. За нещастие господарката на дома загина при автомобилна катастрофа. Клиентът ми не е стъпвал тук оттогава. Това е единствената причина, поради която вилата се дава под наем.

Любовно гнездо!

Хелга се усмихна. Какво любовно гнездо само! Картите отново се нареждаха, както ги искаше.

— Ще я наема за един месец — рече тя. — Кога мога да се преместя?

— Веднага щом подпишем договора. — Мейсън изглеждаше леко учуден от бързото ѝ решение. — Ще имате ли нужда от жена, която да чисти?

— Не... имам си собствен прислужник. Това означава ли, че ще мога да се преместя утре?

— Разбира се, мисис Ролф. Трябва да платите две хиляди долара авансово, да подпишем договора и после е ваша.

— Телефонът свързан ли е?

— Да, не се тревожете.

— Тогава да се върнем в офиса ви и ще подпиша.

Докато караше обратно към хотела, Хелга мислеше съсредоточено. Първо трябваше да се справи с Хинкъл, после — с Дик. Въпреки нетърпението си да има Дик до себе си трябваше да почака (отново това дяволско чакане!), докато д-р Бърнстайн пристигнеше и прегледаше Херман. Щеше да ѝ се наложи да изчака, докато Хинкъл си тръгне.

Когато се върна в хотела, тя откри Хинкъл да седи на втората тераса и да чете есетата на Джон Лок.

Седна до него и сложи длан върху ръката му, за да му попречи да стане.

— Размишлявах, Хинкъл — рече тя. — Не е необходимо и двамата да оставаме тук. Безпокоя се за вилата. Ако мистър Ролф бъде в състояние да се върне, искам мястото да е готово за него. Знаеш какви са прислужниците, когато те няма да ги следиш. Не вършат нищо. Градинарите също мързелуват. Нали така стана, когато дойде с мистър Ролф в Швейцария. Налага се аз да остана, колкото и да не ми харесва, но искам ти да заминеш и да се погрижиш всичко да е безупречно, когато мистър Ролф се върне.

Очите на Хинкъл светнаха.

— Не мога да го направя, мадам — отвърна той, без да е много убеден. — Кой ще се грижи за вас? Не, мадам, ще се безпокоя.

Тя се насили да се засмее.

— Милият Хинкъл! Несъмнено сега вече ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че мога да се грижа за себе си. Обслужването в хотела наистина е много добро. Знам, че мразиш да седиш както сега. Има толкова много неща, за които да се погрижиш вкъщи. Това не е ли прекрасна възможност да се пребоядиса кабинетът на мистър Ролф? Толкова често си казвал, че има нужда от подновяване, и сега, когато той е на легло, можеш да го направиш. Така че, моля те, замини утре и започвай.

Хинкъл се усмихна лъчезарно.

— Е, така е, мадам. Отдавна искам да подновя кабинета на мистър Ролф. Да, ако действително смятате, че ще можете да се справите, това ще е добра възможност.

Толкова лесно беше.

Хелга почти не си спомняше как прекара останалата част от деня и следващата сутрин. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност. Единствено железният ѝ самоконтрол ѝ помагаше да не крещи на персонала, на Хинкъл, на д-р Ливай и д-р Бърнстайн.

Държеше се, защото знаеше, че ще има възможност да се оттегли и че след един ден Дик щеше да е при нея.

Преди да замине, Хинкъл ѝ бе казал много мили неща. Тя се насили също да му каже добри думи. Виждаше какво облекчение изпитва от възможността да замине, но не му завиждаше. Животът ѝ, помисли си тя, щеше да започне, когато той си тръгне. От прозореца на дневната си го видя да се качва в ролса, след като тя го увери, че няма да има нужда от него. Когато го видя да се отдалечава, въздъхна с облекчение: чифт очи по-малко щяха да я наблюдават.

Д-р Ливай доведе д-р Бърнстайн да се срещне с нея вечерта. Той беше нисък, невероятно дебел мъж. От пръв поглед не го хареса. Говореше със силен немски акцент и размахваше пълните си ръце, докато приказваше.

Въпреки авторитета му и очевидната му самоувереност Хелга, която добре преценяваше мъжете, след няколко минути разбра, че той е не по-малко озадачен от д-р Ливай.

— Ударът, както д-р Ливай ви е казал, разбира се, е бил силен — започна Бърнстайн. — Нанесъл е поражения, но да се надяваме, че не са непоправими. Това влошаване би могло да се дължи на пренатоварване на сърцето. Не бих искал да правя по-нататъшни заключения, мадам Ролф. Всъщност, докато не получа резултатите от различните изследвания, е по-добре да не навлизам в подробности. Ще наблюдавам пациента. Ще отнеме обаче време.

Отегчена от този дебел дребен мъж, Хелга каза:

— Значи не знаете какво се е случило? Трябва да направите изследвания и тогава вероятно ще разберете. Това ли е положението?

Той я погледна остро.

— Можете да разчитате на мен, че ще направя пълни изследвания, мадам Ролф. Това е необичаен случай.

Тя кимна, после се обърна към д-р Ливай.

— Ще се преместя оттук, докторе. Ето новия ми телефонен номер. — Подаде му едно картонче. — Моля, поддържайте връзка с мен.

— Разбира се, мисис Ролф.

Като се обърна към д-р Бърнстайн, който се беше намръщил, тя рече:

— Не можете ли донякъде да ме ориентирате кога съпругът ми ще е в състояние да бъде преместен вкъщи?

— Да ви ориентирам? — Той вдигна гъстите си вежди. — Със сигурност не. Твърде рано е да се мисли за пътуване със самолет. Много ще зависи от резултатите от изследванията.

Тази нощ ѝ се наложи да вземе три приспивателни, за да заспи. Утре, каза си тя, докато лежеше и чакаше сънят да дойде, животът ѝ щеше да започне.

Събуди се и се замисли за настъпващия ден. Хинкъл бе заминал. Херман беше в болницата в Насо за неопределено време. Уинборн благополучно се бе озовал в Ню Йорк. Тя разполагаше с любовно гнездо! Нямаше защо да чака повече. Сега беше ред на Дик!

Намръщи се. А как щеше да се свърже с него? Първото ѝ желание беше да се качи в минито, да подкара към порутеното бунгало и да го прибере оттам, но веднага осъзна, че съпругата на един от най-богатите мъже в света не може да направи такова нещо. Можеше да каже на портиера, че иска да види Дик Джоунс. И това би било опасно. Защо ще иска да се свързва с един метис? Портиерът щеше да се почуди.

По дяволите! — помисли си тя. — Защо животът ми винаги е пълен със затруднения?

Трябваше да бъде внимателна и да избягва клюките. Така че лежеше в леглото и мислеше. Раздразни се, осъзнавайки, че когато човек има какво да крие, винаги трябва да прикрива следите си, непрекъснато да се оглежда през рамо и да бъде предпазлив, а „предпазливост“ бе дума, която тя ненавиждаше. После се сети за франк Гритън. Пресегна се към телефона и набра номера му.

— Обажда се мисис Ролф, мистър Гритън — рече тя, когато той вдигна. — Благодаря ви отново за онова, което направихте за мен.

— Надявам се, че сте успели — отвърна Гритън.

— Успях. Бяхте така добър да ме уверите, че ще ми помогнете, ако имам нужда.

— На вашите услуги, мисис Ролф.

— Искам да се свържа с един бивш прислужник в моя хотел. Казва се Дик Джоунс и живее на „Норд Бийч Роуд“ № 1150. Бихте ли могли да му изпратите съобщение да дойде при мен в „Ривиера Таверн“ в три часа днес следобед?

Последва дълга пауза. Можеше да си представи как Гритън пуфка през лулата си. После той отвърна:

— Това не е трудно, мисис Ролф. — Още една пауза. — Искате ли да ви придружавам, когато ще се срещнете с Джоунс?

Изненадана, Хелга попита:

— Че защо, за Бога?

— Джоунс е малолетен престъпник, мисис Ролф. Прекара една година в поправително училище, когато беше на дванадесет. Мисля, че не е човек, с когото би трябвало да се срещате, без край вас да има някой като мен.

Хелга се втренчи в пространството. Пред очите ѝ изплува момчето, красивата му фигура, еленовите очи.

— Изненадвате ме, мистър Гритън. Оттогава имал ли е неприятности?

— Не, мисис Ролф. Но все едно — щом веднъж се забъркаш, винаги ще е така.

— Това не звучи ли много цинично, мистър Гритън?

— Аз съм бивше ченге. Човек става циник. Тук водим доста добра статистика на малолетните престъпници. Повечето от тях свършват в затвора. Все още ли искате да се свържете с Джоунс, след като знаете повече за него?

Тя не се поколеба.

— Разбира се. — Гласът ѝ прозвуча рязко. — Моля, уредете срещата. В три часа в „Ривиера Таверн“.

— Добре, мисис Ролф.

— И ви благодаря, че не ми зададохте въпроси.

Той се засмя.

— Ако има нещо друго, с което мога да ви помогна, ще го сметна за привилегия.

Тя му благодари и затвори. Дали пък не беше напълно безразсъдна и глупава?

Помисли си за момчето и сърцето ѝ запрепуска. Мога да бъда много предпазлива, помисли си. Хванала съм го здраво. Радвам се, че узнах от Гритън, че е имал неприятности. Това означава, че ще изпълнява с по-голяма готовност онова, което искам. Ще знае, че мога да му навлека много сериозни неприятности с онзи запис.

Отпусна се назад в стола си.

По дяволите предпазливостта! Искаше мъж, така че щеше да го има!

Наслади се на обяда си в грил-ресторанта, като знаеше, че за последен път се храни там. След обяда се видя с мениджъра и уреди сметката ѝ да бъде готова на следващата сутрин. Той изрази огромното си съжаление, че тя напуска хотела и какво голямо удоволствие е било за него и за персонала да ѝ служат. Отвърна му с общоприетите думи.

Няколко минути преди 15.00 ч. подкара към „Ривиера Таверн“. Когато спря на паркинга, съзря група твърде пестеливо облечени младежи, заобиколили мотоциклет „Илектра Глайд“. Момичетата бяха повече от момчетата — бърбреха и пискаха като ято дългоопашати папагали, а момчетата мълчаха и гледаха завистливо.

Дик Джоунс беше яхнал мотоциклета. За момент не можа да го познае. Носеше сламена шапка с червена панделка като гондолиер. Шапката беше килната настрани и това му придаваше дързък сексапилен вид. Беше облечен само с тесен червен панталон. Около врата му висеше дебел позлатен синджир, на който беше окачен миниатюрен, издялан от кост, череп.

Така ли се обличаше, когато не беше на работа? — зачуди се Хелга. — Или тази премяна бе купена с нейните пари? Разбира се, той беше безочливо, красиво младо животно, помисли си тя. Нищо чудно, че момичетата се тълпяха около него и бяха впечатлени от лъскавия бяло-червен мотоциклет.

Тя стоеше и го наблюдаваше с цигара в ръка. Изведнъж Дик очевидно усети, че го наблюдават, погледна рязко към нея и очите им се срещнаха. Хелга нарочно го изгледа със студения си, твърд като стомана поглед.

Щастливото му изражение и широката усмивка, разкриваща прекрасните зъби, изчезнаха. Той оправи шапката си и каза нещо на заобиколилата го група младежи.

Всички млъкнаха и се обърнаха да погледнат Хелга, която от своя страна също ги наблюдаваше. После те се разпръснаха, забързаха обратно към таверната с кикотене и смях, момчетата викаха... Само един член на групата остана.

Хелга не беше забелязала точно това момиче сред останалите, но в мига, в който остана само край мотоциклета, то ѝ се стори невероятно важно.

Беше на около двадесет и две или и три и далеч над средния ръст. Като я гледаше обърната в профил, Хелга не откри нищо забележително в тази млада жена: малки гърди, никакъв задник, дълги крака. Спускащата се до кръста коса беше боядисана във венецианско червено. Хелга предположи, че вероятно преди да се боядиса, момичето е било мишо русо. Беше облечена с мърлява бяла тениска и тесни избелели дънки, гарнирани със заешка кожа. Хелга обхвана всичко това с един преценяващ поглед и после погледна лицето на момичето. Усети леко безпокойство: то беше силно, без да бъде сурово. Къс нос, широка твърда уста и големи очи. Не беше красива, но — за Бога, помисли си Хелга, — тя беше интересна: не като другите глупави момиченца, които бяха избягали.

Момичето продължи да я гледа, докато Дик не му заговори. После вдигна рамене и се отдалечи с широка и грациозна стъпка и с високо вдигната глава.

Дик слезе от мотора, свали си шапката и се приближи към минито.

Хелга видя, че групата младежи сега се беше настанила в сянката на верандата на ресторанта. Всички погледи бяха насочени към тях двамата. Беше грешка, помисли си тя, че се срещаше с него тук, но хич не ѝ пукаше.

Той пристъпи сковано към нея и леко се поклони. Със студен и твърд глас тя попита:

— Знаеш ли къде е вила „Блу Херън“, Дик?

— Да, мадам. — Очите му шареха наоколо.

— Наех я. Започваш работа утре сутринта. Твоето задължение ще е да поддържаш чистотата. Разбираш ли?

Той я погледна и кимна.

— Можеш ли да готвиш?

Очите му се разшириха.

— Да готвя? Ами не, мадам. Не мога да готвя.

— Няма значение. Работното ти време ще бъде от осем и половина до седем вечерта.

Той завъртя шапката си в ръце, плъзгайки поглед встрани от нея.

— Чу ли какво ти казах? — кресна Хелга.

Той застина и кимна.

— Няма да разреша да ми кимаш, Дик! Ще казваш да или не!

— Да, мадам.

Тя го погледна — изправен под горещото слънце, сър сведени надолу очи, които избягваха нейните, с ръце, които мачкаха шапката, и с мрачно изражение.

— Чуй ме, Дик! Правя ти услуга! Ако дам касетата със записа на полицията, сериозно ще загазиш. Разбираш ли това?

Той потръпна и кимна.

— Да, мадам, благодаря ви, мадам.

Тя се опита да се въздържа да зададе напирания въпрос, но изгарящото я любопитство се оказа прекалено силно.

— Кое беше онова момиче?

Еленовите му очи се разшириха.

— Кое момиче, мадам?

— Момичето с червената коса.

— Това е Тери, мадам.

— Тери... а другото ѝ име?

— Тери Шийлдс, мадам.

Хелга усети как я обзема раздразнение. Защо ѝ трябваше да пита? Можеше да предположи, че името на момичето няма да ѝ говори нищо.

— Значи утре в осем и половина. Очаквам да бъдеш точен, Дик.

Очите му зашариха.

— Да, мадам.

— Добре. Сега върви и се забавлявай с приятелите си. — Запали и без да поглежда към него, подкара, като мина покрай ресторанта. Момчетата и момичетата я зяпаха, но не забеляза Тери Шийлдс сред

тях. Дали тя не беше нещо специално за Дик? Беше я гледала враждебно, докато Дик не ѝ каза да се отдалечи.

Съперница?

Хелга се усмихна.

Тя не се страхуваше от съпернички. Дик щеше да прави, каквото му кажеше: нямаше избор.

Щеше да събере една чанта багаж и да прекара нощта в любовното гнездо, за да усети атмосферата. Налагаше се да купи някои неща. Мляко, кафе, водка... дори тоалетна хартия. Трябваше да направи списък. Беше минало доста време, откакто се бе забавлявала за последен път. А също и откакто не бе влизала в магазин на самообслужване. Както и откакто не бе имала мъж в леглото си. Беше проявила търпение. Беше чакала, чакала, чакала.

Да можеше утрешният ден да дойде по-скоро!

---

[1] Известна марка френско бяло сухо вино. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Хелга буташе количката покрай рафтовете с консервирана храна. Бяха минали години, откакто не бе го правила, и разбра какво ѝ беше липсвало. Преди да се омъжи за Херман, тя винаги обядваше сандвич и вечеряше навън.

Наблюдаваше как жените слагаха в количките си консерви, поглеждаха цените, отказваха се от едни и вземаха други. Това беше нов свят за нея: не магическият свят, в който живееше Херман, а повълнуващият живот, ръководен от въпроси като: „Мога ли да си го позволя? Трябва ли да се охарчвам за това?“ Разглезена от парите на Херман, тя бе забравила за тези неща.

Усети силно желание да купува. На рафтовете имаше толкова много консерви с привлекателни етикети, които я изкушаваха: червен боб, люто конкарне, опашки от омари, равиоли. Имаше и пакетирани супи, нарязана шунка и така нататък.

Приличаше на туристка, която зяпа чудесата на Рим. Продължи да пълни количката си, по-щастлива от когато и да било, а като стигна до щанда с месото и птиците, взе котлети и се пресегна за пиле, но изведнъж се сети, че нямаше представа как да ги сготви, нито пък можеше да разчита на Дик в това отношение. Така че ги остави обратно с нежелание и се насочи към щанда с полуфабрикати.

Купи повече неща, отколкото ѝ трябваша, но ѝ беше забавно, а освен това имаше достатъчно пари. Взе четири бутилки водка и три мартинита, опаковка бира и едно уиски.

Хареса ѝ да стои на опашката и да чака да ѝ маркират покупките. За първи път от години насам усети близост с хората. Накрая закара количката до минито и натовари покупките си на задната седалка.

Когато се върна в хотела, помоли портиера да се погрижи да ѝ съберат багажа.

— Ще дойда утре сутринта — каза тя. — Няма да спя тук тази нощ.

— Добре, мадам. Току-що пристигна телеграма за вашия служител Хинкъл.

— Дайте ми я. Ще се свържа с него.

В апартамента си прочете телеграмата. Съобщението беше кратко и идваше от Париж.

Невъзможно ми е да дойда в Насо. Татко ще се оправи. Винаги успява.

Шийла.

Картите продължаваха да се нареждат, както тя искаше, помисли си Хелга. Безпокоеше се за дъщерята на Херман. Щеше да ѝ бъде неприятно тя да е тук, но бе и малко шокирана от коравосърдечие то ѝ.

Пъхна телеграмата в един плик и го адресира до Хинкъл във вилата в Перъдайс Сити, събра багаж колкото за една нощ, като не забрави да сложи и два чифта бански, плажен халат и сандали. После се обади на портиера да прати някого да свали чантата до колата и след десет минути вече караше към вила „Блу Херън“.

Вкара минито в предназначения за четири коли гараж, отключи външната врата и влезе в голямата дневна. Огледа се. Мистър Мейсън, агентът за недвижими имоти, бе отдал дължимото на богатството ѝ. Във вазите бяха подредени с вкус рози, карамфили и орхидеи. На визитката му, оставена на една от масите, пишеше: „Приятно прекарване.“

Симпатичен човек! — каза си тя и се насочи към френските прозорци, отвори ги и излезе на терасата.

Точно за това си беше мечтала, помисли си. Обиколи вилата, качи куфара си в спалнята и облече бански. Часът беше 17.36. Имаше време да поплува, после щеше да извади покупките, да си приготви едно питие, да включи уредбата и да прекара останалата част от вечерта в мечти за утрешния ден.

Харесваше ѝ, че целият този прекрасен плаж беше само неин. Като се върна след плуването, чу телефона да звъни. Затича към дневната и вдигна слушалката.

— Надявам се, че не ви преча, мисис Ролф. — Позна гласа на д-р Ливай.

— Не, разбира се, че не. Как е съпругът ми?

— Състоянието му е същото. Много загадъчно. Мога да ви уверя, че е извън опасност, но докато не излезе от тази странна кома, д-р Бърнстайн няма да е в състояние да направи изследванията.

— А кога ще стане това? — попита нетърпеливо Хелга.

— Не знаем... всеки момент или след доста време. Помислих си, че би трябвало да ви уверя, че няма за какво да се безпокоите. Само трябва да чакаме. — Настъпи пауза, после той продължи: — Д-р Бърнстайн е много зает и утре се връща в Берлин. Боя се, че и аз не мога да остана тук, тъй като много други пациенти се нуждаят от мен. Заминавам също утре за Перъдайс Сити. Д-р Белами ще ни уведоми, когато мистър Ролф излезе от тази кома. — Последва нова пауза. — Излишно е да казвам, че и двамата с д-р Бърнстайн имаме пълно доверие на д-р Белами.

— Е, много добре. Помолете д-р Белами, ако настъпи промяна, да ми се обади.

— Разбира се, мисис Ролф.

Тя остави слушалката и вдигна рамене. Няколко минути мисли за съпруга си, после с гримаса го прогони от ума си и отиде до гаража, за да вземе продуктите и напитките. Наложил се да го направи на два пъти, но това й доставило удоволствие.

Мистър Мейсън беше включил хладилника, така че имаше готов лед. Пригответи си голяма водка с мартини и изпи коктейла, докато подреждаше продуктите.

За първи път от години насам щеше сама да си пригответи вечерята. Разгледа различните пакети с полуфабрикати, които бе купила, и се спря на гулаша. Прочете инструкциите и сложи тенджерата с вода. После намери пакет изсушени картофи. Отново прочете инструкциите, които изглеждаха достатъчно прости, и сложи на другия котлон втора тенджерата, която напълни до половината с вода.

Докато гулашът и картофите станат готови, тя изпи още една водка с мартини и се почувства леко пияна. Картофите изглеждаха малко разкашкани, но гулашът миришеше хубаво. Сложи и от двете в една чиния и се сети, че не бе подредила масата. Докато намери прибори, салфетка, сол и пипер, храната бе изстинала, но не беше лоша, рече си тя. Не приличаше на онова, на което беше свикнала, и тя

се изкикоти при мисълта какво ужасено изражение би направил Хинкъл, ако влезеше в този момент.

— Е, поне няма да умра от глад — каза си на глас. — Забавно е!

Оставяйки остатъците от храната в мивката, за да ги почисти Дик, когато дойде сутринта, тя си направи нова водка с мартини и отиде в дневната.

Включи уредбата и намери някаква станция, която излъчваше пронизителен джаз със силни барабани.

Седеше в креслото и наблюдаваше как слънцето потъва в морето, докато накрая луната не посребри водите. Чувстваше се по-леко, отколкото ѝ се беше случвало от много време насам.

Утре — помисли си тя. — Първата нощ в Насо, която няма да прекарам сама.

Мисълта ѝ отлетя към Дик и пулсът ѝ се ускори.

Никое момче на неговата възраст не може да устои на сексуалните си желания. Възможно беше да не я желае, но тя имаше достатъчно опит, за да знае как да го възпламени. Щеше да свърши бързо: при младите мъже с тяхната възбуда и липса на самоконтрол беше така, но след като си починаше, вторият път щеше да е добре.

Малко след 22.00 изключи радиото, загаси лампите в дневната, заключи френските прозорци и отиде в спалнята си. Съблече се, взе душ, сложи си къса нощница и легна в огромното легло. Откриваше ѝ се гледка към осветеното от луната море. Нощта беше гореща, задушна и напълно тиха.

Любовно гнездо!

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите и тя се усмихна. Утре!

Хелга се събуди рязко, намръщи се на часовника до леглото, видя, че е 07.20 и за миг не можа да се сети къде е. После огледа голямата луксозна спалня и си спомни. Запита се как ли изглежда собственикът на това любовно гнездо и каква е била приятелката му. *Случи се автомобилна катастрофа и дамата загина.* Хелга направи гримаса. Някои хора нямаха късмет. Горкият мъж! Горкото момиче! Спомни си израза на баща си: „Всяко зло за...“

Взе набързо душ, облече си бяла пижама и слезе долу в кухнята. Умираще за чаша кафе, но приготвянето му се оказа трудна работа.

Намери някаква сложна машина с тръбички, които бяха за нея пълна загадка. Сложи кафето в едно съдче и когато водата завря, дяволският уред избухна, като изпръска с кафе стените и вградените шкафчета.

Погледна машината с яростен гняв. Все пак щеше да пие кафе! Сложи тенджерата с вода на котлона и когато завря, сипа вътре две големи лъжици кафе. Дяволската смес изкипя и изпоцапа цялата печка.

Изключи газта и огледа безпомощно стаята. Като видя зацапаните от снощната храна тенджери, петната по шкафчетата и бъркотията на печката, се предаде. Надяваше се Дик да може да прави кафе.

Отиде до хладилника, извади лед, пригответи си силна водка с мартини и моментално си възвърна настроението. Преоблече се с бански и отиде да поплува. Докато беше във водата, си каза, че трябва да намери някоя жена, която да се грижи за прането. Мистър Мейсън сигурно щеше да ѝ помогне.

Върна се във вилата малко преди 08.30. След няколко минути Дик щеше да се появи. Бързо облече отново пижамата си, после, като включи радиото на станция, която предаваше попмузика, се отпусна в едно кресло.

Ранното питие ѝ беше замаяло главата и тя копнееше за чаша кафе. Помисли си за Хинкъл, който в момента беше толкова далеч: за почукването му на вратата и чудесното кафе, което ѝ поднасяше.

Спомни си друга от любимите поговорки на баща си: Човек не може да иска и вълкът да е сит, и агнето — цяло.

Изсмя се. Е, поне засега вълкът не се беше заситил!

Затвори очи. Отпускащото плуване и коктейлът оказаха въздействието си и тя задряма. Гласът на говорителя по радиото я събуди рязко.

Погледна часовника на камината. Беше 09.20. Зяпна го, погледна и този на ръката си и скочи на крака.

— Дик?

Трябва да беше дошъл тихо и вероятно сега чистеше кухнята. Оправи косата си, приглади пижамата и тръгна към кухнята.

— Дик?

Наоколо цареше тишина.

Бързо обиколи вилата, излезе на терасата и се върна в дневната.

Не беше дошъл!

Завладя я гняв. Няколко минути остана трепереща, със стиснати юмруци и блеснали очи.

Добре, малкия, помисли си тя. Няма да ти се размине! Копеле такова! Ще се погрижа за теб, дори това да е последното нещо, което ще направя!

После чу ръмженето на приближаващ мотоциклет, дълбок гърлен рев, който я накара да замръзне.

Ето го и него, помисли си. Малко влечуго такова! Ще те науча как се закъснява!

Чу се изскърцване на спирачки и моторът замря.

Тя стоеше и чакаше. Сърцето ѝ препускаше и дланите ѝ бяха влажни. Е, той беше тук! Щеше да го нахока и когато станеше достатъчно хрисим и уплашен, щеше да го заведе в спалнята. Изведнъж усети възбуда.

Звънецът на външната врата иззвъня. Не биваше да издава нетърпението си. Почака, докато звънецът не се чу втори път, после отиде в коридора и отвори вратата.

Бе преживяла много шокове в живота си, но този ѝ дойде като силен удар по слънчевия възел и тя усети как дъхът ѝ секва, по тялото ѝ преминават студени тръпки и то отказва да помръдне.

Момичето, което се казваше Тери Шийлдс, стоеше на прага и венецианско червената му коса блестеше на слънцето. Беше облечено по същия начин като предишния ден, само че тениската все пак беше изпрана.

То погледна Хелга със студените си големи зелени очи. Лицето му беше безизразно. Хелга овладя стреса си. Стоманените ѝ нерви отново ѝ помогнаха.

— Какво искате? — запита тя с твърд глас.

— Съжалявам, че закъснях. — Момичето имаше мек приятен глас. — Забавих се в болницата.

— В болницата? Нещо случило ли се е?

— Дик претърпя злополука — отвърна момичето. — Предупредих го, че моторът е твърде тежък за него. Счупил си е ръката.

Хелга си пое дълбоко въздух, като кипеше от гняв. Господи! — помисли си тя, никога ли няма да ми върви?

— По-добре влезте. — Тя се обърна, отправи се към дневната и се отпусна в едно кресло.

Тери я последва, като затвори външната врата след себе си. Хелга я видя да хвърля бърз поглед наоколо.

— Седнете! — сопна се нетърпеливо тя. — Как се случи?

Тери избра един стол и се настани с плътно прилепени едно о друго колена и с ръце в скута.

— Подхлъзна се. Моторът е прекалено мощен за него.

— И все пак вие го карате?

Тери вдигна рамене.

— Момичетата са по-внимателни от момчетата.

Мъдра и разумна забележка, помисли си Хелга.

— Значи си е счупил ръката?

— Точно така. — Тери отново вдигна рамене. — Тревожи се. Платили сте му да работи при вас. Много е съзнателен. Помоли ме да поема задълженията му, докато се пооправи.

Хелга се пресегна за цигара, втренчи се в нея, после запали.

— Да поемете задълженията му?

— Да чистя... да поддържам вилата. Мога да го правя, ако желаете.

Хелга си помисли за бъркотията в кухнята, за неоправеното легло горе и за желанието си да пие кафе.

— Дик ми даде петдесет долара — продължи Тери. — Така че няма да ви струва нищо, ще задържа тези пари.

— Искам чаша кафе — каза Хелга. — Можете ли да правите кафе?

— О, разбира се. — Тери се изправи, огледа се и без да пита за посоката, се насочи към кухнята.

Хелга изпуши две цигари. По дяволите! — помисли си тя. — Значи отново ще спя сама довечера! Счупена ръка! Не можеш да заведеш в леглото си момче със счупена ръка. Значи отново щеше да ѝ се наложи да чака! Юмруците ѝ се свиха. Щеше ли някога да свърши това непрекъснато чакане?

Тери влезе в дневната с поднос, върху който бяха сложени кана с кафе, чаша, захарница и сметана. Остави всичко на масата близо до Хелга.

— Онази машина, която сте използвали, за да си правите кафе...
— започна тя, — всъщност е за чай.

За миг Хелга усети комплекс за малоценност, с който обаче моментално се пребори.

— О? Че кой, за Бога, използва машина, за да си прави чай?

Без да отвърне каквото и да било, Тери се върна в кухнята. Хелга я чу, че се зае с почистването.

Кафето беше превъзходно, точно каквото ѝ правеше и Хинкъл. Изпи две чаши, после стана и отиде в кухнята. Тери вече бе почистила печката и сега миеше петната по стените.

— Как се казваш? — попита Хелга, макар че вече знаеше.

— Тери Шийлдс. — Момичето не спря, за да ѝ отговори, а продължи да плакне парцала в мивката.

— Добре, Тери, докато се оправи Дик, можеш да работиш тук.

Тери спря и погледна Хелга право в очите. На Хелга ѝ се искаше на лицето на момичето да се появи някакво изражение, но то остана каменно.

— Добре. Искате ли да готвя?

— Можеш ли да готвиш?

— Повечето жени могат, нали?

— Всеки ден ще обядвам навън — отвърна Хелга, като предпочете да отмине забележката на момичето. — Бих искала да ми приготвяш вечерята — нищо специално.

— Искате ли да ядете онези боклуци в шкафа?

Хелга я зяпна.

— Боклуци ли?

— Онези пакети с полуфабрикати.

— Че какво им има? — запита ядосано Хелга.

— Както желаете. — Тери остърга остатъците от гулаша в кофата. — Ако искате да ви готвя, дайте ми малко пари да купя прилична храна.

След миг колебание Хелга отиде в дневната, намери портмонето си, извади четири петдесетдоларови банкноти и, като се върна в кухнята, остави парите на кухненската маса.

— Прави, каквото знаеш. Сега излизам. Не е необходимо да стоиш тук през целия ден. Оправи къщата и се върни, за да сготвиш вечерята. Искам да е готова в осем и половина.

— Добре.

Хелга усети, че това беше моментът да упражни властта си.

— Предпочитам да ми отговаряш „Да, мисис Ролф“ вместо „добре“.

— Добре, мисис Ролф. — Тери погледна четирите петдесетдоларови банкноти. — Армия ли ще храните? Тя бутна настрана три от петдесетачките. Петдесет стигат.

Хелга взе останалите три банкноти и усети раздразнение.

— Изглеждаш ми доста компетентна, Тери.

— Ако имах парите ви, нямаше да ми се налага да бъда — отвърна момичето и започна да чисти една от тенджерите.

Хелга я погледна, но тъй като момичето не ѝ обръщаше никакво внимание, тя се качи горе, облече зелена ленена рокля, взе плажна чанта, в която сложи хавлия и бански, и се върна в дневната.

— Ще бъда тук около шест — рече тя. — Заклучи, ако обичаш. Имам резервен ключ. Очаквам да дойдеш около седем.

— Добре, мисис Ролф. Не се безпокойте. Нищо няма да открадна.

— Ще трябва да престанеш да се държиш нагло, ако искаш да продължиш да работиш при мен! — кресна Хелга. — Не очаквам да откраднеш нещо.

Тери я погледна с безизразно лице.

— Няма да се разочаровате, мисис Ролф — и тя мина покрай Хелга и се насочи нагоре по стълбите към спалнята.

Хелга остана неподвижна доста дълго, после вдигна раздразнено рамене, отиде в гаража и запали минито. Докато караше към „Дайъмънд Бийч хотел“, обмисляше новото положение.

Дик беше извън строя и ето ти сега това момиче. Трябваше да признае, че то я бе заинтригувало. От него можеше да научи нещо повече за Дик, а тя искаше да знае повече. За свое учудване осъзна, че сексуалните ѝ желания бяха изчезнали. Беше самотна. Момичето можеше да запълни празнотата, докато Дик се справи достатъчно, за да легне с нея.

Багажът ѝ, внимателно събран, беше във фоайето на хотела. Плати сметката, стисна ръката на мениджъра, даде щедър бакшиш на портиера и, изпратена с усмивки и поклони, подкара обратно към вила „Блу Херън“. Щеше да разопакова багажа си, после да отиде до

„Оушън Бийч кльб“ и да се запише за член. Просто не можеше да продължи да живее тук без никаква компания. От брошурата на клуба в хотела бе разбрала, че там предлагат всичко, с което човек би могъл да убие времето: имаше казино, басейн, тенискортове, игрища за голф, танци, бридж и високоскоростни моторници под наем.

Движението беше натоварено и тя се принуди да пълзи по главния крайбрежен път, но се чувстваше спокойна и това не я дразнеше. Като минаваше покрай един голям магазин на самообслужване, видя майката на Дик да чака на автобусната спирка, натоварена с две големи торби.

— Здравейте, мисис Джоунс — извика тя. — Мога ли да ви откарам?

Едрото дебело лице на мисис Джоунс се разтопи в усмивка.

— Колата ви е малка, мадам, а ми се струва, че аз съм доста едра жена. — Тя се приближи до колата и се наведе, усмихвайки се.

— Ще се справим. — Хелга отвори страничната врата. Мисис Джоунс натовари двете си торби на задната седалка и после с усилие се настани отпред. Колата леко потъна. Докато затваряше вратата, мисис Джоунс каза:

— Наистина много мило от ваша страна, мадам. Не се случва често някой да ти предложи да те закара. Мисля, че слугите ми тая сутрин бая ме поизмъчиха.

Слуги? — помисли си Хелга. — За краката си ли говореше?

— Моят син ми разказа за къщата ви, мадам — продължи мисис Джоунс. — Казва, че е хубава, голяма, прекрасна. Рекох му, че е късметлия да има стая на такова място. — Тя погледна изпитателно Хелга. — Мадам, надявам се, че добре се грижи за вас. Предупредих го да си гледа съвестно работата. Това е късмет, какъвто се случва веднъж в живота на човека. Той знае. Момчето ми не е глупаво. Разбира кое е добро за него.

Умът на Хелга заработи трескаво.

— Значи харесва стаята си? — попита тя. — Много се радвам.

— Да, мадам. Описа ми я. Даже си има телевизор.

— Започна работа едва днес сутринта — рече Хелга, като се надяваше да измъкне още информация.

— Точно така, мадам, но нали дойде да се види с вас снощи. Веднага след това се върна у дома и ми разказа всичко. Мислех си, че

ще остане да живее при мен, докато работи за вас, но той ми обясни, че имате нужда от него непрекъснато.

— Посещават ме разни приятели — отвърна Хелга. — Дик ще ми помага.

— Разбирам ви, мадам. — Мисис Джоунс кимна. — Това е добра възможност за него.

С безизразно лице Хелга каза:

— Бих искала съвета ви, мисис Джоунс. Дик ми спомена за приятелката си... Тери Шийлдс. Смята, че можела да бъде полезна във вилата.

За миг тя отмести поглед от пътя и погледна изпитателно едрата дебела жена до себе си. Видя как мургавото лице се стегна и челото се сбръчка мрачно.

— Онова момиче ли? Бяла никаквица! — излая мисис Джоунс. — По-добре да нямате нищо общо с нея, мадам. Дик е добро момче, но не е на себе си заради тая пачавра. Карайте го здравата да работи, мадам. Погрижете се да няма много свободно време. Ако го оставите, ще продължи да тича след този парцал.

— Какво ви кара да мислите така за нея, мисис Джоунс?

— Ако имахте деца, мадам, ако бяхте майка, щяхте да познаете кое момиче е добро и кое не е. Аз зная. Виждала съм я. Тя не е стока.

— Видяхте ли Дик снощи?

— Дали съм го видяла? Ами да, мадам. Помогнах му да си събере багажа, за да се премести в хубавата ви къща. — Мисис Джоунс се обърна и погледна проницателно Хелга. — Той пристигна при вас, нали?

Хелга се поколеба и после отвърна:

— Да, пристигна.

Мисис Джоунс разцъфна в усмивка.

— Това е добре, мадам... Както казах, той е добро момче.

Хелга спря пред порутеното бунгало.

— Благодаря ви, мадам — рече мисис Джоунс. — Наистина сте много добра и мила. Наглеждайте как работи момчето ми. Той има желание, но трябва да му се казва какво да прави.

Хелга проследи с поглед едрата жена, която закричи към вратата, натоварена с двете пазарски чанти, после направи обратен завои и се насочи към вила „Блу Херън“.

Докато караше, умът ѝ работеше. Имаше късмет, че бе срещнала майката на Дик. Картите продължаваха да се нареждат по нейному. Значи я смятаха за глупачка. Устните ѝ се извиха в злобна усмивка. Щом Дик не живееше в дома си, къде живееше тогава? Предположи, че се е преместил при Тери. Историята със счупената ръка беше лъжа. Хелга се постави на мястото на Тери. Дик сигурно ѝ бе казал, че тя го е принудила да работи при нея. Тери вероятно се бе досетила, че тя (Хелга) има желания спрямо Дик. Счупената ръка беше начин той да се измъкне. Хелга отново се усмихна. Не бързай, каза си тя. Трябваше ѝ доста информация, преди да се заплати с тези двамата. Никой не можеше да си позволи да я прави на глупачка. Няколко души се бяха опитвали да го правят и после бяха съжалявали.

Откри, че кара по Оушън Авеню, и, подчинявайки се на инстинкта си, намали и спря на един паркинг.

Влезе в сградата, където беше офисът на Франк Гритън. Докато, чакаше асансьора, отвори чантата си и извади табакерата. Кабината спря на партера, вратата се отвори и тя се озова лице в лице с облечения в бляскавия си костюм Хари Джексън.

Когато я видя, той трепна и пребледня.

— Здравсти, мистър Джексън, колко добре изглеждаш — рече тя.

Той мина покрай нея.

— Здравейте, мисис Ролф. — Гласът му бе дрезгав. — Как вървят нещата?

Тя влезе в асансьора, като продължаваше да го гледа.

— Благодаря... чудесно. Надявам се, че с мисис Лопез сте все така щастливи.

Тя натисна бутона за петия етаж и докато Джексън потриваше устата си с опакото на ръката, вратата на асансьора се затвори.

Франк Гритън седеше зад бюрото си, като подръпваше от лулата. Изправи се на крака, когато Хелга мина бързо покрай възрастната му секретарка.

— Добро утро, мисис Ролф. Заповядайте. Чудесна сутрин, нали?

— Да. — Тя запали цигарата си, седна и додаде: — Искам да използвам услугите ви, мистър Гритън. Предлагам хонорар от хиляда долара. Гритън кимна. — Затова съм тук, мисис Ролф. Какво желаете да направя?

— Наех Дик Джоунс, за когото вече разговарях с вас, да поддържа реда във вилата ми. По-точно вила „Блу Херън“ — каза Хелга и кръстоса хубавите си крака. — Трябваше да пристигне днес сутринта, но вместо него се появи приятелката му Тери Шийлдс с неговия мотоциклет. Разправя, че Джоунс бил катастрофирал и си бил счупил ръката. Тъй като вече му бях платила сто долара, той я помолил да го замести. Разговарях с майката на Джоунс и се оказа, че тя не само смята, че синът ѝ живее в моята вила, но и че е започнал работа. Всичко това ми се струва доста странно и признавам, че събуди любопитството ми. Не обичам хората да ме лъжат. Искам да разберете какво прави Джоунс, дали наистина си е счупил ръката, къде живее и кое е това момиче. Искам подробна информация, мистър Гритън.

Гритън я погледна замислено и кимна.

— Няма да има проблеми, мисис Ролф.

— Бих искала да разбера и защо Джоунс е бил изпратен в изправително училище. Също така искам да знам всичко за Тери Шийлдс. С две думи, мистър Гритън, искам подробна информация.

Гритън кимна, след което се усмихна.

— Ще получите подробна информация.

Хелга остави банкнота от хиляда долара на бюрото му, после се изправи.

— Искам да стане бързо, мистър Гритън.

— Ще бъде бързо — отвърна Гритън и я придружи до асансьора.

Когато се върна във вила „Блу Херън“, Хелга видя, че мотора го нямаше. Вкара колата в гаража, измъкна трите си куфара, отключи външната врата и внесе куфарите един по един в дневната. Ядоса се, че нямаше прислужник, който да свърши тази работа вместо нея, но се насили да не мисли за това.

Огледа вилата и откри, че всичко беше безупречно чисто. Кухнята беше тип-топ. След като замъкна единия от куфарите по стълбите до спалнята, откри, че и там, и в банята също всичко блестеше.

Прекара следващия час да вади и подрежда дрехите си. Когато свърши, беше станало 13.10 и тя се чувстваше гладна.

Дали да излезе? Отиде в кухнята и разгледа пакетите с полуфабрикати. На пакета с люто конкарне имаше възбуждаща апетита цветна снимка на готовото ястие. Реши да хапне във вилата, вместо да си прави труда да търси някой малък ресторант. Смяташе да остави съдовете неизмити, но реши, че Тери не трябва да разбере, че е яла „боклук“. Отне ѝ известно време да ги оправи и това я раздразни, но си даде труда да остави печката и мивката във вида, в който ги бе намерила.

После отиде в дневната, изпъна се на големия диван и се замисли. Дик трябва да бъде наказан, реши тя. Налагаше се да изчака доклада на Гритън. Ако момчето наистина си въобразяваше, че може да я прави на глупачка, значи щеше да му се наложи да преживее малък шок.

Около 15.00 напусна вилата и се насочи към „Оушън Бийч к्लъб“. Магическото име на Ролф премахна необходимостта от каквито и да било поръчители и начални такси.

Секретарят на клуба, дебел дребничък мъж, ѝ каза с лъчезарна усмивка, че за тях ще е чест да я приемат за временен член. Бил сигурен, че всичко тук ще ѝ хареса, и започна възторжено да хвали удобствата, които клубът предлага.

— Навярно искате да се срещате с хора, мисис Ролф. Уверявам ви, че всички ще ви посрещнат радушно.

Той я разведе из клуба и я запозна с членовете англичани: възрастни и с наднормено тегло: мъжете с осеяни с червени жилки лица от прекалено многото пиене, жените — с чудати шапки, усмихващи се недоверчиво, но нетърпеливи да поздравят съпругата на един от най-богатите мъже в света.

Хелга изпита омраза към всички тях, но знаеше, че не може да продължи да живее сама във вилата и трябва да си създаде запознанства... Само че какви запознанства!

Изпи стоически английския чай, придружен от сандвичи и кейк със сливи в обкръжението на любезни остроумнически хора, които продължаваха да гледат лакомо подир натоварената със сметанови сладкиши количка.

Помисли си за Дик. Ако малкото копеленце си бе удържало на думата, в този момент двамата щяха да са в голямото легло. Отказа втори сандвич с краставичка.

— Но те са толкова хубави, мисис Ролф. С тази фигура няма защо да си правите труда да спазвате диетата.

Като чувстваше, че се задушава и ще пукне от скука, накрая тя си тръгна. Забеляза, че мъжете гледат с удивление скромната ѝ кола. Около минито бяха паркирани ролсове, бентлита и кадилаци.

Подкара обратно към вилата. Спомни си за Херман и се обади в болницата, откъдето ѝ казаха, че в състоянието му все още няма промяна. Часът беше 17.15. Качи се в спалнята и облече бяла пижама, после слезе в дневната и си забърка водка с мартини. Гледа новините по телевизията. Нестабилността на долара я обезпокои. Помисли за всичките си долари в швейцарската сметка. Трябваше да ги превърне в швейцарски франкове.

Малко преди 19.00 чу ръмженето на приближаващия се мотоциклет. Моторът заглъхна, после външната врата се отвори.

В дневната влезе Тери Шийлдс, натоварена с книжен пакет.

— Ето те и теб, Тери — каза Хелга, като се усмихна. — Благодаря ти за прекрасното почистване.

Девојката беше облечена със синя риза с къс ръкав и тъмносин клин. Косата ѝ изглеждаше влажна, сякаш бе плувала.

— Взех скариди — рече тя. — Обичате ли?

Хелга я погледна. Отново се впечатли от силата на характера, която се четеше на лицето ѝ. Никаквица ли? Съвсем не приличаше на такава!

— Скариди? Да... чудесно. — Последва пауза, после попита: — Как е ръката на Дик?

Докато вървеше към кухнята, Тери отвърна:

— Не го питах.

Устните на Хелга се изопнаха. Допи питието си, стана и отиде до вратата на кухнята. Тери вадеше нещата от книжния пакет.

— От колко време познаваш Дик? — попита тя, като се облегна на рамката на вратата.

— Достатъчно дълго — отвърна кратко Тери. — Как ги обичате — печени или със сос?

— Което е по-лесно — отвърна Хелга припряно.

— Момичето се извърна и я изгледа с безизразно лице.

— Никое хубаво ястие не се приготвя лесно, мисис Ролф — рече. — Кажете какво искате и ще го получите.

— Е, тогава печели... Не съм гладна.

Тери сложи скаридите в ситото и започна да ги плакне със студена вода.

— Дик гадже ли ти е, Тери? — попита Хелга.

Тери изтръска скаридите и ги изсипа върху една кърпа.

— Може и така да се каже.

— Ами ти? Къде живееш?

— Имам си квартира.

— Предполагам, но къде?

— В северната част.

Настъпи дълга пауза, през която Тери подсушаваше скаридите. Хелга беше решена да бъде настоятелна.

— Говорих с майката на Дик тази сутрин. Разбрах от нея, че той не живее вкъщи. При теб ли е?

Тери включи фурната.

— Има ли значение? — Извади пакет ориз. — С ориз добре ли е? Мога да ги приготвя с картофи, ако предпочитате.

— Ще ги ям с ориз. — Отново последва пауза. — Питам те: при теб ли живее?

Тери сипа ориза в една чаша.

— Толкова ли ви интересува, мисис Ролф?

Хелга овладя надигания се в нея гняв.

— Колкото и странно да ти изглежда, Тери, интересува ме. С теб ли живее?

Тери сипа гореща вода в една тенджера и я сложи на котлона.

— Да, живее при мен и ме чука.

Хелга за миг замълча шокирана. Изведнъж осъзна, че като разпитва момичето, го предизвиква да се държи нагло.

— Не ме интересуват отношенията ти с него — отвърна тя студено. — Искam да знам къде е.

Тери сипа сол във водата. Започна да мие ориза.

— Майка му не ми спомена нищо за това, че си е счупил ръката — продължи Хелга след известно мълчание.

Тери изсипа ориза в кипналата вода.

— Имате ли нещо против да вечеряте рано, мисис Ролф? — попита тя, без да я погледне. — Имам среща.

— Чу ли какво казах? — викна Хелга. — Не вярвам, че си е счупил ръката!

Тери започна да нарежда — скаридите във фурната.

— Обичате ли лимонов сок, мисис Ролф? Някои хора са алергични към лимона. Ако не понасяте лимон, има сос от люти чушки.

— Тери, счупил ли си е ръката, или не е?

— Ако искате вечеря, мисис Ролф, бихте ли ме оставили да я приготвя? Всички тези приказки ми пречат.

Хелга се овладя с усилие. Спокойната и студена съпротива на това момиче бе нещо, което не беше срещала досега.

— Зададох ти въпрос и искам отговор! — рече със сподавен глас.

— Ще бъде готово след десет минути, мисис Ролф. Извинете ме. Ще сложа масата.

Като мина странично покрай Хелга, Тери влезе в дневната.

Хелга остана неподвижна със свити в юмруци ръце. Страшно ѝ се искаше да се втурне в дневната, да хване тази малка нахална уличница и да ѝ зашие един шамар. *Съзведи се. Действай като малоумна.*

Влезе в дневната и без да поглежда Тери, която слагаше масата, включи телевизора. На екрана се появи образът на момиче, снимано в близък план. То като че ли искаше да глътне микрофона и устата му бе голяма като кофа. Усиленият пронизителен глас загърмя в стаята. Хелга се намръщи ѝ намали звука.

Тери се върна в кухнята.

Последва дълга пауза, през която момичето на екрана се бореше с микрофона и издаваше звуци като разгонена котка.

Тери се върна, носейки съд с ястието и чиния.

— Всичко е готово, мисис Ролф! Нямаме вино. Ако ми бяхте казали, щях да купя.

Хелга отида до добре подредената маса и седна.

— Ще купя утре. Яденето изглежда много привлекателно. — Тя огледа идеално приготвените скариди и купата с ориз. — Явно си доста добра готвачка, Тери.

— Е, ако това е всичко, мисис Ролф, ще тръгвам — рече Тери. — Ще почистя утре.

Вече напълно спокойна и твърда като камък, Хелга започна да бели една скарида.

— Не, не е всичко, Тери. Седни.

— Съжалявам, мисис Ролф. Казах ви. Имам среща. Хелга си сипа малко ориз в чинията.

— Седни! — Изяде една скарида. — Чудесно!

Тери се отправи към вратата.

— Тери! Чу ли какво ти казах? Седни!

— Съжалявам, мисис Ролф. Вече закъснях. — Тя стигна до врата и я отвори.

— Седни! — изкрещя ѝ Хелга. — Освен ако не искаш да видиш любимия си в затвора!

Тери спря, вдигна рамене, с безизразно лице се върна и се отпусна в едно кресло.

Едно на нула, рече си Хелга. Значи това малко копеле означава нещо за нея! Изяде още една скарида, изстиска лимон върху ориза, съжали, че няма чаша „Шабли“, което така би вървяло с това ядене.

— Дик каза ли ти, че е загазил? — попита тя, като си избра нова скарида. Насили се гласът ѝ да звучи спокойно.

— Казвайте, каквото имате да казвате, мисис Ролф, и бъдете кратка — отвърна Тери с безразличие. — Имам среща.

— Скаридите са много хубави — додаде Хелга и си помисли: „Ще я науча аз тази малка кучка — с нейните камъни по нейната глава“. — Срещата ти с Дик ли е?

— Вас какво ви засяга, мисис Ролф?

Точка за нея, помисли си Хелга. Внимавай.

— Засяга ме. Дик е в беда — продължи тя. — Не си ли се замисляла как е успял да си купи мотоциклет, който струва над четири хиляди долара?

Момичето се отпусна назад в креслото, като кръстоса дългите си крака.

— Това си е негова работа. Само хората, които нямат какво да правят, си пъхат носа в чуждите неща.

Още една точка за нея, рече си Хелга, но аз държа коза.

— Не ти ли каза, че ми открадна един пръстен, продаде го и с получените пари си купи мотоциклета? — Тя обели нова скарида и изцеди лимон.

Тери не отговори нищо. Погледна часовника си, после разкръстоса и отново кръстоса краката си.

— Чу ли ме?

— Да. А на мен защо трябва да ми пука?

— Не ти ли пука?

— Имате ли да казвате още нещо, мисис Ролф?

— Да. Съобщи на Дик, че ако не дойде тук до девет часа тази вечер, ще го приберат в полицията и ще го съдят за това, че ми е откраднал пръстена.

Тери кимна и се изправи.

— В девет? За какво ви е по това време, мисис Ролф?

Хелга довърши скаридите.

— О, ами за да почисти, Тери. Просто иди и му кажи. — Тя погледна момичето със стоманен поглед. — Освен, разбира се, ако не искаш да прекара нощта в затвора.

— Мисис Ролф, ще ви дам един съвет. — Тери бръкна в страничния джоб на панталона си, извади две омачкани петдесет доларови банкноти и ги пусна на пода. — Това са парите, които Дик ви дължи. Няма да видите нито него, нито мен повече. Сега съвета: когато жена на средна възраст има мераци към момче, което може да ѝ бъде син, студената вода помага. Идете и си вземете студена вана, мисис Ролф. — Тя се обърна и напусна стаята и вилата.

Докато слушаше как ръмженето на мотоциклета заглъхва в далечината, Хелга погледна към празните люспи от скаридите — толкова празни, колкото тя се чувстваше в момента.

ГЛАВА СЕДМА

Палмите шумоляха под лекия бриз. От време на време се чуваше меко тупване от падането на някой кокосов орех. Слабият шум от движението по крайбрежния път се смесваше с плисъка на разбиващите се в брега вълни.

Хелга лежеше на подплатения с възглавнички стол на терасата. Беше включила приглушените светлини на басейна, но иначе бе оставила терасата да тъне в мрак. Леко осветената синя вода хвърляше успокояващи отблясъци.

Жена на средна възраст с мераци към момче, което може да ѝ бъде син.

Най-жестокото и най-вярното нещо, което някога ѝ беше казвано. Между пръстите ѝ димеше цигара. Доколкото си спомняше, сексуалните желания я мъчеха от много време. За това си имаше дума: *нимфомания*. Беше си въобразявала, че е само нейна, никому неизвестна тайна. Сега това момиче бе сложило край на преструвките. Като мислеше за миналото си, Хелга се насили да приеме срамния факт, че и други хора знаеха, макар че не ѝ го бяха казвали. Усмивнатите келнери, младите мъжаги, дори развратниците на средна възраст, с които бе прекарвала по някой и друг час, вероятно и сега даже я одумваха.

Между нас да си остане, стари приятелю — представи си как си приказват, — оная кучка Ролф е много страстна. Нали се сещаш... жената на Херман Ролф. Вдига си краката щом си свалиш шапката.

Хелга усети по тялото ѝ да преминава студена тръпка. Тя познаваше мъжете. Знаеше, че не могат да се сдържат да не се фукат със завоеванията си. Защо си беше въобразявала наистина, че няма да дрънкат и да ѝ се присмиват?

Е, сама си го просеше, рече си тя. Никога не са ти стигали силите да се пребориш с това. Можеше да отидеш на психиатър, ако наистина искаше да се бориш. Психиатър? Лечение! Не, не това беше начинът. Трябваше сама да се излекува и все още не беше прекалено късно!

Това момиче направо ѝ бе хвърлило в лицето факта, че трябва да спре да спи, с когото ѝ попадне (в момента, когато си каза това, тя си спомни колко пъти си го бе обещавала). Дано само Херман да умре! Щеше да се омъжи отново и да се отърве от всички тези опасни сексуални авантюри. Писмото на Херман, което я обричаше да живее като монахиня, все още беше в сейфа на хотела. Щеше да го унищожи, ако той умре, но ако се възстановеше?

Затвори очи.

Ако се възстановеше, животът ѝ щеше да стане непоносим. Спомни си омразата в погледа му, изкривената му уста, която бе изрекла „урва“, което тя знаеше, че означава курва. Ако се възстановеше, щеше да ѝ се наложи да го напусне. Щеше да започне работа. Да си намери съпруг с пари. Да...

По дяволите! — помисли си тя. — *Погледни истината в очите! Кой мъж с достатъчно пари би се оженил за мен на моята възраст?* Но ако имаше шестдесет милиона, магическият ключ към света щеше да е в ръцете ѝ.

Мисълта ѝ се прехвърли към Дик Джоунс. Трябва да си бе загубила ума, за да ѝ хрумне да легне с това сукалче. Но я болеше, че той толкова отчаяно искаше да се измъкне от нея, та чак бе измислил оправданието със счупената ръка. Да върви по дяволите! Все още имаше и друг изход. *Забрави го! Остави го да се забавлява с Тери.* Но те и двамата щяха да ѝ се надсмиват. От тази мисъл по тялото ѝ отново премина студена тръпка.

Нека се подиграват! Момичето с червената коса! Признай, каза си Хелга, че е впечатляваща. Има характер. Направо си губи времето с жалък подлец като Дик.

Стана и тръгна около басейна. Така ли щеше да продължи и в бъдеще животът ѝ, докато Херман е жив? Лукс и самота? Помисли си за „Оушън Бийч клъб“ с всички онези ужасни английски откачалки с лакомо вторачени в количката със сметанови сладкиши очи и за мъжете с почервенели лица и подпухнали тела. Само да умре Херман! Тогава щеше да е свободна: господарка на шестдесет милиона долара!

Даде си сметка, че на вратата се звъни. Погледна часовника си. Беше 20.40.

Дали беше Дик?

Дали Тери му бе предала съобщението и, уплашен заради полицията, той бе дошъл?

Само при мисълта да легне с него сега й се повръщаше, но — за Бога! — поне щеше да изкара мъката и яда си на някого! Щеше да го накара добре да я запомни!

Тя бързо прекоси дневната, когато звънецът иззвъня повторно. Отвори рязко вратата с мятаци мълни очи и отново преживя шок.

Вместо еленовоокия Дик на прага бе застанал Франк Гритън: с лула в уста, със зле стоящ му сив костюм, като средното копче на сако едва издържаше на напора на огромното му шкембе.

— Извинете ме, мисис Ролф. — Той извади лулата и повдигна панамената си шапка. — Прибрах се към къщи и видях, че свети. Имам информация за вас, но ако предпочитате, ще дойда утре...

Тя потисна гнева си и успя да се усмихне.

— Влезте, мистър Гритън. Точно смятах да си приготвя едно питие. Ще ми правите ли компания?

— Благодаря.

Той я последва в дневната.

— Мястото е уютно, но уединено.

— Така е. — Тя отиде до барчето. — Какво ще пиете?

— Сама ли сте тук, мисис Ролф?

Тя спря и го погледна.

— Да.

— Мислите ли, че е разумно? Твърде уединено е.

— Какво ще пиете? — Резкият й глас му подсказа, че не е в настроение да приема съвети.

— Ние, полицаите, пием уиски, мисис Ролф.

Тя се насили да се засмее.

— Чела съм доста криминалета. Трябваше да се сетя.

Направи му силно уиски със сода, после си забърка водка с мартини.

— Навън е по-прохладно.

Гритън я последва с питието си в ръка на терасата и когато тя се отпусна в креслото, седна до нея.

— Спомням си собственика на тази вила, мисис Ролф. Нямаше късмет.

— Така ми казаха и на мен. — Тя отпи от питието си, като си помисли, че не е толкова хубаво, колкото коктейлите, които Хинкъл ѝ приготвяше. — Значи имате информация за мен?

— Да. Казахте, че я искате бързо. — Гритън запали лулата си, отпи от уискито, кимна одобрително и продължи: — За Дик Джоунс. — Спря и я погледна. Сините му очи бяха с характерния полицейски твърд израз. — Смятам не само да ви предоставя информация, мисис Ролф, но да ви предложа и съвет.

Тя срещна изпитателния му поглед със стоманен блясък.

— Интересуват ме фактите, мистър Гритън. Нямам нужда от съвети!

— За това става дума. — Гритън изпуфка с лулата си, очевидно без да се смути от резкостта в гласа ѝ. — Ще ви изложи фактите, но при сегашното ваше положение, мисис Ролф, имате нужда и от съвет.

— Кажете фактите!

Гритън махна лулата си, погледна я и потупа тлеещия тютюн с пръст.

— За първи път сте в Насо, а вероятно и изобщо на Карибските острови. Аз живея тук от двадесет години. Наели сте Джоунс да работи при вас. Навярно сте решили, че момчето заслужава да му помогнете. Не сте взели обаче предпазни мерки, като попитате в полицията за него, а преди човек да наеме когото и да било тук, мисис Ролф, много важно е или да му иска препоръчителни писма, или да се допита до полицията.

Хелга отпи от питието си, после остави чашата.

— Искате да кажете, че съм направила грешка, като съм го взела на работа?

— Да, мисис Ролф, точно това искам да ви кажа. Предупредих ви, че Джоунс е имал неприятности. Той е последният прислужник, който би трябвало да наемете, след като живеете на такова усамотено място.

Хелга замръзна.

— За Бога! Момче като него? Само не ми казвайте, че е убиец!

Лицето на Гритън остана сериозно, докато поклащаше глава.

— Не, не е убиец. На дванадесетгодишна възраст е бил изпратен в изправително училище за това, че е откраднал кокошка.

Хелга се приведе напред напълно вбесена и от очите ѝ заизскачаха искри.

— Да не би да искате да ми кажете, че едно дванадесетгодишно момче може да бъде изпратено в поправително училище само защото е откраднало някаква проклета кокошка? Никога не съм чувала по-жестоко нещо! Вероятно е умирало от глад!

Гритън извади лулата си, изтръска тютюна и отново я лапна.

— Очаквах да чуя от вас точно това, мисис Ролф. Та вие не познавате Карибския басейн. Ето каква е мисълта ми. Кокошката не е била изядена. Използвали са я за кръвно жертвоприношение.

— Кръвно жертвоприношение? Това такова голямо престъпление ли е?

— Може би за вас не е, но ме оставете да ви обясня. Преди около седем години от Хаити тук пристигна един вудуски шаман. Вероятно не знаете какво е вудуски шаман, мисис Ролф. Това е човек с голям талант в магиите. Ако е добър човек, прави добри магии. Но ако е зъл, магиите му са лоши. Този мъж — името му беше Мала Му — правеше черни магии. Започна да се занимава с изнудване. „Ще ми платиш толкова и толкова, иначе съпругът ти или жена ти, или детето ти ще се разболе.“ Такива неща. Много малко от тукашните англичани ги е грижа какво става в кварталите с местно население, но с полицията не е така. Вудуската религия е нещо, за което тя не може да не си дава сметка и да пренебрегва. Мала Му използваше Джоунс, за да краде пилета, кучета, котки, открадна дори една-две кози за кървавите му ритуали. Накрая полицията арестува Мала Му, както и Джоунс.

Хелга допи питието си.

— Никога не съм чувала подобна глупост — рече тя. — Магьосничество... магии... кървави ритуали. — Направи нетърпеливо движението ръце. — Мога да разбера неуките местни жители, които вярват в подобни небивалици, но вие... сигурна съм, че вие... не може да вярвате в такива неща.

Гритън я погледна спокойно.

— Разбирам реакцията ви, мисис Ролф. Когато пристигнах тук, и аз мислех като вас — че вудуската религия е пълна глупост. Също така вярвах и че човек никога няма да стъпи на Луната. Сега, след като съм тук от двадесет години, възгледите ми са далеч по-широки. Не само вярвам в съществуването на магьосничеството, но приемам, че то е

много опасна сила. Мога да ви уверя, че Джоунс е точно толкова опасен, колкото беше и Мала Му. Той, между другото, умря в затвора. Полицията подозира, че Джоунс е научил много от него и сега практикува магии, макар че няма доказателства.

Това се стори на Хелга толкова смехотворно, че тя загуби търпение към спокойния, пушещ лула, мъж.

— Не мога да приема тези глупости — отвърна рязко. — Предполагам, че след като сте живели толкова години в това екзотично място под палещите слънчеви лъчи и сред суеверните туземци, е възможно да вярвате в подобни безсмислици като магиите, но аз не ги приемам и никога няма да повярвам!

Гритън откри, че лулата му бе загаснала. Запали я, преди да отвърне:

— Добре, мисис Ролф. Тъй като ме наехте, бях длъжен да ви съобщя фактите. От вас зависи дали ще ги приемете или ще ги отхвърлите. Сега стигаме до нещо, което безпокои полицията. Джоунс е станал собственик на скъп мотоциклет. Шефът на полицията инспектор Харисън се чуди как такова бедно момче като Джоунс е намерило повече от четири хиляди долара, за да си го купи. Изнудването върви заедно с вудуизма, мисис Ролф. — Гритън спря и я погледна изпитателно: — Ако Джоунс изнудва някого, жертвата му може да разчита, че полицията ще запази името ѝ в тайна. На Харисън нищо не би му харесало повече от това да прибере Джоунс зад решетките.

Господи! — помисли си Хелга. — В какви каши се забърквам!

Гритън почака, погледна я и тъй като тя остана безмълвна, продължи:

— Хората често не желаят да признаят, че са обект на изнудване. Разбираемо е, но пречи на полицията. На жертвите на изнудване винаги се предлага защита и отношението към тях е като към VIP.

Хелга се поколеба. Трябваше ли да разкаже на този едър, пушещ лула, мъж цялата гадна история? Искаше ѝ се, но не можеше да се насили да му признае, че е жена на средна възраст с изгарящи я сексуални мераци.

— Мистър Гритън — рече тя със студения си глас, — помолих ви да разберете дали Джоунс си е счупил ръката, къде живее в момента и да ми предоставите информация за онова момиче Тери Шийлдс. За

това ставаше дума и за това ви платих. Впоследствие реших да не наемам Джоунс, така че ако случайно е изнудвач или вудуски шаман, не ме засяга. Счупил ли си е ръката?

Гритън пуфна с лулата си, докато я гледаше.

— Да, мисис Ролф, счупил я е. Късно снощи се е подхлъзнал и е паднал лошо.

Хелга усети внезапно облекчение. Значи счупената ръка не е била претекст, за да се измъкне! Тери не лъжеше. И още по-важното беше, че момчето не си бе измислило историята със счупената ръка, за да се измъкне от леглото ѝ.

— А къде живее?

— Снощи е преспал в бунгалото на плажа, което е собственост на Хари Джексън, мисис Ролф — отвърна Гритън и я погледна с опитните си полицейски очи.

Въпреки изненадата Хелга някак си успя да запази лицето си безизразно.

— Колко странно! Сам ли е там?

— Според оперативния ми работник, който все още наблюдава бунгалото, Джексън се е присъединил към Джоунс около един часа снощи. Излязъл е в девет сутринта. Джоунс е все още в бунгалото.

— А момичето — Тери Шийлдс, не е ли било там?

— Не, мисис Ролф.

Хелга се замисли, после вдигна рамене. Насили се да си придаде безразличен вид въпреки обзелото я вълнение.

— Е, благодаря ви, мистър Гритън. Имам обаче един малък проблем. Тъй като няма да наема това момче, оставам без прислужник. Можете ли да ми препоръчате някого? Няма да приемам посетители, тъй че готвенето ще е най-обикновено.

Гритън остърга лулата си, докато мислеше.

— Ще постъпите умно, ако не наемете някой от туземците, мисис Ролф — каза той накрая. — Англичанката, която работи при мен, има сестра и в момента тя е свободна. Казва се мисис Джойс. Съпругът ѝ бе рибар. Удави се при една буря миналата година. Мога да ви препоръчам нея.

— Тогава ще я помолите ли да дойде тук? Плащах на Джоунс сто долара седмично. Това ще я задоволи ли?

Гритън я зяпна. За първи път го беше учудила така, че да наруши непоклатимото му спокойствие.

— Прекалено много е, мисис Ролф. Петдесет ще са повече от достатъчно.

Прекалено много? — помисли си Хелга. — *При всичките й пари?*

Отвърна нетърпеливо:

— Искам да й плащам по сто долара седмично. Парите са от полза за хората. Обичам да помагам.

Гритън отново я погледна с твърдите си полицейски очи.

— Тя ще бъде много доволна.

— В такъв случай мисля, че това е всичко, мистър Гритън. Благодаря за информацията. Делото — така ли го наричате? — вече е приключено.

Гритън се замисли за момент.

— Остава момичето, Тери Шийлдс. Все още ли искате да ви докладвам за него?

До този момент на Хелга вече й беше дошло до гуша от Дик Джоунс и Тери Шийлдс. Не искаше да чува нищо повече за тях.

— Вече не ме интересува. Благодаря за всичко, което направихте.

Гритън се наклони напред и изтръска пепелта от лулата си в пепелника.

— Тогава ви дължа малко пари, мисис Ролф.

— Казах, че случаят е приключен. Не ми дължите нищо. — Насили се да се усмихне. — Отново ви благодаря за всичко.

Гритън се изправи.

— Мисис Ролф, сигурна ли сте, че не искате сведения за това момиче?

В момента тя копнееше да е сама. Трябваше да направи усилие, за да не му изкрещи.

— Не, благодаря, мистър Гритън. Вече нямам нужда от услугите ви.

Това бе едно от импулсивните й решения, за които по-късно щеше да съжалява.

Мисис Джойс се оказа по-голяма англичанка от англичаните. Пристигна на велосипед, който сякаш едва издържаше тежестта ѝ. Беше едра жена, силно пристегната в талията, на около четиридесет години. Косата ѝ беше ситно накъдрена, а английският ѝ тен напомняше на Хелга за излъскана до блясък ябълка.

— Обичате ли чай, пиленце? — попита тя веднага щом ѝ се представи. — Или предпочитате кафето?

Учудена, направо зашеметена, Хелга отвърна, че предпочита кафе.

— А аз пия чай. — Мисис Джойс разцъфна в усмивка. — Това е английски обичай. Вие просто си седете и си почивайте. Ще ви донеса чаша кафе след минутка.

За Бога! — помисли си Хелга. — *Сега пък какво ми дойде до главата?*

Кафето обаче беше хубаво, а приятното бърборене на мисис Джойс — забавно.

— Чудесно място нали, скъпа? Но сигурно се чувствате самотна. И на мен ми липсва мъжът ми. Ние, момичетата, се чувстваме самотни без мъжете си. Прочетох за милия ви съпруг. Поне е жив. Моят Том е само спомен за мен, но скъп спомен. Беше чудесен човек. Искате ли да ви приготвя обяд? А какво ще кажете за хубава риба за вечеря?

Хелга отвърна, че иска вечеря, а на обяд ще хапне навън.

— Каква хубава фигура имате, пиленце — каза с възхищение мисис Джойс. — Работила съм и при други дами. Боже! Те изобщо не се грижат за фигурите си, но вие... миличка, пиленце, вие трябва да се гордеете!

Леко смутена, Хелга изпита топлота към тази жена, защото имаше остра нужда от сърдечност.

— Много мило от ваша страна, мисис Джойс. Права сте... Когато човек живее сам, се депресира. Мисля, че когато една жена стане на четиридесет и три и наоколо ѝ няма мъж, тя наистина изпада в меланхолия.

— Четиридесет и три? Не лъжете, скъпа. Бих се заклела, че нямате повече от тридесет. Моето мъжле често казваше, че жената е остаряла, когато вече не ѝ се прави любов. — Тя се засмя, като плесна с отрудените си ръце. — Моят Том беше голяма скица. Такива неща разправяше! Но беше прав. Докато една жена иска мъж, не е стара.

Хелга изведнъж се отпусна и рече, усмихвайки се:

— А на вас приисква ли ви се понякога мъж, мисис Джойс?

Едрата жена се ухили.

— Аз ли? Ами, гълъбче, та нали животът е за това? Когато ми се прииска, просто си намирам някой. Том би одобрил. Момичетата имат нужда от мъж от време на време.

Усетила, че ѝ се доплаква, Хелга се извърна настрани:

— Да... момичетата имат нужда от мъж.

— Така е, скъпа. — Гласът на мисис Джойс спадна с един тон. — Това е животът, нали? — Тя вдигна подноса с кафето. — Вие се позабавлявайте, а аз ще поработя. Том винаги казваше, че приказвам прекалено много. — И забърза към кухнята.

Да се позабавлява?

Хелга погледна към окъпания от слънчеви лъчи плаж. Какво щеше да прави? Да плува сама? Да отиде в „Оушън Бийч к्लъб“ и да слуша остроумията на онези отвратителни жени с техните ужасни шапки с цветя или на почервенелите дебели мъже, които щяха да я зяпат, да се чудят и да я одумват наум.

Спомни си за Херман и направи усилие да се обади в болницата. Жената от рецепцията ѝ съобщи любезно, че няма промяна.

Мисис Джойс се появи откъм кухнята.

— Бедничкият човечец още ли е зле? — попита тя.

— Да. — Хелга се изправи. — Ще отида да поплувам.

— Непременно го направете, скъпа. Аз трябваше да се откажа от плуването след спонтанния си аборт, но морската вода е добра за вас.

Хелга трепна.

Когато една жена на средна възраст има мераци към момче, което може да ѝ бъде син, студената вода помага.

Тя се качи горе, облече бански и после мина по плажната ивица и влезе в морето. Понесе се в синята топла вода, като гледаше нагоре към небето и към кимащите корони на палмите и чуваше бръмченето на моторниците и отдалечения шум от движението по пътя.

Рай, помисли си тя, само да имаше с кого да го сподели.

Момичетата имат нужда от мъж.

Дано да умре Херман! Докато се носеше из топлото море, смъртта му ѝ изглеждаше единственото разрешение. Щом веднъж се освободеше от него с шестдесет милиона долара, щеше да може да си

създаде нов живот с някой силен, внимателен мъж, който да се грижи за нея.

Нов живот!

Но тя инстинктивно усещаше, че Херман нямаше да умре още години наред. Бавно щеше да се възстанови. Да си възвърне говора. Щеше да каже на Уинборн да я зачеркне от завещанието му.

Напълно отчаяна, тя доплува до брега. Половин час по-късно, като остави мисис Джойс да почиства с прахосмукачката, подкара минито към „Оушън Бийч клъб“. Секретарят я посрещна с усмивка. Тя му каза, че би искала да играе тенис. Дали треньорът би поиграл с нея? Беше много добра тенисистка и треньорът с наднормено тегло, който от години играеше с дебели и възрастни хора, направо не можа да разбере какво става, когато Хелга, обзета от ярост, изигра с него играта на живота му. Накрая го победи с 9 на 7, 6 на 1 и 6 на 0.

— Вие сте великолепна тенисистка, мисис Ролф — изпъхтя той, като се бършеше с кърпата. — Това е най-добрата игра, в която съм участвал, откакто не играя в „Ригс“.

Мъже!

Тя му се усмихна.

— Бях в настроение.

Като го остави да си ближе раните, тя подкара минито към малък ресторант за морска храна. Избра си омар в бял сос с вино. Докато седеше сама в сянката на палмите и гледаше младежите, хората на средна възраст и старите на плажа, тя си помисли за Дик.

Ако не си беше счупил ръката, рече си тя, сега можеше да е при нея и да лежи до нея на огромното легло.

Всички тези глупави приказки за вудуизма! Това беше нещо, което не можеше да приеме, и толкоз! Как беше възможно човек като Гритън да говори подобни тъпотии!

Мислите ѝ се насочиха към Тери Шийлдс. Какво ли правеше тя? После се сети за Джексън. Даде припряно знак на келнера да ѝ донесе сметката.

Часът беше само 14.20. Оставаха ѝ целият следобед, вечерта и нощта, които трябваше да прекара все така самотна. *Момичетата имат нужда от мъж.* Колко вярно! И все пак толкова опасно. Отново си спомни за Херман, чиято изкривена уста изричаше думата „курва“.

Търпение, каза си тя. Може да имаш късмет. Той може и да умре. Тогава магическият ключ към света щеше да е неин!

Качи се в минито и подкара обратно към вилата. Мисис Джойс се готвеше да си тръгва.

— Ето ви и вас, гълъбче — рече тя. — Добре ли прекарахте сутринта?

— Да, благодаря. — Хелга се насили да се усмихне. — А вие?

— Да... обичам да чистя. Това е животът ми, гълъбче. Том винаги казваше, че съм ходеща прахосмукачка. — Тя се засмя. — Мъже! Дори не се сещат за праха. — Затвори очи. — Знаем ги за какво си мислят, нали, мисис Ролф?

И аз знам за какво си мисля, рече си Хелга.

— Да, права сте.

— Момчето дойде да оправи капаците в спалнята ви, скъпа — додаде мисис Джойс. — Ще се върна в седем. Ще ви донеса хубава риба или предпочитате нещо друго?

— Не, риба е добре.

Хелга видя как едрата жена се отдалечи на велосипеда си, после влезе в дневната. Огледа се. Празнотата и тишината на тази луксозна стая я потиснаха. Качи се горе и взе душ, после отиде до дрешника, за да вземе бялата си пижама. Като я свали от закачалката, погледът ѝ застина върху нея.

Инициалите ѝ, избродирани върху джоба на горнището, бяха внимателно изрязани.

Остана доста дълго втренчена в горнището. Беше озадачена. После, без да може да си обясни причината, усети как по тялото я ползват тръпки. Пусна горнището на пода, сякаш се беше превърнало в някакво ужасно насекомо. Огледа стаята с разтуптяно сърце. Какво означаваше това? Кой го беше направил? Мисис Джойс? Немислимо!

Момчето дойде да оправи капаците в спалнята ви.

Прекося стаята и разгледа двата дървени капака. Видяха ѝ се наред. Не беше ги отваряла предишната нощ. Сега ги отвори и ги бутна напред — назад. Движеха се идеално. Отново ги затвори и огледа спалнята. Очите ѝ спряха на бялото горнище на пода. Поколеба

се, после го вдигна. Разгледа внимателно добре изрязаните шевове. Някой бе използвал бръснач, за да махне джоба. Но защо? Направи гримаса, отнесе горнището в банята и го пусна в коша с прането.

Погледна часовника си. Господи! Как едва-едва пълзеше времето! Беше 14.50. Отиде до дрешника и разгледа всичките си дрехи. Никоя друга не бе пипана. Даваше си сметка колко бързо тупа сърцето ѝ и я хвана яд на себе си. Трябваше да има някаква причина да отрежат джоба — който и да го бе сторил. Работникът, който бе дошъл да оправи капаците? Беше чела за перверзни мъже, които крадат женско бельо от просторите. Дали този работник беше такъв? Беше сигурна, че мисис Джойс нямаше нищо общо с това.

Пое си дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои.

Щеше да говори с нея вечерта. Усети странна атмосфера във вилата: някакво особено усещане, което я безпокоеше. Разбра, че няма да може да остане тук целия следобед. Трябваше да излезе... Да направи нещо, но какво?

Облече си жълта ленена рокля, избра си подходящи обувки и чанта и после слезе в дневната. Излезе на терасата и погледна към частния си плаж: четвърт миля самотна, пуста ивица пясък и също такава море. Обърна им гръб.

Не можеше да остане тук сама. „Оушън Бийч кльби“? Много скоро щеше да дойде време за чая. Помисли си за старчоците, които гледаха лакомо количката със сладкишите. По дяволите! — рече си. — Дори те бяха за предпочитане пред самотата.

Заклучи, качи се в минито и отиде в клуба. През следващите два часа седя и слуша местните клюки, наблюдава старчески пръсти, които посочваха към сладкиши, докато келнерът сервираше, изпи две чаши чай, давайки си сметка, че събралите се около нея мъже се перчеха. Помолиха я да се включи в партия бридж и тъй като трябваше да убие още време, тя прие. Партньорът ѝ, генерал в пенсия, беше много доволен да играе заедно с нея. Другите двама: слаба възрастна дама с кисела физиономия и съпругът ѝ, който беше дебел и шумен, играеха добре, но Хелга беше първокласна бриджорка, както ставаше с всичко, с което се заемеше. Чудесната ѝ памет и безпощадните ѝ ходове напълно унищожиха противниците, за които по-късно научи, че били смятани за най-добрите играчи на бридж в клуба.

Бързо се отегчи от слабата съпротива и в края на втората партия се извини под претекст, че има важна среща. Генералът, който с нищо не бе допринесъл за победата им, се разтопи в усмивки, а другите двама веднага започнаха да правят разбор на играта.

Хелга се върна във вилата в 18.50. Тъкмо си приготвяше водка с мартини, когато чу, че мисис Джойс пристига.

Едрата жена се насочи към кухнята с торба с продукти и Хелга каза:

— Пийнете с мен, мисис Джойс.

— Не мога, гълъбче. Само като помириша алкохол, ми призлява. Моят Том никога не слагаше капчица в уста. — Остави пазарската чанта на пода. — Взела съм ви чудесно филе от риба. Английската риба, като калкана например, ми липсва, но и тази си я бива. Ще я опека с грах и ориз, миличка. Ще ви хареса.

— Звучи чудесно. Бих искала да мога да готвя. Ще позволите ли да ви гледам, мисис Джойс?

— Сигурна съм, че умеете много неща, скъпа. Готвенето не е трудна работа. Толкова много жени правят трагедии от него, но аз смятам, че ако обичаш да си похапваш, готвенето е цяло удоволствие.

Като опря хълбоци на кухненската маса, Хелга си запали цигара и започна да наблюдава как мисис Джойс приготвя рибата.

— Искам да ви питам за капациите в спалнята ми, мисис Джойс. Кой беше този работник?

След като изми филето, мисис Джойс започна да бърше ръцете си.

— Кой беше ли, скъпа? — Тя погледна остро Хелга. — Каза ми, че вие сте го помолили да дойде.

— Трябва да го е извикал агентът за недвижими имоти мистър Мейсън. Не знаех, че капациите не са наред.

— Момчето каза, че имали нужда от смазване. — Мисис Джойс сложи тенджерата вода на котлона. — Имаше добри обноси. Съжалих го, тъй като ръката му беше гипсирана.

Хелга разля питието си, но някак успя да запази лицето си спокойно. Дик!

— Сам ли го оставихте горе, мисис Джойс? Едрата жена я зяпна.

— Откраднал ли е нещо?

— Не, но сам ли го оставихте в спалнята ми?

— Дойде в неподходящ момент, скъпа. Миех ваната. Оставих го сам за не повече от няколко минути. Нещо не е наред ли?

— Някои от дрехите ми не бяха на мястото си.

— Дрехите ви? Такова момче не би пипало дрехите ви.

— Сигурно. Е, няма значение.

— Нещо не е наред, нали? — Мисис Джойс изглеждаше обезпокоена. — Ако е взел нещо, на ваше място бих уведомила полицията, скъпа. Тукашните полицаи са много отзивчиви.

— Не е взел нищо. — Хелга погледна часовника си. — Всичко е наред. Ще гледам новините.

— Новините! — Мисис Джойс изсумтя. — Можете да минете и без тях, гълъбче. Човек включи телевизора и слуша само гадости.

Хелга влезе в дневната.

Значи Дик беше идвал. Той беше изрязал джоба с инициалите от пижамата ѝ. Защо?

Спомни си каква ѝ бе казал Гритън: Мога да ви уверя, че Джоунс е толкова опасен, колкото беше Мала Му. Полицията подозира, че е научил доста неща от него и сега се занимава с магии.

Пълни глупости — рече си тя. — И все пак във вилата се усещаше някаква зловеща атмосфера.

Насили се да чуе новините: грабеж, две убийства, индустриален скандал и петима заложници, за които се искаше откуп.

Колко права беше мисис Джойс: слушаш само гадости.

— Готово е, пиленце — обади се тя. — Настанете се удобно.

Като продължаваше все още да мисли за Дик, Хелга отиде до масата и седна. Остана учудена и доволна, като видя, че имаше половин бутилка „Шабли“.

Мисис Джойс сервира храната.

— Помислих си, че ще искате чашка вино, скъпа — рече. — Налейте си сама. Не ме бива за такива неща.

— За всичко се грижете, мисис Джойс.

— Познавам дамите от класа от пръв поглед, скъпа. Започвайте и се нахранете добре.

— Изглежда превъзходно.

— Сигурна съм, че ще ви хареса. Сега за утре мислех си, че ще искате да опитате ястие с миди. Тъй като бях съпруга на рибар, се

специализирах в морската храна и, без да се хваля, мога да кажа, че приготвям миди по-добре от всеки друг на острова.

— Много ще се радвам. — Хелга откри, че рибата е превъзходна. Като видя, че мисис Джойс се приготвя да клюкарства, рече: — Прекарах следобеда в „Оушън Бийч клуб“.

— Така ли? И таз добра! Учудвате ме, скъпа. Този клуб е място само за стари глупаци... но не и за момиче като вас.

Хелга изпита топли чувства към тази жена.

— Докато чакам мистър Ролф да се възстанови, трябва да правя нещо.

— Права сте. Никога не е приятно да се чака. Колко жалко, че няма някой симпатичен мъж да ви разведе наоколо. В Насо има много интересни неща.

— В клуба се разбъбрихме. Вярвате ли във вудуизма? — Хелга погледна изпитателно мисис Джойс, чието щастливо изражение изведнъж изчезна.

— Вудуизмът ли? Говорили сте за това ужасно нещо?

— Имаше двама старчоци, които, изглежда, вярват в съществуването му. Вие какво мислите по този въпрос?

— Мисис Ролф... — Едрата жена изведнъж стана сериозна. — Надявам се, че съм добра християнка. Не бих искала да се меся в онова, което правят чернокожите. Питате дали съществува вудуизмът. Да. В квартала, където живее туземното население, стават много ужасни неща. Моят Том ми каза да нямам нищо общо с тях, а той знаеше какво говори.

— Ужасни неща ли? Какви неща, мисис Джойс?

— Магии... някои от чернокожите правят магии.

Известно време Хелга се храни в мълчание, после попита:

— Магии? Какви магии?

— Мисис Ролф, има неща, за които е по-добре да не се говори. Яжте си вечерята, за да не изстине.

— Но това ме интересува. Моля ви, кажете ми.

Мисис Джойс се поколеба, после облегна едрото си тяло на кухненската врата и подхвана:

— Е, скъпа, ами тези чернокожи умеят да правят разни работи. Не вярвам на слуховете, които се носят, но знам за едно малко момченце, което живееше до нас. Баща му беше рибар като моя Том.

Веднъж дойде някакъв чернокож мъж и поиска пари. Рибарят го удари и го изхвърли. След един ден момченцето се разболя и изпадна в кома. Докторите не можаха с нищо да му помогнат. Накрая рибарят отиде при онзи чернокож мъж, даде му всичките си спестявания и на следващия ден момчето се оправи. Видях всичко това с очите си. Разправят се и толкова много други неща. Имаше едно куче, което лаеше ли, лаеше, а съседът не можеше да понася това. Той отиде при един чернокож и му даде пари. На следващия ден кучето спря да лае и никой никога не го чу повече. Мога да продължавам още дълго, мисис Ролф, но вие си довършете вечерята, а аз ще измия съдовете.

Мисис Джойс отиде в кухнята. Хелга привърши рибата, пи малко вино и си запали цигара. Беше се намръщила, а умът ѝ усилено работеше.

Това е смехотворно, помисли си тя. Магьосничество! Магии! Не, нямаше да приеме тези небивалици. Мисис Джойс беше същата като Гритън. Бяха живели прекалено дълго под тези палещи лъчи.

Мисис Джойс се пови отново и започна да разчиства масата.

— Хареса ли ви, скъпа? Кафето е готово. На терасата ли ще го пиете?

Хелга излезе на терасата и седна. След няколко минути мисис Джойс донесе поднос с кафето.

— По телевизията дават чудесен уестърн, скъпа. Няма нищо похубаво от добър уестърн — каза тя, докато наливаше кафето. — Ако нямате нищо против, ще си тръгвам.

— Да, разбира се. Значи до утре и благодаря за всичко.

— Ще дойда в осем. Приятна вечер, скъпа.

— Благодаря, подобно.

Едва когато видя как мисис Джойс се отдалечава на велосипеда си, Хелга осъзна колко самотна и празна беше тази вила. Стана и нетърпеливо запали приглушените светлини на басейна. Не беше в настроение да гледа телевизия. Отново седна и допи кафето. Сега започна да ѝ се иска да бе останала в „Дайъмънд Бийч хотел“. Поне щеше да вижда хора във фойето. Ако не беше Дик, Хинкъл щеше да ѝ прави компания.

Погледна осветения от луната плаж. Тишината, която се нарушаваше само от лекия шум на морето, беше потискаща. Можеше ли да прекара останалите три часа до лягане по този начин — като

гледа празното море? Чувстваше се толкова самотна, напълно отрязана от света. Разбира се, можеше да отиде до клуба и пак да играе бридж, но това щеше да е дори още по-лошо, отколкото да остане тук сама.

Докато беше в клуба следобед, си бе купила три книги. Реши да остане тук и да чете.

Влезе в дневната и погледна книгите. Избра си историческия роман (по-дебел дори от „Отнесени от вихъра“), тръгна обратно към терасата и спря.

Изведнъж инстинктивно почувства, че я наблюдават. Стоеше неподвижно в средата на голямата стая и се заслушваше. Чу единствено шума на морето. После звука от падащ кокосов орех.

Отново усети смразяващото кръвта й чувство, което бе изпитала, когато откри, че джобът на пижамата й е отрязан. Винаги се беше гордяла със здравите си нерви, на изведнъж осъзна, че ако някой я нападнеше, единствената й защита щеше да е телефонът.

Но кой щеше да дойде тук? — помисли си тя, подразнена от внезапно овладялото я безпокойство. — Просто си въобразяваше!

Овладея се, давайки си сметка, че пулсът й е доста ускорен, и излезе на терасата. Приглушените светлини на басейна сега като че ли създаваха зловеща атмосфера. Дори луната сякаш хвърляше ужасяващи отблясъци.

Тя спря, все още изпитвайки чувството, че не е сама... че някой я наблюдава.

Но кой?

Някой чернокож? Можеше да се прокрадне и да се нахвърли върху нея. Писъците й щяха да се изгубят в самотното място.

Направи усилие и извика с твърд глас:

— Има ли някой тук?

Последва дълга пауза, през която тя стоеше там, сега вече наистина уплашена, после чу шумолене в близкия шубрак и усети как сърцето й подскочи.

— Кой е?

— Няма нищо, мисис Ролф... аз съм.

Откъм тъмнината се появи фигурата на мъж и излезе под слабата светлина. Хелга притаи дъх.

— Аз съм... Хари Джексън.

Взира се доста дълго в застаналата в сянката фигура, после паниката ѝ се превърна в гняв.

— Как смееш да идваш тук! Веднага си тръгвай или ще извикам полицията!

Джексън пристъпи по-напред в светлината. Тя видя, че носи малка картонена кутия и е облечен с най-хубавия си костюм.

— Съжалявам, мисис Ролф. — Гласът му беше дрезгав. — Имам нужда от помощта ви, както и вие от моята. Не исках да ви изплаша.

— Чу какво казах! Веднага си тръгвай или ще извикам полицията!

— Моля ви, погледнете това, мисис Ролф. Махна капака и бутна отворената кутия към нея.

С биещо като барабан сърце, Хелга погледна към сложената в кутията малка дървена кукла: тя представляваше оплешивяващ мъж с миниатюрни слънчеви очила, облечен с бяла копринена пижама.

Приликата с Херман беше толкова стряскаща, че тя едва сдържа писъка си.

В главата на куклата беше забита дълга лъскава игла.

Луната се скри зад малък черен облак. Палмите внезапно зашумяха под повея на бриза.

С треперещ глас Джексън каза:

— Не издържам повече. Трябва да се махна оттук. Само вие можете да ми помогнете.

— Какво е това? — Тя посочи куклата.

Той се отпусна в един стол, закри лице с ръцете си и заплака, хленчеше като малко момченце, което се е ударило.

Хелга го погледна, после гнусната кукла. Осъзна, че няма защо да се страхува от Джексън. Той беше слабо, лигаво, немъжествено същество, което човек можеше само да съжалява, но куклата я плашеше.

За момент остана замислена, давайки си сметка, че ѝ е студено. После влезе бързо в дневната, отиде до барчето и сипа две силни брeндита. Занесе чашите на терасата.

— Изпий това и престани да хленчиш! — Резкостта в гласа ѝ оказа въздействието си върху Джексън, който грабна чашата и я пресуши.

— Трябва да намеря пари, мисис Ролф! Трябва да се махна оттук! Мога да ви продам информация.

— Така ли? — Сега тя се владееше. Седна и запали цигара. — Няма да получиш нищо от мен, но ще ми обясниш какво означава тази кукла или ще се обадя на полицията!

— Мога да ви продам информация — изстена Джексън. — Кълна се, че няма да дадете парите си напразно, мисис Ролф. Трябва да се махна оттук! Онова малко метиско копеле смята да ме убие!

Хелга се насили отново да погледне куклата. Не можеше да има съмнение, че изобразяваше Херман Ролф. Около врата ѝ висеше миниатюрна пластмасова торбичка, в която беше сложено нещо.

— Кой направи това?

— Той... Джоунс. Каза, че може да ви попречи да напуснете Насо, като вкара мистър Ролф в кома! Каза, че като заби игла в главата на куклата, мистър Ролф ще изпадне в кома!

Хелга усети как по тялото ѝ премина тръпка. Спомни си какво ѝ бе казала мисис Джойс за малкото момченце, което живеело до тях. Спомни си и за озадачените, обезпокоени изражения на д-р Бърнстайн, д-р Ливай и д-р Белами. Възможно ли беше това? Можеше ли забитата в главата на куклата игла да е предизвикала мистериозната кома на Херман? Сети се какво ѝ бе казал Гритън: *Когато пристигнах тук и си като вас си мислех, че вудуизмът е глупост. Не вярвах и че на Луната някога ще стъпи човек.*

Престани с тези тъпотии! — рече си тя. — Знаеш, че такива неща не могат да се случат! Някъде в тестето трябва да има джокер^[1]! Този хленчещ мъж се опитва да те преметне!

— По-добре ми обясни — подкани го тя с треперещ глас.

— Затова съм тук. — Джексън сви ръцете си в юмруци и пак ги отпусна. — Имам нужда от пари, мисис Ролф. Дайте ми пет хиляди и всичко ще ви обясня.

Тя го погледна с презрение.

— Ако продължаваш да се опитваш да ме изнудваш, ще се обадя в полицията и тогава ще имаш възможността да обясниш всичко на тях!

Той се сви.

— И вие няма да искате полицията да разбере за това, мисис Ролф. Не се опитвам да ви изнудвам. Кълна се, че е така! Трябват ми

пари, за да се махна от това място. Информацията, която мога да ви дам, струва много повече от пет хиляди. Джоунс дяла кукла, която да прилича на вас. Открадна парче коприна с инициалите ви, за да направи роклята ѝ. Каза, че трябвало да има нещо, което принадлежи на човека, когото желае да контролира. — С треперееща ръка Джексън посочи към миниатюрната пластмасова торбичка, която висеше около врата на куклата. — В тази торбичка, мисис Ролф, са сложени отрязаните частички от ноктите на съпруга ви. Джоунс ги е взел, когато е почиствал апартамента в хотела. Послушайте ме, мисис Ролф, той смята да ви убие.

Макар че беше потресена, Хелга упорито отказваше да приеме чутото.

— Казах ти, Джексън! Изчезвай! Писна ми от тези глупости!

— Джоунс ме обра до шушка! Нямам никакви пари! — изстена Джексън. — Трябва да се махна от този остров! Лопез е вече по петите ми! За Бога, мисис Ролф, дайте ми някакви пари! Ако не си беше счупил ръката, Джоунс вече щеше да е довършил куклата и щяхте да сте мъртва!

Като гледаше уплашеното му, плувнало в пот лице, Хелга изведнъж се изплаши. *Щяхте да сте мъртва.* Спомни си сериозното лице на Гритън. Спомни си как се промени изражението на лицето на мисис Джойс, когато я бе попитала за вудуизма. Възможно ли беше всичко това?

Насили се да каже:

— Чух достатъчно тъпотии. Махай се!

Джексън я погледна отчаяно, после вдигна ръце, изгубил надежда.

— Тогава ще трябва да ви се доверя, надявайки се, че ще ми помогнете, мисис Ролф. Онова момиче... Тери Шийлдс. — Той се приведе напред. — Мога да ви кажа коя е тя.

— За последен път те предупреждавам... махай се!

— Те с Джоунс имат намерение да се отърват от вас чрез вудуизма, така че тя да може да наследи парите на Ролф! — После, като я мушна с пръст, Джексън продължи: — Тери Шийлдс е доведената ви дъщеря! Тя е Шийла Ролф, която ще наследи всичките пари на баща си, ако вие умрете!

[1] Най-силната карта в някои игри; непредвиден фактор. ↑

ГЛАВА ОСМА

Хелга протегна ръка към чашата с бренди, като се бореше да преодолее предизвикания от казаното от Джексън шок. Насили се да отпие от алкохола, знаейки, че Джексън я наблюдава и чака реакцията ѝ.

Тери Шийлдс? Дъщеря на Херман?

Помисли си за момичето с венецианско червена коса, твърдо лице, широка, решителна уста и големи очи. Още от мига, в който я бе видяла, Хелга бе разбрала, че това момиче има силен характер и че е необикновено, но чак дъщеря на Херман?

После си спомни телеграмата до Хинкъл: студеното коравосърдечно съобщение:

Невъзможно ми е да дойда в Насо. Татко ще се оправи. Винаги успява.

Дали наистина този глупав аматьор в изнудването си мислеше, че ще се хване на такава съшита с бели конци лъжа?

— О, я изчезвай! Дъщерята на мистър Ролф е в Париж! Имам доказателства за това!

— Телеграмата, която изпрати на Хинкъл? — Джексън поклати глава. — Това беше само за да ви заблуди. Не искаше да знаете, че е тук. Накара един приятел от Париж да ви я изпрати. Чух ги да говорят с Джоунс за това. Казвам ви, мисис Ролф, Тери Шийлдс е доведената ви дъщеря и има намерение да се отърве от вас.

Хелга се поколеба. Не ѝ се искаше да повярва и все пак, като гледаше Джексън, ѝ се стори твърде невероятно той да лъже, а освен това, откъде би могъл да знае за телеграмата?

— Мога да проверя дали лъжеш — каза тя — и ако е така, ще те предам на полицията. Наистина ще го направя! Все още ли твърдиш, че Тери Шийлдс е Шийла Ролф?

Той кимна.

— Кълна се, но почакайте за миг, мисис Ролф. Ако се уверите, че не лъжа, ще ми дадете ли петте хиляди долара, за да се махна оттук?

— Ако не лъжеш — отвърна студено Хелга, — ще ти дам петстотин долара, които ще са ти напълно достатъчни, за да се махнеш.

— Исусе Христе! — Джексън удари юмруците си един в друг. — При всичките ваши пари! Трябва да се махна! Да започна нов живот! Какво са пет хиляди за вас?

Тя се изправи.

— Чакай тук.

Влезе в дневната и се обади във вилата в Перъдайс Сити. Минаха няколко минути, докато се свърже, после благият глас на Хинкъл прозвуча от другата страна на линията.

— Резиденцията на мистър Херман Ролф.

— Хинкъл! — Колко радостна беше да чуе гласа му и колко успокоително й подейства той! — Мисис Ролф се обажда.

— О, мадам. Тъкмо щях да си позволя да ви позвъня, тъй като нямах новини от вас — рече Хинкъл с укор в гласа. — Току-що се свързах с болницата. Изглежда, няма промяна.

— Не, страхувам се, че няма. — Тя направи пауза и после продължи: — Съжалявам, че не ти се обадох по-рано, но бях заета.

— Радвам се да го чуя, мадам. Трябва да се чувствате доста самотна.

Хелга си помисли: „Самотна? Ти или който и да било друг нима можете да знаете колко самотна съм наистина?“

— Как са нещата във вилата, Хинкъл?

— Не съвсем както трябва, мадам. Радвам се, че се върнах и мога да ви уверя, че докато пристигнете с мистър Ролф, всичко ще е наред.

— Сигурна съм, че ще е така. — Последва пауза, после тя попита: — Получи ли телеграмата от Шийла, която ти препратих?

— Да, мадам. Натъжи ме.

— Така е, но младите много не ги е грижа, нали? Сигурна съм, че наистина е заета.

— Вероятно, мадам. — Гласът на Хинкъл беше опечален.

— Мислех си за мис Шийла. Разочарована съм, че не съм се срещала с нея. Когато човек си мисли за някого, хубаво е да има

представа за него. Можеш ли да ми я опишеш?

— Да ви я опиша ли, мадам? — Гласът на Хинкъл се покачи с един тон.

— Как изглежда? — продължи търпеливо Хелга.

— Ами, мадам, бих казал, че тя е човек със силен характер. — Очевидно, ако се съдеше по гласа му, Хинкъл не одобряваше този разговор.

— А външността ѝ, Хинкъл? Дебела ли е, слаба, висока, ниска?

— Мис Шийла има прекрасна фигура, мадам. Като повечето млади хора тя се грижи за външността си. Сега косата ѝ е боядисана във венецианско червено, ако така се нарича този цвят. Много ѝ отива.

Хелга усети как леко подскочи.

— Това е интересно. — Спря и като промени нарочно темата, продължи: — Имаш ли вече някакви планове относно кабинета на мистър Ролф?

— Разбира се, мадам. Вече се консултирах с вътрешен декоратор. Сигурен съм, че когато мистър Ролф се върне, ще остане много доволен.

— Чудесно. Добре, Хинкъл. Сега смятам да поиграя бридж. Само исках да чуя гласа ти.

— Много сте мила, мадам.

— И да ти кажа, че ми липсват прекрасните ти омлети. — Знаеше, че не би могла да измисли нищо по-подходящо за завършек на разговора им. Остави слушалката.

Значи Джексън не лъжеше. Това момиче, което се представяше за Тери Шийлдс, явно наистина беше дъщерята на Херман!

Заедно с Джоунс те смятат да се отърват от вас чрез вудуизма, така че тя да наследи парите на Ролф!

Можеше ли да има нещо по-смехотворно от това? После се сети за куклата със забитата в главата ѝ игла. Спомни си за мистериозната кома на Херман. Опознай врага си. Сякаш чуваше сухия корав глас на баща си.

Сега трябваше да се справи с Джексън. Трябваше да научи всичко, което той можеше да ѝ каже, дори това да ѝ струваше пари.

Излезе на терасата. Джексън седеше отпуснато в стола си и между пръстите му гореше цигара. Отблясъците от светлините на басейна осветяваха лъсналото му от пот лице.

— Добре, Джексън — рече тя, докато сядаше. — Значи това момиче е Шийла Ролф. Сега говори. Искам да науча всичко по този въпрос. Как разбра коя е... тя ли ти каза?

— Вижте, мисис Ролф, ако не пийна още едно, ще ми гръмнат бушоните!

— Сипи си. Питиетата са в дневната — отвърна нетърпеливо Хелга. — Не очакваш да те обслужвам, нали?

Той се изправи немощно на крака и след малко се върна с бутилка бренди. Наля си чаша, глътна алкохола на един дъх, после отново си сипа.

— Сега говори, Джексън!

— Ами парите? — Той се наклони напред и я погледна. — Няма да ви кажа нищо повече, ако не обещаете да ми дадете пет хиляди долара!

Виждаше, че той беше леко пиан, и това я накара да се почувства неспокойна. Ако го ядосаше, после нямаше да може да го спре. Трябваше да внимава как действа, рече си тя.

— Ако онова, което ми кажеш, струва толкова, ще ти ги дам.

Той се подсмихна неспокойно.

— Ще струва. Нека първо видя парите, после започвам да говоря.

Помисли си за осемте хиляди долара в спалнята. Не биваше той да знае за тях. Можеше да се нахвърли върху нея, да вземе парите и да избяга.

— Нали не си въобразяваш, че ще държа толкова пари тук? Ще ти дам чек.

Той отпи още от брендито и поклати глава.

— Никакви чекове. Искам ги в брой.

— Това може да се уреди. В „Дайъмънд Бийч хотел“ ще ми дадат необходимата сума.

Той обмисли казаното, после кимна.

— Да. Е, добре. Значи се споразумяхме: давам ви информацията и получавам пет хиляди... нали?

Не биваше да го оставя да си мисли, че я държи в ръцете си.

— Първо говори, Джексън. Аз ще взема решението.

Той я погледна изпитателно, после отново отпи и остави чашата си с трепереща ръка.

— Наистина сте костелив орех, не е ли така?

— Хайде, Джексън... Как разбра, че това момиче е Шийла Ролф?

— Тя пристигна със същия самолет като вас — отвърна Джексън, като се отпусна назад в стола си. — Подчинявайки се на инструкциите на Ролф, бях на летището, за да ви видя. Когато тръгнахте, Шийла се приближи до мен и ме попита дали не знам за някое евтино местенце, където да отседне. — Подсмихна се. — Привличам мацките, мисис Ролф. Винаги идват при мен и ми задават глупави въпроси. После ме попита дали вие сте мисис Херман Ролф. Зачудих се защо това маце се интересува от вас, така че се сприятелих с нея. Закарах я до един мотел. Казах ѝ какво работя и че ви следя. После тя ми довери, че вие сте ѝ мащеха, и аз я попитах какво прави тук. — Той изду бузи. — До този момент, мисис Ролф, с нея бяхме станали доста близки. Бързо се сближавам с котенцата. — Усмихна ѝ се похотливо. — Знаете го, нали? И с вас се сближихме, нали?

— И тя какво каза, че прави тук? — запита Хелга с каменно лице.

— Беше прочела във вестниците, че баща ѝ е пристигнал, тук. Открай време искала да види Насо. Имала малко спестени пари, така че се качила на самолета. Това е всичко.

— Видяла ли се е с баща си?

— Видяла го е само отдалеч. — Джексън вдигна рамене. — От онова, което ми каза, разбирам, че отношенията им не са били много добри.

— Ами Джоунс? Откъде се появи?

— Онзи малък мошеник? Както ви казах, той работеше за мен. Ако има някой да прилича на змия... то това е той. Предложих му сто долара, за да претърси апартамента ви. Когато намери и прочете онова писмо до Уинборн, малкото копеленце ми измъкна четири хилядарки, за да си купи дяволския мотоциклет. После вие ме изнудихте и си получихте писмото обратно. След това наистина започнахте да създавате неприятности, като му наредихте да тръгне с вас за Перъдайс Сити. Дойде и ми се развика, но не можех да направя нищо и му го казах. Няма да забравя начина, по който ме погледна... като хванат в капан дяволски плъх. „Няма да замина — рече той. — Имам начин да ѝ попреча да тръгне.“ Често използваше бунгалото ми, за да държи в него разни неща, за които не искаше майка му да знае. Когато свърших

работа и се прибрах там, го заварих да прави тази кукла. Майсторски ръце има. Попитах го за какво му е и той ми отвърна, че ви пречи да го отведете в Перъдайс Сити. Обясни, че това била вудуистка магия. Казах му, че е луд. Седях и го наблюдавах. Когато свърши куклата, заби иглата в главата ѝ и започна да тупа по един барабан. След малко рече, че сега Ролф е твърде болен, за да пътува. Отново му казах, че е луд. Той ми се усмихна лукаво и ми отвърна да почакам, за да се убедя сам.

Хелга се втренчи в куклата.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш много добре! — кресна ядосано тя.

— Така ли? Какво знаем вие и аз за тези чернокожи дяволи, които живеят тук? Имаше резултат, нали? Не можахте да го отведете в Перъдайс Сити, нали?

— Просто така се случи, че съпругът ми се почувства зле.

Джексън вдигна рамене.

— Аз ви казвам как стоят нещата. А сега чуйте и още нещо. Шийла отишла в бунгалото ми, докато ме нямало и така се запознала с Джоунс. Те станаха приятели. Не ме питайте как е разбрал коя е тя, но е разбрал. Може би тя му е казала. Обича да се хвали с богатия си баща. Тоя мошеник не е глупав. Предупредих ви, че иска да ви измъкне петстотин хиляди, но вие не ми повярвахте. Беше прочел писмото и знаеше, че Шийла ще наследи един милион. Освен това знаеше и точно колко пари има Ролф. Реши, че няма защо да се задоволява само с един милион. Защо да не отмъкне всичко? Нужно беше единствено вие с мистър Ролф да бъдете отстранени и Шийла щеше да получи много повече от милион. Те двамата вече се чукаха. Ами ако успееше да я убеди да се омъжи за него? Такива бяха плановите му и, като започна всичко по реда му... се зае да прави ето тази кукла.

— Шийла знае ли за това?

— Може би да, може би не. Не ми е известно. — Очите на Джексън избегнаха погледа ѝ.

— Но е казал на теб?

— Да. След като си счупи ръката, не можеше да довърши куклата, затова дойде при мен и предложи да ме включа. Искаше да взема нещо ваше, нещо, което сте носили, но аз му отказах. Така че той

го направи сам, после копеленцето се изплаши, че ще си развържа езика, обади се на Лопез и му каза, че имам връзка с Мария. — Джексън изтри потното си лице с опакото на ръката. — Сега Лопез ме търси и трябва да изчезна от острова бързо, но са ми нужни пари. Това е историята, мисис Ролф.

— Ако си си въобразявал, че дори за миг ще повярвам на всички тези глупости, трябва да си прегледаш главата — отвърна тихо Хелга. — Но за да се отърва от теб, ще ти дам хиляда долара и нито цент повече. — Изправи се. — Ще си взема чантата.

— Чакай, маце. — Джексън се приведе напред. — Искам повече. Казваш, че вудуизмът е глупост. Нека се обзаложим, а? — Посочи куклата. — Махни онази игла от главата и виж какво ще стане. Според онзи дявол, за да излезе Ролф от комата, трябва само да се извади иглата. Хайде, направи го! После се обади в болницата.

— О, престани! — кресна Хелга. — Няма да слушам повече тия глупости. Ще ти дам парите и си тръгвай!

Джексън се взря изпитателно в нея.

— Чакай, маце, не бързай — рече той. — Имам да ти казвам нещо много важно. Прочетох онова писмо до Уинборн. Знам, че ако Ролф оживее, ще се окажеш на улицата, но ако умре, няма да имаш проблеми. Искаш старата развалина да умре, нали? Чакаш го да ритне камбаната, нали? Е добре, нека си направим експеримент. Онзи дявол ми довери — чуй ме добре, маце, — че ако извади иглата от главата и я забиے в сърцето на куклата. Ролф ще умре след броени минути. Точно така смята да се отърве и от теб, щом довърши другата кукла. Може би не ти стиска да го направиш, но за пет хиляди ще го направя аз. Какво ще кажеш? Ти не вярваш във вудуизма. Добре, и аз не вярвам в него, така че да видим какво ще стане. Обещай да ми дадеш пет хиляди долара, ако Ролф умре, и аз ще преместя иглата!

Ами ако стане? — Тази мисъл мина като светкавица през главата на Хелга. — Само си представи, че тези смехотворни истории за вудуизма се окажат не чак толкова смехотворни. Представи си, че като премести иглата, този полупиян любител-изнудвач наистина убие Херман? Самата идея й се струваше напълно безумна, но си спомни думите на Гритън, че преди двадесет години никой не би повярвал и във възможността хората да стъпят на Луната. Така че ако станеше?

Тогава тя щеше да е свободна, да има власт над огромна сума пари и нямаше да ѝ се наложи да живее като, монахиня!

Погледна куклата. Пред очите ѝ се появи картината на лежащия в леглото Херман с безжизнената ръка, под която бе подложена възглавница, и стичащите се от увисналата му уста слюнки.

Ами ако наистина умреше? Нямаше ли това да е най-доброто за него?

Изведнъж по тялото ѝ премина тръпка. Не! Това беше номер! До този момент картите се нареждаха в нейна полза, но сега... имаше джокер в тестето!

Като си даде сметка, че сърцето ѝ бие лудешки, тя рече:

— Писна ми от тия дивотии. Ще ти дам хиляда долара и нищо повече. Толкова имам тук. Това е всичко, което ще получиш.

— Не, не е, маце. Знаеш, че искаш да го направя, но нямаш смелостта да си го признаеш. — Той се пресегна и извади куклата от кутията. — Ти не вярваш... и аз не вярвам. — Хвана иглата и я измъкна от главата на куклата. — Сега, маце, можеш да ми дадеш пет хилядарки и аз ще се погрижа за това богато дърто копеле.

Хелга отстъпи назад и се спъна в стола си.

— Не! Остави я! — Гласът ѝ бе писклив.

Джексън ѝ се усмихна с пиянска усмивка.

— Нека опитаме. И двамата не вярваме. Тогава защо не? Ето така! — И той заби бавно и уверено иглата в гърдите на куклата. — Сега да видим какво ще стане.

Тя стоеше и гледаше лежащата на масата прободена кукла. Беше ли си въобразила, че куклата леко потръпна, когато иглата се заби в нея?

— Готово, маце — рече Джексън. — Изчакай десет минути и после се обади в болницата. Кой знае? Може вече да си притежателка на милиони?

Изведнъж Хелга беше обзета от ужасна паника. Атмосферата в стаята я плашеше до полуда, сякаш някакъв отровен невидим облак се бе вмъкнал във вилата. Тя се обърна и се затича слепешком вън от стаята, по стълбите към спалнята си. Тресна и заключи вратата. Докато се оглеждаше обезумяла наоколо, чу Джексън да се качва тежко по стълбите. Втурна се към телефона и след два неуспешни опита накрая се свърза с телефониста. Джексън задумка по вратата.

— Отвори, тъпа кучко такава! — викна той. — Не се обаждай по телефона!

Докато тя слушаше долитащите по линията сигнали, Джексън отстъпи, опря се о стената, вдигна крак и силно ритна ключалката. Вратата излетя назад и той нахълта в стаята.

Хелга чу някакъв глас да казва: „Централа. Кой номер искате?“

Докато тя викаше диво „Полиция!“, Джексън се хвърли към нея, блъсна я настрани от телефона и я удари с всичката сила, която паниката бе вляла в ръката му. Тя политна напред, а той грабна телефона и го запрати към незащитената ѝ глава.

Хелга бавно дойде в съзнание. Първото нещо, което усети, беше странна лекота в цялото тяло, сякаш лежеше върху облак. Също така си даде сметка, че не чувства крайниците си. Почуди се дали това не беше смъртта. Ако беше така, помисли си тя, нямаше от какво да се оплаква. Да лети вечно из непознаващо болката въздушно пространство би било чудесно.

После дочу далечни гласове: мъжки гласове, приглушени, но несекващи. След това единият от мъжете прочисти шумно гърлото си. Тя се намръщи. Мъртвите прочистваха ли гърлата си? Отвори очи.

Видя, че се намира в луксозната спалня на наетата от нея вила и лежи в голямото легло. Също така видя, че слънцето се опитва с всички сили да се пребори с щорите, очертавайки бели линии върху леглото. Забеляза и познатата фигура на сестра Феърли, която седеше до прозореца и гледаше навън през процепите в щорите, и моментално отново затвори очи.

После, въпреки усещането за безтегловност (вероятно беше под въздействието на силни успокоителни, помисли си тя), умът ѝ трескаво заработи. Спомни си, че бе викала полицията и бе видяла Джексън да се нахвърля върху нея. Спомни си как той бе замахнал с юмрук и как пред очите ѝ бе проблеснала бяла ослепителна светлина.

Като лежеше в удобното легло, напълно отпусната, сега тя осъзна, че бе направила грешка да вика полицията. Колко по-добре щеше да е, ако бе дала на Джексън всичките пари, които имаше във вилата, и се бе отгървала от него. Заради паниката ѝ всичко се бе объркало до невъзможност. Бяха ли хванали Джексън? Телефонистът

вероятно веднага е уведомил полицията, но сигурно на патрулната кола са й били необходими поне десет минути, за да пристигне. Дали Джексън, който бе чул вика й „Полиция!“, бе успял да се измъкне навреме?

Ако го хванеха, цялата гадна история щеше да излезе наяве. Спомни си мрачната суматоха, когато Херман бе получил удара. Подобните на чакали вестникари, телевизионните камери, фотографите! Можеше да си представи заглавията: „Мисис Хелга Ролф нападната в усамотена вила“. Ако Джексън беше задържан, той щеше да разкаже как е бил нает от Херман, за да я следи, защото той вече й нямал доверие. Представи си каква сензация би предизвикало това! И после как се е опитвала да принуди Дик да замине за Перъдайс Сити (сензационни намеци за прелъстяване). Щеше да разкаже и за писмото на Херман до Уинборн (още по-голяма сензация!). Полицията щеше да открие Дик и той щеше да проговори. Можеше дори да каже, че се е опитвала да го вкара в леглото си!

Бъркотия! Изиграваш си картите, прилагаш разни трикове, по всичко личи, че ръката е печеливша, и тогава идва джокерът.

Зачуди се колко ли беше часът. От колко време беше в безсъзнание? Ако съдеше по слънчевите лъчи върху леглото, би трябвало да е ранен следобед.

Поотвори очи и през дългите си ресници погледна към сестра Феърли, която сега разглеждаше лъскаво списание. Изписаното на лицето й спокойствие издаваше вътрешно задоволство. Наблюдавайки я, Хелга изпита завист. Тази жена вършеше добра и носеща й удовлетворение работа. Вероятно никога не бе имала разяждащи душата проблеми и със сигурност не бе изпитвала натрапчиви сексуални желания.

После Хелга видя вратата да се отваря и д-р Ливай влезе. Сестра Феърли се изправи тежко на крака.

— Как е тя? — прошепна д-р Ливай.

— Все още спи, докторе.

— Здравсти — обади се Хелга и се ядоса, че гласът й прозвуча като шепот. — Значи сте дошли да се грижите за мен?

Ливай пристъпи тихо до леглото.

— Не говорете, мисис Ролф. — Почтителният му глас я подразни. — Всичко е наред. Дали сме ви успокоителни. Спете си.

Няма за какво да се безпокоите.

Може би имаше безгръбначни жени, за които тези ласкави топли думи биха били добре дошли, но те вбесиха Хелга. За каква я смяташе той? За някоя от онези самосъжaliaващи се, егоцентрични жени без капчица смелост, нуждаещи се от успокоителни?

— Ще говоря, колкото си искам — сопна се тя и се зарадва, че гласът ѝ се беше възвърнал и звучеше твърдо. — Не умирам, нали?

Д-р Ливай отвърна учудено:

— Разбира се, че не, но имате мозъчно сътресение и устата ви е доста зле наранена, мисис Ролф. По-добре ще е да се опитате да се отпуснете и да заспите.

— Какво стана с онзи мъж... мъжът, който ме нападна? — запита тя. Трябваше да знае. — Полицията хвана ли го?

— Моля ви, не се тревожете...

— Хванаха ли го? — Гласът ѝ стана писклив.

— Още не, мисис Ролф. Сега, моля ви, успокойте се. Имате нужда от почивка.

Тя си пое въздух с облекчение. Дали Джексън бе имал време да намери чантата ѝ и да вземе парите? Надяваше се да е така, защото това щеше да означава, че вече е напуснал острова. Искаше да е там, където полицията няма да може да го хване.

— Добре. — Тя затвори очи.

— Ще дойда да ви видя довечера, мисис Ролф. Полицията няма търпение да ви разпита, но аз ги предупредих да не ви безпокоят.

Хелга потръпна. Не се беше сетила, че полицаите ще искат да ѝ зададат въпроси.

— Не желая да ги виждам точно сега.

— Разбира се. Поспете си хубавичко.

Въздържа се да не му кресне. Държеше се с нея като с малоумна!

Чу го да шепне на сестра Феърли, после вратата се затвори. Докато лежеше неподвижна, Хелга започна усилено да мисли. Какво щеше да каже на полицията? Да допусне, че Джексън се е измъкнал? Щеше ли да успее да излезе с лъжи от тази каша? Можеше да каже на полицията, че я е нападнал чернокож. Замисли се върху това. Щом като полицията не е хванала Джексън, докато се е измъквал от вилата, това означаваше, че не са го видели. Ако успееше да държи Джексън

настрана от всичко това, тогава цялата гадна история можеше да бъде потулена.

Трябваше да бъде внимателна. Някой чернокож! Това беше решението! Щяха да поискат описание. Умът ѝ трескаво заработи: висок, слаб, на средна възраст, с увита около главата пъстра кърпа, с мръсна бяла риза, тъмен панталон, боси крака. Това описание щеше да отговаря на стотици от туземците, които бе виждала на пазара и на плажа.

Колкото повече мислеше, толкова по-безопасно ѝ изглеждаше всичко. Никой не бе видял Джексън да пристига. Малко вероятно беше да е казал на някого, че ще дойде да иска пари от нея. Имаше само една опасност: да не би полицията да е видяла Джексън, докато се е измъквал от вилата. Реши да импровизира. Беше сигурна, че ще може да се справи с офицер от полицията.

— Ето чашка хубав чай, мисис Ролф — каза сестра Феърли, като прекръсна мислите ѝ. — Сигурна съм, че ви се пие нещо успокояващо.

— Така е. — Тя отвори очи и успя да се усмихне.

— А ето и нещо, което ще ви помогне да заспите.

Тя се подчини и глътна малката капсулка, после с помощта на сестрата отпи от чая.

След няколко минути се унесе в сън без сънища, без страх и без проблемите, пред които знаеше, че ще трябва да се изправи.

Когато се събуди, усети, че главата ѝ боли и устните ѝ са подпухнали, но вече не се чувстваше унесена, нито имаше усещането за безтегловност. Въздействието на успокоителните бе отминало, каза си тя с облекчение. Оттук нататък умът ѝ трябваше да е остър като бръснач. Огледа се, после привдигна глава от възглавницата и леко се смръщи.

Сестра Феърли се приближи до нея.

— Как се чувствате, мисис Ролф?

— Боли ме главата. — Тя попипа лицето си. Беше подпухнало и набито. — Колко е часът?

— Минава осем. Спахте добре цялата нощ.

Зяпна сестрата.

— Нов ден ли е? Цялата нощ ли сте били на крак?

Сестра Феърли се усмихна.

— О не, има друга сестра за през нощта. Искате ли да закусите? Рохко яйце? Чай?

— Чай, струва ми се. Нищо за ядене. Устата ми е дяволски зле.

— Нищо чудно. — Сестра Феърли тръгна към вратата. — Ще ви донеса чай и ще ви дам нещо срещу главоболието.

— Никакви лекарства повече — отвърна твърдо Хелга.

Сестра Феърли излезе от стаята и Хелга направи опит да седне. За миг ѝ се зави свят, после се почувства добре, като се изключеше тъпата болка.

След това вратата се отвори и, носейки подноса с чая, влезе Хинкъл.

— Хинкъл! — възкликна Хелга радостно. — Господ да те благослови! Кога пристигна?

— Вчера следобед, мадам. Веднага щом чух ужасните новини.

— Благодаря ти, Хинкъл. Щеше ми се да не бях те изпращала там.

— Много лошо стана, мадам.

Тя го изгледа проникателно, докато той наливаше чая. Тази сутрин приличаше по-скоро на страдащ баща, отколкото на епископ. Усети как в сърцето ѝ се разлива топлина към него. Наистина вярвам, че го интересува какво става с мен, помисли си. Сигурно е единственият човек в света, за когото мога да го кажа.

— Вдигни ме нагоре, Хинкъл — помоли го тя. — Умирам за чаша чай.

— Надявам се, че не се чувствате много зле, мадам — рече той, докато нежно нагласяше възглавниците. После ѝ подаде чая.

— Добре съм. — Тя отпи и продължи: — Кажи ми, Хинкъл, какво става? Предполагам, че пресата е пристигнала?

— Наистина е така, мадам. Навън са и чакат изявления. Мистър Уинборн ще пристигне днес следобед.

— Уинборн? — Тя се намръщи. — Какво пък иска той, за Бога?

— Д-р Ливай сметна, че ще е добре да дойде, за да се оправи с пресата.

Тя зададе жизненоважния въпрос.

— Намериха ли мъжа, който ме нападна?

— Както изглежда, все още не, мадам. Инспекторът няма търпение да се види с вас. Исква описанието му. Д-р Ливай му каза, че

трябва да чака.

Хелга усети да я залива вълна на триумф.

— Полицаяте видели ли са го?

— Не, мадам. Пристигнали са прекалено късно.

Значи картите продължаваха да се нареждат, както тя искаше! Нямаше да има повече бъркотия!

— Ще се видя с инспектора по някое време тази сутрин, Хинкъл.

— Да, мадам.

Хелга отново го погледна изпитателно. Учудваше се, че не ѝ бе задал въпроси. Как се е случило? Кой е бил мъжът? После забеляза, че на лицето му беше изписана тревога, дори стрес — толкова силни, че тя остави чашата.

— Нещо не е наред ли, Хинкъл?

Той се поколеба, после кимна.

— Страхувам се, че да, мадам. Д-р Ливай предложи аз да ви съобща новината.

По гърба на Хелга премина ледена тръпка.

— Новина? Каква новина?

— За мистър Ролф, мадам. Много съжалявам, че трябва да ви го кажа. Той почина онзи ден през нощта. Излязъл е от комата за няколко минути, после сърцето му не е издържало.

В ума на Хелга изплува картината как Джексън изважда иглата и после бавно я забива в гърдите на куклата.

Стана ѝ толкова студено, че започна да трепери.

— Не мога да повярвам — рече дрезгаво. — В колко часа?

— Горедолу по времето, когато са ви нападнали, мадам. За вас, както и за мен, това е ужасен шок. Знам колко ще ни липсва и на двамата.

Хелга се втренчи в милото, опечалено лице и закри очите си с ръце.

— Но трябва да го приемете като щастлив изход, мадам. Той така страдаше и бе толкова храбър.

После, когато тя започна да хлипа, Хинкъл излезе тихо от стаята, като попречи на сестра Феърли да влезе.

— Мадам би искала да остане няколко минути сама, сестро — прошепна той. — Тя беше толкова добра, всеотдайна и лоялна към него. За нея е ужасна загуба.

Като чу тези думи, Хелга потръпна.
Толкова добра, всеотдайна и лоялна!
Отново видя изкривеното лице на Херман и увисналата му уста,
изричаща думата „курва“.
Зарови глава във възглавницата и изплака цялата си душа.

Следващите четири часа бяха най-ужасните, които Хелга някога бе преживявала, тъй като бяха изпълнени със самообвинения, угризения и самоотвращение. Видя се такава, каквато си представяше, че я виждат другите. Беше като да се оглеждаш в триизмерно огледало и от онова, което съзря, ѝ призля.

Когато сестра Феърли влезе, чувайки я да хлипа, тя ѝ изкрещя да се маха и да стои навън.

Веднага щом сестрата стреснато се оттегли, Хелга се измъкна от леглото и заключи вратата, после се върна обратно, за да продължи отчаяно да плаче.

След час сълзите ѝ пресъхнаха, тя стана от леглото, облече един халат и седна в креслото.

На вратата тихо се почука и гласът на Хинкъл попита:

— Мога ли да ви донеса нещо, мадам? Малко телешки бульон?

— Остави ме сама. — Хелга трябваше да направи усилие да не му изкрещи. — Ще позвъня, ако искам нещо.

После започнаха дългите часове на самообвинения. *Значи Херман е мъртъв, помисли си тя. Ти искаше той да умре. Копнееше да е мъртъв, защото желаеше да получиш всичките му пари. Само за това мислеше — за парите му! Сега той е мъртъв и умря, ненавиждайки те. След няколкото години, през които беше омъжена за него и той те уважаваше, гордееше се с теб, вярваше ти, накрая умря, изпитвайки само ненавист.*

Съзнанието, че бе умрял с омраза в сърцето, я сломи.

Заради проклетите си сексуални желания му бе изневерявала, но що се отнасяше до парите му, винаги е била честна и все пак той бе склопил очи, убеден, че не само му е изневерявала, но и че вече не може да ѝ повери и управлението на парите си.

Беше я нарекъл курва. Беше умрял, мислейки за нея като за курва.

Мислите ѝ се насочиха към онова, което бе казал Хинкъл: Излязъл е от комата за няколко минути, после сърцето му не е издържало.

Видя Джексън да вади иглата от главата на куклата и да я забива в тялото ѝ. Дали иглата бе убила Херман? Не бе ли стояла настрана, без да попречи с нищо на Джексън да убие съпруга ѝ? Не го ли бе сторила, защото желаете Херман да умре и макар че не вярваше, че е възможно да стане, все пак се бе надявала на обратното?

Престани с тези глупави, суеверни мисли! — рече си тя. — Знаеш, че една игла не може да убие никого. Не е възможно. Смъртта на Херман е чисто съвпадение. Така трябва да е! Не може да има друго обяснение.

Мислите ѝ отново се насочиха към омразата на Херман. Сети се за писмото му до Уинборн. Само преди няколко дни си бе казала, че ако Херман умре, ще унищожи писмото.

Понеже вече ѝ нямаше доверие, Херман бе написал това писмо, с което щеше да сложи край на отношението към нея като към VIP, защото тя никога нямаше да приеме условията му.

Тъй като съм уверен, че тя измами доверието ми...

Спомни си думите му.

Истина е, помисли си тя, наистина измамах доверието ти, но ти никога не се замисли за чувствата ми. Всичко, от което се нуждаеше, беше приятна на външност секретарка-прислужница. Макар че ти изневерявах, винаги съм ръководила честно паричните ти дела. Защо не прояви малко обич, загриженост и разбиране и не си затвори очите пред авантюрите ми?

Стоя неподвижна доста време, гледайки втренчено през прозореца, после стигна до едно решение.

Може да си егоистична, корава, невярна кучка, но не си нечестна, каза си тя.

Нямаше да унищожи писмото. Щеше да го даде на Уинборн, когато пристигне. Каквато и да беше, поне не можеше да се нарече нито нечестна, нито измамница. Да унищожи волята на един мъртвец щеше да е достойно за презрение и напълно непочтено.

После в ума ѝ прозвуча тихият гласец на изкушението. *Не прави нищо необмислено, казваше той. Мисли от какво се отказваш. Помисли си за властта, която ще имаш, когато тези шестдесет*

милиона станат твои. Ако дадеш това писмо на Уинборн, ще трябва да се изправиш пред изпитанието да започнеш всичко отново, тъй като много добре знаеш, че няма да можеш да живееш като монахиня. Помисли си за клюките, които ще тръгнат, след като се разбере, че Херман те е лишил от наследство. Ще приказват развеселени, че няма дим без огън. От федералното данъчно бюро ще искат да разберат какво е станало с двата милиона долара, които Арчър открадна. Ще ти се наложи да го хвърлиш на лъвовете, за да се спасиш, а той ще каже на света, опитвайки се да отърве кожата, че си му била любовница. Не давай писмото на Уинборн, настояваше гласчето. Унищожил го, както смяташе да направиш, преди да те обземе това малодушно чувство за вина. Никой, освен Хинкъл няма да знае, а той ти е приятел. Той ти се възхищава: толкова добра, всеотдайна и лоялна.

Повече от три часа Хелга се бори с гласчето и накрая, когато се почувства напълно изтощена, твърдостта ѝ се прояви.

Каквато и да си, каквато и да станеш, рече си тя полугласно, няма да бъдеш измамница!

Взела решението си, тя се изправи неуверено на крака, позвъни за прислугата и отключи вратата. Отиде до огледалото на стената и се погледна. Господи! Изглеждаше ужасно! Дясната страна на лицето ѝ беше отекла и набита. Очите ѝ бяха подпухнали от плач. Косата ѝ приличаше на птиче гнездо.

Отиде до бюрото и седна. На вратата се почука.

— Влез.

Хинкъл влезе и затвори тихо вратата.

— Искам да направиш нещо за мен, Хинкъл — каза тя и извади лист хартия, на който написа:

Моля, дайте на мистър Хинкъл, приносителя на тази бележка, плика, който оставих в сейфа ви.

Подписа се и адресира плика до управителя на „Дайъмънд Бийч хотел“.

— Би ли отишъл веднага в „Дайъмънд Бийч хотел“, за да ми донесеш плика, който оставих там в сейфа?

— Разбира се, мадам. — Хинкъл взе бележката, поколеба се и рече: — Мога ли да попитам дали все още изпитвате болка, мадам. Сестра Феърли много се безпокои.

Тя го погледна твърдо:

— Добре съм. Би ли предал на полицейския инспектор, че ще го приема, когато му е удобно?

— Смятате ли, че е разумно, мадам? Няма ли...

— Моля те, направи, каквото ти казах.

— Да, мадам. — Хинкъл почервения от резкия й тон. — Мистър Уинборн ми се обади. Няма да пристигне довечера, а утре рано сутринта. Имало някаква стачка на аерогарата, която го задържа. Изпраща ви поздравите си.

— Добре. Сега върви в хотела, моля те.

Когато той си тръгна, натъжен от рязкото й отношение към него, тя отиде в банята и започна да оправя лицето си. След двадесет минути бе заличила охлузването, намалила подпухналостта на очите и оправила косата си. Палеше си цигара, когато пристигна главният инспектор Харисън.

Той беше висок и едър мъж и сякаш беше брат на Франк Гритън. Имаше същите твърди сини очи и същия приятен глас.

Започна, като й поднесе искрените си съболезнования, но Хелга го прекъсна.

— Благодаря, инспекторе. Нуждая се от почивка. Разбрах, че искате описанието на мъжа, който ме нападна. Беше чернокож: висок, слаб, на средна възраст, около главата му бе завързана жълто-червена кърпа, беше облечен с мръсна бяла риза, тъмни панталони, бос. Има ли още нещо, което искате да знаете?

Учуден от това пришпорване, Харисън я погледна недоумяващо.

— Виждали ли сте този мъж и преди, мадам?

— Не.

— Нещо липсва ли тук?

Защо не се бе сетила да види дали Джексън е взел парите? Хелга се ядоса на себе си, че не бе проверила.

— Не вярвам. Вилата е под наем. Тук са само бижутата ми и малко пари... нищо друго ценно. — Изправи се, отиде до шкафа и провери кутийката си за бижута. Доволна, че са там, тръгна към сложената на тоалетката чанта. Осемте хиляди долара липсваха! С

усилие успя да запази лицето си безразлично. Затвори чантата и рече: — Не, нищо не липсва. Имах късмет, че бях тук, горе. Чух шум, отидох до стълбите и видях този мъж. Той също ме видя и затича нагоре по стълбите. Заклучих се и се обадох в полицията. Той разби вратата и се опита да ми попречи да се обадя. Предполагам, че се е уплашил и е избягал.

Харисън я погледна замислено.

— Така изглежда, мадам.

— Това ли е всичко? — попита нетърпеливо тя.

— Не съвсем. Какво можете да ми кажете за куклата, която намерихме долу?

Напълно беше забравила за куклата. Отново железните ѝ нерви ѝ помогнаха.

— Кукла? Не знам нищо за никаква кукла. Какво искате да кажете? — Загаси цигарата си.

— Извинете ме за момент. — Харисън отиде до вратата. Каза нещо на някого отвън, после се върна, като носеше куклата, която изобразяваше Ролф.

— Тази, мадам.

Хелга се насили да я погледне.

— Никога не съм я виждала. — Разгледа я по-отблизо, после отскочи назад, сподавяйки вика си, като внимаваше да не прекали с театъра, който разиграваше. — Тя... тя прилича на съпруга ми.

— Да, мадам. Съжалявам, че предизвиках такъв болезнен...

— Този нападател трябва да я е донесъл със себе си. Вероятно е искал да ми я продаде — изрече бързо Хелга. — Не може да има друго обяснение.

— За съжаление има, мадам. Може би сте чули за вудуисткия култ...

— В момента не ме интересуват подобни неща — сръза го Хелга студено. — Ако това е всичко, ще се радвам да ме оставите. Главоболието ужасно ме мъчи.

Харисън се поколеба. Ясно си даваше сметка, че стои пред жена, притежаваща най-малко шестдесет милиона долара, а такива пари означаваха голяма власт. Също си даваше сметка, че тя току-що е загубила съпруга си и е била нападната. Ако продължеше да я

разпитва, можеше да се оплаче и шефовете му щяха да се нахвърлят върху него като вълци. Реши да не рискува.

— Разбира се, мадам. Ще се погрижа да не ви безпокоят повече. След като нищо не е откраднато... — Той тръгна към вратата. — Можете да бъдете сигурна, че ще намерим този човек.

— Уверена съм — отвърна Хелга и му обърна гръб. Когато той си тръгна, тя седна и си пое дълбоко въздух. Бе минало по-добре, отколкото се надяваше. Значи Джексън бе намерил парите и ги бе взел. Това означаваше, че вероятно вече беше на мили далеч оттук. Бъркотията, от която се боеше, сега лека-полека изчезваше. Картите отново бяха започнали да се нареждат по нейному!

Двадесет минути по-късно Хинкъл се появи с голям запечатан плик.

— Това ли искате, мадам?

Хелга отвори плика, надникна вътре и видя червената папка.

— Да, благодаря ти, Хинкъл. — Тя го погледна право в очите. — Предполагам, че си се досетил какво е това?

— По-добре да не ми казвате, мадам — отвърна Хинкъл с безизразно лице. — Колебая се дали да ви предложа съвет, но все пак мога ли да се осмеля да спомена, че съдържанието на този плик трябва да бъде унищожено?

Тя го погледна втренчено и отново гласчето занастоява: *хайде, унищожни го! Помисли за онова, което можеш да загубиш! Дори Хинкъл ти казва да го направиш. Това не успокоява ли глупавата ти съвест?*

— Благодаря ти, Хинкъл. Ти си добър приятел.

— Ако питате мен, ще е разумно да хапнете нещо леко, мадам. Човек мисли много по-добре, след като се подкрепи. Може би дузина стриди?

Тя поклати глава.

— Яде ми се голям стек. Не съм слагала нищо в уста от два дни.

Лицето му светна.

— Разбира се, мадам. Лично аз ще го приготвя. И малко хайвер с препечен хляб.

Веднага щом той излезе, Хелга реши да се облече. Като погледна часовника си, видя, че часът е 14.45. Мразеше да се разкарва по халат.

След половин час, когато Хинкъл влезе с количката за сервиране, тя беше облечена с бяла рокля с широк черен колан, който подчертаваше тънкия ѝ кръст, и той я погледна не само с одобрение, но и с възхищение.

— Ако ми позволите да кажа, мадам, вие сте забележителна личност.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ти, Хинкъл. Понякога и аз го вярвам. Не се ли сети... — После спря, забелязвайки шейкъра за коктейли. — Разбира се, че си се сетил... Бог да те благослови.

— Страхувам се, че д-р Ливай няма да одобри, мадам, но в стресови моменти малко алкохол е от полза.

След като свърши с храната и изпи две водки с мартини, с учудване откри, че главата вече не я болеше. Палейки цигара, попита:

— Какви са приготовленията? — Не можеше да се застави да спомене думата „погребение“, но Хинкъл знаеше какво има предвид.

— Погрижих се за всичко, мадам. Службата ще се състои в „Чърч ъф Крист“ в Перъдайс Сити вдругиден в три часа. Д-р Ливай се надява, че ще бъдете в състояние да летите до дома в самолета на компанията утре следобед заедно с мистър Уинборн?

— Нали няма да има много хора? — попита тя, изведнъж обзета от безпокойство.

— Не, мадам. По-нататък, разбира се, ще има възпоменателна служба, но за тази ще бъдете само вие, мистър Уинборн, персоналът и мис Шийла.

Хелга замръзна.

— Мис Шийла?

— Да, мадам. Тя пристигна. Видях се с нея днес сутринта. Би искала да се запознае с вас. Ако ви е удобно, ще дойде тук в шест часа.

Хелга се поколеба.

Помисли си за червенокосото момиче и сякаш отново чу онези жестоки думи:

Когато жена на средна възраст има мераци към момче, което може да ѝ бъде син, студената вода помага.

Вътрешно потръпна.

После се сети за жертвата, която щеше да направи, като даде на Уинборн писмото. Тя нямаше да бъде нечестна и това момиче, което

сега живееше сурово, изведнъж щеше да се превърне в милионерка! То със сигурност щеше да се възхити на саможертвата ѝ и да съжали за онова, което бе казало.

— Разбира се, Хинкъл. Трябва да се срещна с нея.

— Много добре, мадам. — Хинкъл се усмихна одобрително. — Ако се чувствате достатъчно добре, спокойно можете да слезете долу и да се порадвате на слънцето. С помощта на полицията успях да се отърва от пресата. Инспекторът беше така добър да остави няколко души охрана, които ще се погрижат да не бъдете безпокоена. Д-р Ливай ще дойде след половин час.

— Добре, Хинкъл. Толкова съм ти благодарна за всичко, което направи и продължаваш да правиш.

С щастливо изражение на дебелото си лице Хинкъл избута количката от стаята.

Чувствайки се нервна и неспокойна, Хелга седеше под слънчобрана на терасата. Непрекъснато поглеждаше часовника си. Часът беше 17.50. След десет минути момичето, което се представяше като Тери Шийлдс, щеше да дойде.

Д-р Ливай бе наминал и си бе тръгнал. Предложи ѝ успокоителни, предупреди я да не се преуморява, изказа ѝ съболезнованията си и тъй като Хелга не го окуражи, накрая се оттегли.

Сестра Феърли също си стегна багажа. Колкото и мила да беше тя, Хелга се зарадва, че си отива.

Сега беше сама с Хинкъл, който трополеше в кухнята, вероятно приготвяйки нещо за вечеря. Помисли си за Уинборн. Щеше да пристигне на следващата сутрин. Щом прочетеше писмото на Херман, щеше да извади ноктите си, но не я беше грижа.

Дискретно покашляне я накара да се обърне. На прага стоеше Хинкъл.

— Мис Шийла, мадам — съобщи той и се отдръпна, за да пропусне Тери, след което се скри от погледа ѝ.

Хелга я наблюдаваше как пресича вътрешния двор с бърза уверена стъпка. Беше облечена с бяла тениска и тъмносини джинси.

Златисточервената ѝ коса блестеше на слънцето. Дойде право при Хелга и я погледна.

— Добре ли сте? — попита тя и Хелга се учуди от загрижеността в гласа ѝ.

— Преживях го, благодаря. Няма ли да седнеш?

Тери дръпна един стол и се настани с прилепени едно о друго колене и ръце в скута.

— Дълга ви извинение и обяснение — започна тя, като я гледаше право в очите. — Онова, което казах накрая, когато се видяхме за последен път, беше непростимо. Мога само да съжалявам и да се надявам, че не сте ме намразили за това. Разбирате ли, Дик означава много за мен, а когато нещо застрашава мъжа, с когото съм, се държа като невъзпитана кучка.

Изненадана, Хелга отвърна:

— Никога не бива да съжаляваш, когато си казала истината. Значи Дик означава много за теб?

— Да. Интересен ми е. Мисля, че го очаква голямо бъдеще. Грижа се за превъзпитанието му.

— Така ли? А той оценява ли го?

— Той има нужда да се превъзпита. Осъзнава, че се е оплел. С много хора е така. Обясних му го. Не става дума за харесване или оценяване. Хората не обичат промените, но той приема, че трябва да се погрижи за превъзпитанието си. Настоях да го взема с мен в Париж. Ще направи голямо впечатление, когато се появи там.

Какво, по дяволите, означаваше всичко това? — запита се Хелга озадачена.

— Впечатление? — попита тя. — С какво точно?

— Със способностите, които има. Той е истински вудуски шаман.

Хелга замръзна.

— Вудуски шаман? Сигурно не вярваш в тези смехотворни измишльотини?

— Само онези, които не знаят абсолютно нищо за вудуизма, говорят така — отвърна тихо Тери. — Има добър и лош вудуизъм. Дик е имал лош учител. Аз смятам да го науча да върши добрини чрез силата, която притежава.

— Вероятно знаеш, че е направил отвратително копие на баща ти?

Тери кимна.

— Да, но вината не е негова. Направи го, защото го карахте да напусне това място. Не беше редно, разбира се, но той беше отчаян, а не трябва да забравяте, че е млад и съвсем незрял.

— Вярваш ли наистина, че той предизвика комата на баща ти?

— Разбира се.

Хелга се въздържа да не потрепери.

— И знаеш, че беше започнал да прави кукла, която да прилича на мен?

— Да, но аз го спрях — рече твърдо Тери. — Това имам предвид под лош вудуизъм. Накарах го да се откаже от него. В Париж ще има много последователи. След време може да стане нещо като гуру в ролс-ройс. Хората ще се тълпят край него, но първо трябва да бъде превъзпитан.

Хелга се почувства зашеметена. Прехвърли се на по-позната тема.

— Всичко това ще струва пари, нали?

Тери вдигна рамене.

— О, парите ще дойдат. Щом Дик убеди хората, че не е измамник, парите ще завалят.

— Но няма ли да са ти необходими пари, за да го заведеш в Париж?

— Това не е проблем. Разговарях с него и той продаде мотоциклета си на някакъв богат тип, на който не му се чака шест месеца до следващата доставка. Получи седем хиляди долара. Не, парите не са важни. От значение е да го накарам да мисли правилно и да използва уменията си за добро.

— Нали си даваш сметка, че вече е извършил зло и че освен това е крадец?

Тери се усмихна.

— Но отсега нататък няма да е така.

— Съвсем сигурна ли си, че хората имат нужда от момче като Дик?

— Разбира се, но защо да обсъждаме този въпрос? Виждам, че не разбирате. Предполагам, че съм странна, но обичам да въздействам на

хората. Харесва ми да им давам различни идеи. Много често от тези идеи се раждат добри плодове.

Хелга отново загуби почва.

— Защо пристигна в Насо?

Тери я погледна право в очите.

— Исках да ви видя отблизо. Бях любопитна да узная за каква жена се е оженил баща ми.

— Разбирам. Предполагам, че сега си доволна.

— Да, така е. Честно казано, ви съжалявах, но вече не. Доволна съм, че след като сте изтърпели баща ми толкова дълго, накрая спечелихте.

Хелга я зяпна.

— Не знам какво имаш предвид.

— Обичате всички неща, които идват с парите, нали? Има много малко жени, които биха се справили с ролята на мисис Ролф толкова добре като вас. Ако някой заслужава парите на баща ми и може да ги ръководи така, както трябва, това сте вие. Достатъчно усилено работихте.

Това беше толкова неочаквано, че на Хелга ѝ се наложи да отмести поглед. Накрая, като овладя гласа си, тя каза:

— Да, спечелих ги честно, но също така го мамех. Имам нещо, което трябва да прочетеш. — Тя извади червената папка изпод възглавницата и я подаде на Тери.

Момичето я погледна внимателно, после отвори папката и извади писмото на Херман.

— Искате да прочета това?

— Да, моля те.

Хелга се изправи и тръгна към басейна. Е, това е, помисли си, направих най-правилното нещо. Ще съжалявам, но поне ще имам ореол.

След малко се върна и седна. Тери беше оставила червената папка на масата.

Погледнаха се.

— Поздравления — рече Хелга. — Сега можеш да купиш на своя гуру ролс без помощта на други хора.

— Това не е нещо ново. — Тери побутна червената папка. — Дик беше прочел писмото и ми каза за него. По онова време беше толкова

невъзпитан, че дори предложи да се оженим, той да се отърве от вас и да раздели с мен парите на баща ми. — Тя се засмя. — Много скоро оправих нещата.

Хелга я зяпна.

— Значи освен крадец и изнудвач щеше да стане и убиец?

— Точно така. Той е примитивен. — Тери се усмихна и поклати глава. — Ето защо го намирам за толкова интересен. Всичко това е вече в миналото.

Хелга се предаде.

— Е, както и да е, сега си милионерка. Как се чувстваш?

Тери отново поклати глава.

— Разочаровате ме. Бях останала с впечатлението, че сте много интелигентна. Няма да взема нито цент от парите на баща ми. Ако сама успея да спечеля милион, може и да ми хареса, но не го искам наготово. — Усмихна се. — Би било забавно да опитам, но, разбира се, никога няма да стане. Не... не искам милиона.

Като я гледаше, Хелга осъзна изненадано, че това момиче действително казваше истината.

— Ако не искаш парите сега, може би по-късно ще размислиш. Ще помоля Уинборн да ги сложи под попечителство.

— Няма да правите нищо такова! А сега ме чуйте! — Очите на Тери гледаха сърдито. — Бяхте женена за баща ми само няколко години. Аз трябваше да живея с него двадесет години. Мразех го. Беше долен, ограничен, безчувствен робот, в който имаше някаква садистична жилка и тя го правеше безпощаден като диктатор! Отнасяше се с майка ми безобразно. Нямаше нито капка милост или разбиране! Повдигаше ми се от него и го напуснах веднага щом майка ми умря. Тя беше от онези старомодни глупачки, които остават с мъжете си, независимо от това, как се отнасят те към тях. Представям се като Тери Шийлдс, защото не мога да понасям името му. Повтарям: по-добре да умра от глад, отколкото да взема дори цент от гадните му пари!

Хелга я погледна шокирана.

— Но ти не можеш...

— Чуйте ме добре! — Тери повиши глас. — Ще отида на погребението му само защото не искам да нараня Хинкъл. Той си въобразява, че съм обичала баща си, защото Хинкъл е мил — сякаш не

от мира сего човек. Ако го нямаше него, мисля, че нито аз, нито майка ми бихме могли да изтърпим мъчението да живеем с Херман Ролф. От онова, което казахте, изглежда, че сте решили да дадете това писмо на Уинборн. Ако го направите, тогава наистина ще ме разочаровате. Това писмо е написано от садистичен и егоистичен маниак! Ако ми възразите, че съвестта ще ви гризе, защото не сте се подчинили на егоистичното му предсмъртно желание, ще ви отвърна, че се опитвате да се направите на мъченица, а ви уверявам, че тази роля не ви подхожда. Запомнете: на мъртвите не им пука. Живите са тези, които имат някакво значение. — Тя се изправи. — Надявам се много скоро да чета за невероятната мисис Херман Ролф, която прави невероятни неща и се забавлява, както никога досега. — Тя се усмихна с широка дружелюбна усмивка: — Ще се видим в черквата. — Обърна се, мина през двора и тръгна надолу към плажа.

Неподвижна, Хелга не откъсна от нея очи, докато не се скри от погледа ѝ.

— Чух последната част от разговора ви, мадам — рече Хинкъл, като се приближи с поднос с шейкър и чаша. — Както вече ви казах: забележителна млада дама със силен характер. — Той сложи подноса на масата и после ѝ сипа питие.

Докато Хелга го наблюдаваше, той взе червената папка.

— Тъй като това няма да ви трябва, мадам — продължи спокойно, — предлагам да го сложа в пещта.

Хелга се пресегна за питието.

— Предложенията ти винаги са основателни, Хинкъл.

— Надявам се, че е така, мадам. — Замълча за миг. — Може би един омлет за вечеря?

— Ще бъде чудесно.

Проследи го с поглед, докато се отдалечаваше, отнасяйки червената папка, после се отпусна в стола. В края на краищата магическият ключ беше неин!

Издание:

Автор: Джеймс Хадли Чейс

Заглавие: Джокер в тестето

Преводач: Станислава Миланова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Албор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Балкан прес“ — София

Редактор: Албена Попова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Силвия Артамонцева

Коректор: Венедикта Милчева

ISBN: 954-8272-18-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5208>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.